

Vợ Trước Của Kim Chủ

Contents

Vợ Trước Của Kim Chủ	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	30
11. Chương 11	34
12. Chương 12	36
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	52
18. Chương 18	55
19. Chương 19	59
20. Chương 20: The End	62

Vợ Trước Của Kim Chủ



Giới thiệu

Xoay quanh về cuộc đời cô gái chạy trốn chủ nợ, trốn vào xe của kim chủ, thuận đường lớn tiến vào h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-truoc-cua-kim-chu>

1. Chương 1: Tiết Tử

Trạm Na thở hắt hắt ngồi cúi người xuống, trốn sau chiếc xe ven đường, đôi mắt cẩn thận quan sát bốn phương, tai nghe tám hướng, chỉ sợ kẻ đang truy đuổi cô bắt được. Tim đập như nổi trống, dường như muốn từ trong ngực nhảy ra.

Cô đem hai tay giữ trước ngực, trừ cảm giác kinh hoàng không thôi thì cả ngực cũng phập phồng, cảm giác này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

“Tít”

Chiếc xe làm lá chắn cho cô đột nhiên tít một tiếng làm cô sợ tới mức suýt chút nữa nhảy dựng lên

Cô quay đầu nhìn chỉ thấy một gã mặc vest màu xám tung chiếc chìa khóa ột cô gái ôm văn kiện đi làm ngồi vào ghế lái xe. Trạm Na không nghĩ ngợi nhiều, lập tức mở cửa xe đã mở khóa, tiến vào trong xe.

– Cô à, làm ơn, có người đuổi theo tôi, cho tôi trốn nhờ một chút được không?.

Trạm Na đau khổ cầu xin với cô gái bị kinh động đang quay đầu nhìn lại cô. Đối phương hoài nghi trừng mắt nhìn cô, im lặng đánh giá cô hồi lâu, xác định cô vô hại mới gạt đầu nói:

– Chốt cửa xe lại đi.

– Cảm ơn cô, cảm ơn cô

Trạm Na nằm sấp trên ghế sau, vừa đem cửa xe chốt xuống vừa cảm kích cảm ơn cô gái. Chiếc xe chậm chậm rời ngõ nhỏ tiến ra đường lớn.

Nhìn từ gương chiếu hậu thấy bóng người cao lớn cách mình càng lúc càng xa, Trạm Na mới chậm rãi thở ra một hơi. Năm đó, cô dùng cách này trốn thoát khỏi chủ nợ mới gặp anh, mà nay, cô lại dùng cùng một cách để rời khỏi anh, anh thế nào cũng không nghĩ tới đi? Lý Phong, chủ nợ của cô, chồng trước của cô

2. Chương 2

Cảm ơn ông trời, cửa hàng cô đang làm việc còn có cửa sau.

Trạm Na liêu mình chạy về phía trước. Tiếng bước chân của cô trong ngõ nhỏ vang lên, hô hấp dồn dập đến không thở được. Cô phải chạy nhanh hơn nữa, xa hơn nữa, nếu không bị bắt lại thì nhất định là thảm rồi.

Trạm Na năm nay hai mươi tư tuổi, tốt nghiệp đại học nổi tiếng chưa đầy hai năm, vốn dĩ là thanh niên tràn đầy hy vọng. Nhưng bỗng nhiên vì cha cô bị cách chức trốn đi mất dạng, để lại cho cô một món nợ lớn, bọn chủ nợ cho vay nặng lãi xung quanh truy đuổi bức ép cô trả nợ. Thực ra cô vốn có công việc tốt nhưng bởi vì những kẻ hắc đạo đòi nợ luôn ở trước cửa công ty ôm cây đợi thỏ khiến cô mất việc. Hại cô chỉ có thể ở nơi rộng rãi hỗn tạp, vũ trường ban đêm mà làm việc, bởi lẽ những nhà hàng này cũng có bảo tiêu nên những kẻ đòi nợ kia không dám tùy tiện đến cửa đập phá. Cô nghĩ như vậy có thể tránh được những kẻ hút máu người này, đáng tiếc lại là mười phần sai lầm..

Qua hơn 1 năm, vì trốn nợ, cô đổi công việc ban ngày đến 6 lần, cửa hàng buổi tối đổi hơn ba lần. Qua tối nay, cô chắc lại đổi nơi làm việc khác vì đối phương hôm nay không bắt được cô thì ngày mai, ngày kia chắc chắn sẽ lại đến đây tìm cô.

Lần trước cô bị bắt hai lần, cả hai lần đều phải giao nộp chút tiền tích góp, đối phương thả cô, nói muốn cô ngoan ngoãn tốt nhất đừng trốn nợ, nếu không để lần sau bọn chúng bắt được sẽ chẳng có kết cục tốt lành.

Cô không phải kẻ ngu ngốc, khi không còn tiền, không tránh né còn có thể như thế nào? Chẳng lẽ để bọn chúng đem đi bán? Cho nên cô chỉ có thể chạy trốn. Nhưng cũng vì như thế, mỗi ngày cô đều phải chịu lo lắng, đề phòng, sợ đến lần thứ 3 lại bị bọn họ bắt được. Đáng giận, cũng chẳng phải là lỗi của cô, vì sao bắt cô phải bù tội? Cô rút cuộc làm sai chuyện gì mà ông trời lại đối xử với cô như vậy.

Đi qua ngõ tối, tiến ra đường lớn tấp nập xe cộ, cô thở hắt hắt ngẩng đầu nhìn phía ánh sáng đỏ lóe ra, nghĩ xác định được vị trí cần đến, lại nhìn thấy trước mắt lại sợ tới mức hồn phi phách tán. Không thể nào!

Nhưng là cách cô chừng 10m, một kẻ thuộc nhóm đòi nợ nhìn thấy cô liền kêu to “cô ta kia”. Trạm Na sợ tới mức hai mắt tròn tròn, xoay người tiến vào ngõ tối một lần nữa chạy điên cuồng

Chạy chạy chạy, cô phải chạy đến nơi nào mới có thể thoát khỏi bọn họ đây?

Cô cảm thấy mệt mỏi, cảm thấy sắp thở không nổi, cảm thấy cứ tiếp tục những ngày như vậy không bằng chết cho xong — nếu đây là vận mệnh của cô, cô tuyệt đối không cúi đầu trước vận mệnh, tuyệt đối không!

Lại một lần nữa chạy qua ngõ tối đi đến bên đường lớn, cô gặp một chiếc xe đậu ven đường, chủ xe mở cửa ngồi vào bên trong, cô không nghĩ ngợi nhiều liền chạy tới, mở cửa xe nhảy bổ vào trong, đem cửa xe chốt lại rồi nhanh chóng nằm sấp trên ghế sau.

– Làm ơn... có người đuổi theo tôi, xin anh cho tôi trốn nhờ một chút.

Cô thở dốc cầu xin người chủ xe đang ngạc nhiên nhìn. Chủ xe nhìn cô rồi ngẩng đầu nhìn phía ra bên ngoài cửa sổ xe.

– Xin anh làm ơn, xin anh

Đối phương lại liếc mắt nhìn cô không nói hai lời liền đánh xe rời đi

Nhìn gương chiếu hậu, Trạm Na thấy đám người áo đen truy đuổi cô chia làm hai đường đi tìm cô, không ai nhìn về phía chiếc xe này. Cho nên... cô đã tránh được một kiếp rồi sao?? Cô an toàn rồi sao?

Kinh hoàng làm cho tim cô đập như điên nhưng cũng làm cho cô dần dần bình tĩnh lại, khẽ choáng váng, lắc lắc người. Trạm Na dựa vào ghế da mà thở dồn dập, ngực cơ hồ muốn nổ tung, bên tai tràn ngập tiếng tim mình đập mãnh liệt cùng tiếng thở nên không nghe rõ tiếng chủ xe nói với cô:

– Bọn họ vì sao đuổi theo cô. Lý Phong hỏi.

Cô ngẩng đầu lên mơ hồ nhìn về phía trước tiếp tục dùng sức thở.

– Bọn họ vì sao muốn đuổi theo cô? Anh nhìn cô qua gương chiếu hậu hỏi.

Cô trừng mắt nhìn, hít sâu mấy lần mới có thể trả lời câu hỏi của ân nhân cứu mạng:

– Đòi nợ.

Lý Phong nhíu mày:

– Đòi nợ? Cô tìm bọn cho vay nặng lãi vay tiền mua hàng hiệu à?

Cô gái này thoát nhìn còn trẻ, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người khá chuẩn nhưng quá mức ăn diện, cả người tỏa sáng. Cô mặc quần áo sang trọng, tay cầm túi LV, nửa đêm xuất hiện tại Bất Dạ Thành, chắc hẳn là từ quán bar đi ra, hưởng thụ cuộc sống xa hoa. Có điều, vì hưởng lạc đến nỗi bị người truy đuổi, thế không phải là rất khoa trương sao?

– Hàng hiệu?

Trạm Na sững sốt hồi lâu mới bừng tỉnh hiểu ra, cúi đầu nhìn đến chiếc ví

– Đây là một người bạn đi du lịch đại lực mua tặng, là đồ giả thôi. Có điều dù là đồ giả cũng là thứ xa xỉ nhất mà tôi có.

Cô thì thảo nói nhỏ, tươi cười mà bi ai.

– Vậy ai là người thiếu nợ

– Cha tôi

– Vậy là cô cũng không phải từ bar đi chơi về?

– Chơi? Nếu bán rẻ tiếng cười mua vui cho người ta thì coi như là đúng

– Bán rẻ tiếng cười mua vui cho người ta? Là ý gì? Lý Phong nhíu mày, trầm giọng hỏi

– Ý là...

Trạm Na đột nhiên im bặt. Mình sao có thể nói nhiều chuyện như vậy với người ngoài? Cô làm sao vậy? Chẳng nhẽ là uống quá nhiều? Hay là vừa rồi chạy trốn rất mệt nên não thiếu máu, mới không chút phòng vệ trả lời những câu hỏi của một người xa lạ

Cô nhắm mắt lại, xác định suy nghĩ của mình một lần nữa rồi mở mắt nói:

– Anh à, thật sự cảm ơn anh thấy nghĩa mà làm, ra tay giúp đỡ tôi. Thật ngại đã làm mất thời gian của anh, anh cứ dừng xe vệ đường cho tôi xuống xe là được.

– Qua cầu rút ván nhanh vậy sao?

Trạm Na khẽ sững sốt, nhú mày:

– Tôi không có ý này, chỉ là không muốn làm mất việc của anh thôi

– Tôi hiện giờ không có việc gì làm, cô cứ yên tâm

Xem ra người đàn ông này không có ý mang xe chạy đến bên vệ đường, cô không tự chủ dần dần nắm chặt bàn tay, cảm giác sợ hãi. Cô không phải là được cứu giúp lại thành rơi vào một đầm rồng hang hổ khác chứ.

– Anh à, phiền anh cho xe chạy đến ven đường cho tôi xuống xe được không?. Cô nén sợ hãi, lấy ngữ khí kiên định nói lại yêu cầu.

– Vậy trước tiên trả lời tôi, cô nói bán rẻ tiếng cười vui cho người ta là ý gì?

– Anh à...

– Yên tâm, tôi không phải là người xấu.

– Hai chữ người xấu cũng không viết ở trên mặt! Trạm Na nhin không được thốt lên.

– Ha ha, cũng đúng.

Lý Phong đột nhiên cười to hai tiếng:

– Tôi đỗ xe ven đường, chúng ta nói chuyện một chút, như vậy có thể chứ?

Nói xong anh đỗ xe bên lề đường, cố ý đỗ nơi có đèn đường chiếu sáng, hơn nữa còn có máy ghi hình giám thị, đưa ra biểu hiện thể hiện rõ thành ý của chính mình.

– Cô có thể mở cửa xe ra, nếu tôi có ý đồ bất chính gì cô có thể chạy ra cửa hàng tiện lợi cầu cứu. Anh quay đầu, nhếch môi nói.

Trạm Na trợn mắt, há hốc mồm nhìn anh, nhìn qua cửa hàng tiện lợi chiếu sáng bên trong chiếc xe, cô bây giờ mới chú ý người đàn ông cứu mạng mình là một người rất đẹp trai. Anh có ngũ quan thâm thúy, hai mắt mê người, khoe miệng khẽ nhếch thể hiện sự tự tin và bình thản, tuy rằng chỉ một chiếc áo đơn giản màu xám cũng có khí thế bức người. Người này cũng không phải là kẻ tầm thường đi.

Đây là kinh nghiệm cô ở khách sạn lẩn lộn hơn một năm đã xem qua đủ loại khách dần dần bồi dưỡng nhân lực chính mình. Cho dù người đàn ông này hiện giờ thái độ bình thường nhưng tuyệt đối không thể khinh thường.

– Tôi biết bản thân rất tuần tú, nhưng không đến mức khiến cô nhìn đến trợn mắt há mồm đi? Trừ phi cô bị trúng tiếng sét ái tình, không tự chủ được mà mê luyến khuôn mặt đẹp này của tôi?

Lý Phong sờ mặt mình nói giỡn.

Trạm Na hoàn hồn, nhìn anh nhú lông mày, ánh mắt như thể thấy “bệnh thần kinh”, đẩy cửa ra đi xuống xe.

– Chờ một chút. Anh vội vàng xuống theo: – Cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.

Trạm Na phát hiện anh không chỉ có khuôn mặt đẹp thôi mà ngay cả dáng người cũng cao, rắn chắc làm cho người ta lú lười. Nhìn anh cao đại khác hơn một mét tám đi? Thân hình với cơ bắp rắn chắc, người đàn ông này chắc không phải là nghệ sĩ, model hay huấn luyện viên thể hình chứ? Có điều, khí chất thì không giống như vậy .

- Tôi làm về quan hệ xã hội ở khách sạn. Cô mặt không đổi sắc, gián tiếp trả lời câu hỏi của anh.
- Là vì tiền sao? Anh có chút đăm chiêu nhìn cô hỏi.

Cô nhin không được trào phúng nói:

- Bằng không sẽ là vì cái gì?
- Cô nợ bao nhiêu tiền? Anh hỏi.
- Đây là việc riêng của tôi.
- Nếu tôi đồng ý thay cô trả nợ?

Trạm Na nghen họng trăn trối nhìn anh, căn bản không nghĩ sẽ nghe đến câu này .

Cô..... Có phải hay không đưng phải người điên? Người đàn ông này bộ dạng anh tuấn, khí vũ phi phạm lại là kẻ điên, ông trời già cũng thích nói đùa đi? Cô lắc đầu, xoay người bỏ chạy.

- Chờ một chút, tôi không có ý gì khác mà là muốn cùng cô thực hiện một giao dịch. Lý Phong vội gọi cô lại.

3. Chương 3

Trạm Na thông thả quay đầu nhìn anh, hoài nghi cất tiếng hỏi:

- Giao dịch?
- Đúng, giao dịch.

Lý Phong gật đầu. Anh nhìn cô ánh mắt chính trực, biểu tình thành khẩn làm cho Tram Na không thể không rút lại bình luận “anh là người điên”.

- Giao dịch gì?
- Cô là người quan hệ xã hội, còn tôi trong công việc lại thường cần bạn gái theo giúp tôi tham gia các bữa tiệc, cho nên tôi nghĩ cô sẽ thành người chuyên về việc quan hệ xã hội của tôi, tiền lương do cô đưa ra. Đương nhiên, muốn tôi giúp cô trả hết nợ cũng được.

Trạm Na kinh ngạc nhìn anh, đột nhiên nhìn ra chiếc xe cô vừa ngồi là BMW loại xe mà cả đời cô cũng chưa nghĩ đến có cơ hội ngồi lên.

Xem ra người đàn ông này không phải kẻ điên, cũng không phải như cô từng nghĩ là nghệ sĩ, người mẫu hay huấn luyện viên thể hình, tuy rằng cô vẫn không biết anh làm gì nhưng có thể khẳng định, anh chắc chắn là kẻ có tiền. Trên lỗ tai đeo một viên kim cương lóa mắt mà bây giờ cô mới nhìn đến. Anh rốt cuộc là ai? Vừa rồi những gì anh nói là thật sao? Anh vì sao lại muốn làm như vậy? Dù sao bọn họ cũng không quen không biết chỉ là lần đầu gặp mặt, thậm chí những lời cô nói là thật hay giả anh cũng không chắc chắn lại có thể mở miệng bảo giúp cô trả nợ, anh... Chẳng lẽ là ý tại ngôn ngoại, anh muốn thân thể của cô.

Thế thì có làm sao? Trạm Na cam chịu nghĩ. Bởi lẽ nếu còn tiếp tục tình cảnh này, sớm hay muộn cô cũng đi đến con đường kia. Nợ người 500 vạn, hơn nữa là cho vay nặng lãi, dựa vào khả năng của cô cả đời cũng trả không xong món nợ ấy. Nếu so cả đời mỗi ngày sống trong lo lắng, đề phòng lại bị bọn đòi nợ truy đuổi không bằng đen chính mình bán ột người đẹp trai, khổ một chút nhưng sướng cả đời. Nhìn người đàn ông trước mặt, cô không rõ sự xuất hiện của anh với cô là cứu tinh hay là kẻ hủy diệt, nhưng không thể phủ nhận, đây chính là một con đường sống, không phải sao? Quá mệt mỏi, cô đã quá mệt mỏi rồi, mặc kệ là cứu tinh hay kẻ hủy diệt, coi như cô đánh một ván bài.

Chủ nợ của cô tên là Lý Phong, năm nay 29 tuổi, là Hoa kiều Arab, nghe nói gia đình mở ngân hàng kiêm khai thác dầu mỏ, cha anh chiếm vị trí quan trọng trong OPEC, dự định bồi dưỡng anh thành người kế nghiệp. Anh không thích tiếp nhận sự nghiệp này nên mới trốn nhà đi, chạy tới quê cũ của bà nội và mẹ để tị nạn. Cô tin được anh thì đúng là có quý! Cô biết tổng giám đốc thì đầy rẫy nhưng vương tử dầu mỏ? Nói thật, người này muốn lừa người khác cũng nên nghĩ kịch bản trước đi thì hơn. Nhưng mà mặc kệ anh

là nói giỡn hay phóng đại, chỉ cần anh có thể giúp cô giải quyết nợ nần, anh có nói anh là hoàng thân quốc thích, thậm chí là quốc vương cô cũng đồng ý.

Trong tiệm cà phê, nhạc nhẹ nhàng du dương nhưng khách ngồi trong quán không có lấy một chút cảm giác thoải mái. Kẻ duy nhất thoải mái là người ngồi bên cạnh cô, anh mang vẻ mặt thích chí mỉm cười, vừa uống cà phê vừa xem tạp chí – Lý Phong

Trạm Na cả người cứng ngắc nhìn lên kẻ ngồi trước mặt bọn họ, vẻ mặt dữ tợn khoanh tay trước ngực, bộ dạng lưu manh của kẻ cầm đầu và hai kẻ mặc đồ đen đứng sau anh. Cô không tự chủ được nuốt nước miếng. Đã qua được bao lâu rồi? Hai gã cầm tấm chi phiếu đến ngân hàng vì sao còn chưa quay lại, chẳng lẽ tấm chi phiếu đó có vấn đề sao? Tám trăm bảy mươi lăm vạn chín ngàn nguyên, cô không nghĩ cha mình có thể nợ nhiều như thế, cô vốn tưởng tiền gốc là 500 vạn, lợi tức nhiều lắm trên dưới 100 vạn đi, không nghĩ lãi lại nhiều như thế, vượt quá tưởng tượng của cô, 8759000 nguyên, thân thể của cô đáng giá như thế sao? Chủ nợ của cô thực sự giàu có?

– Anh Hùng, bọn họ đã trở lại

Trạm Na nghe vậy lập tức nhìn ra cửa tiệm cà phê, thấy hai kẻ vừa cầm chi phiếu đi một trước một sau tiến vào cửa hàng, đi thẳng đến bàn của bọn họ.

– Thế nào? Anh Hùng kia trầm giọng hỏi

– Tiền đã chuyển vào tài khoản

– Ha ha ha, tốt! Tốt

Hùng ca vừa lòng cười to, sau đó theo đứng dậy.

– Cô Trạm về sau nếu cần tiền gấp, trăm ngàn đừng quên chúng tôi nhé, chúng ta đi.

– Chờ một chút.

Lý Phong đột nhiên lên tiếng:

– Anh không phải là nên đem biên lai vay tiền trả lại cho chúng tôi?

– Biên lai vay tiền? Đúng vậy, biên lai vay tiền.

Hùng ca ha ha cười nói, rồi từ trong túi tiền lấy ra tờ giấy gấp làm tư thoạt nhìn có chút nhăn nhoe để trên mặt bàn.

– Đây.

Lý Phong đem tờ giấy mở ra xem, chỉ thấy tờ biên lai mượn tiền trên đó viết số tiền vay năm trăm vạn nguyên cùng với chữ kí “Trạm Ngọc Kinh” và một dấu vân tay.

– Xem một chút, đây là biên lai mượn tiền à?

Anh đem biên lai mượn tiền đưa cho Trạm Na ngồi kế bên.

Cô cúi đầu nhìn một chút rồi gật đầu nói:

– Đúng

Lý Phong vuốt cằm, sau đó đưa tay vẫy.

– Thứ lỗi chúng tôi không tiến.

Hùng ca mang bốn gã áo đen rời đi, không khí khấn trương khiến người ta hít thở không thông cũng rời theo bọn họ mà đi. Những vị khách lại râm ran nói chuyện, trong quầy bar bà chủ quán cũng tươi cười lên, không khí lại nhàn nhã, thoải mái, chỉ có Trạm Na vẫn cứng nhắc, biểu tình ngưng trọng

Cô đưa tay đẩy tấm biên lai vay tiền trên bàn đến trước mặt Lý Phong :

– Này cho anh.

– Cho tôi cái này làm gì? Anh nghi hoặc hỏi.

- Tuy rằng không hợp, nhưng là ít nhất vẫn là thứ có thể chứng minh tôi nợ anh tiền.
- Tôi tin cô, cho nên không cần thứ bằng chứng này. Anh lắc đầu.
- Nhưng tôi hy vọng anh nhận lấy. Cô nhìn anh không chớp mắt, vẻ mặt kiên trì.

Tám trăm bảy mươi lăm vạn chín ngàn nguyên, số tiền này quá lớn so với cô tưởng tượng. So với tối hôm qua cô nói số tiền phải trả thực tế còn lớn hơn rất nhiều anh cũng không buồn chớp mắt, viết số tiền lên chi phiếu, mà đối phương thực sự nhận được tiền.

Với anh hào phóng cùng giữ lời hứa cô cảm kích vạn phần bởi nếu anh đột nhiên nuốt lời, kết cục của cô thắm không cần nói cũng biết

Lý Phong có chút dăm chiêu nhìn cô trong chốc lát rồi nói:

- Nếu cô kiên trì thế thì cứ vậy đi.

Sau đó anh gấp tờ biên lai kia lại bỏ vào túi áo.

- Vậy, bây giờ tôi phải làm gì thưa ông chủ? Cô thật tình hỏi anh.
- Chuyện thứ nhất không cần gọi tôi là ông chủ vì tôi không thích kiểu xưng hô này. Anh nghiêm trang nói với cô.
- Tôi biết rồi. Cô thành thật gật đầu: - vậy nên gọi anh như thế nào?

Anh không do dự đáp

- Lý Phong.

Trạm Na lại gật đầu lần nữa, cô quyết định mặc kệ sau này ông chủ nói gì với cô hoặc muốn cô làm gì cô chỉ cần làm theo là được.

- Vậy, Lý Phong, anh muốn tôi làm gì?
- Trước uống xong cốc cà phê của cô thì thế nào? Tuy rằng tôi có nhiều tiền, có điều từ nhỏ gia đình đều dạy phải biết quý trọng đồ ăn. Bà nội và mẹ tôi đều là người tiết kiệm, nhà chúng tôi người đàn ông từ già tới trẻ tất cả đều phải nghe theo
- . Lý Phong vừa nói vừa làm cái mặt quý.

Trạm Na ngây ra như phỗng nhìn anh, hoàn toàn không hiểu anh là người đàn ông như thế nào, trong lòng suy nghĩ cái gì.

Anh nói nhà bọn họ ai cũng rất cần kiệm muốn chết cho nên ngay cả một ly cà phê cũng không được lãng phí nhưng anh lại một tay vung tiền vì một người không quen biết như cô, số tiền ấy có thể mua bao nhiêu ly cà phê? Cô thực sự không hiểu nổi.

- Nhìn tôi như thế làm gì? Anh hỏi
- Không có gì. Cô vội lắc đầu: - Còn có yêu cầu khác sao?

Lý Phong nhìn cô, cố ý chỉnh cô :

- Chuyện thứ hai, không được nói dối tôi. Tôi thích có gì nói nấy, không thích người quanh co lắt léo.
- Tôi biết.
- Cho nên, cô vừa rồi nghĩ gì?
- Tôi nghĩ anh rất cuộc là người như thế nào, miệng nói muốn tiết kiệm, lại ra tay hào phóng vung tiền như rác.
- Nếu anh thích nói thẳng, Trạm Na cũng không khách khí, gọn gàng dứt khoát đem nghi hoặc trong lòng nói ra.
- Vậy cô có nghĩ ra kết luận không? Anh vẻ mặt tò mò hỏi.

- Không có.
- Thật sự không nghĩ ra sao? Mắt anh khôn khéo như có thể nhìn thấu lòng người.
- Thật sự không có. Có điều đêm qua tôi từng nghĩ tới anh có thể là người điên, vừa rồi ở trước những kẻ đòi nợ, cũng từng nghĩ tới anh có thể là đại vương bốc phét. Cô thành thật nói.

Lý Phong nghe xong ngây ngốc ngạc nhiên một chút rồi không nhịn được giữa đầu cười lớn, cảm thấy cô đùa mình thật vui vẻ. Người điên? Đại vương bốc phét? Tất cả đều rất buồn cười, hahaha

- Anh không cần cười to như thế đâu, mọi người đang nhìn chúng ta đấy. Trạm Na nhú mày thấp giọng nhắc nhở anh.

Lý Phong ngừng cười nhưng trên mặt vẫn có nét thoải mái tươi cười

- Bị người đem biến thành kẻ điên hay đại vương bốc phét đáng để cười lắm sao?

Cô cảm thấy anh là một người rất kì quái, người bình thường mà nghe cô nói vậy chắc đã nổi giận rồi. Đằng này anh còn vừa trả tiền giúp cô nữa.

- Rất buồn cười. Anh vừa cười vừa gật đầu.
- Vì sao?

Lý Phong không trả lời cô, mà đáp án của điều này, qua vài ngày cô đã có thể tự tìm ra, quả nhiên rất đáng cười.

4. Chương 4

Buổi sáng tỉnh lại, mọi thứ trước mắt không thay đổi nhưng tất cả lại trở nên khác thường, cô không cần trốn chui trốn lủi, không cần nóng vội kiếm tiền trả nợ, không cảm thấy mình vừa mới nghỉ ngơi đã phải ra ngoài làm việc rồi mệt mỏi muốn chết, khó chịu phát cuồng nhưng vẫn cố ép mình tươi cười.

Tất cả đều không giống

Cô không phải đang mơ?

Trạm Na lấy chiếc đồng hồ báo thức bên giường xem. Mười giờ năm bảy phút, bình thường lúc này cô phải ở trong cửa hàng làm việc tới tận mười giờ mới có mệnh tốt được nằm trên giường như thế này. Cho nên, tất cả là sự thật, không phải là một giấc mơ.

Chiếc điện thoại vốn đặt cạnh đồng hồ báo thức bỗng nhiên kêu lên, cô cầm lên, chỉ thấy màn hình hiện hai chữ Lý Phong. Hai chữ này càng xác định rằng đây không phải là mơ

“Reng ”

- Alo? Cô nghe điện
- Dậy chưa?
- Ừm

Tiếng nói của anh thật có tinh thần khiến cho khô miệng cô khẽ cong lên một chút

- Em hôm nay có kế hoạch gì không? Buổi chiều bận không? Buổi tối có hẹn chưa. A! Đúng rồi, quên nói, anh là Lý Phong.

Trạm Na ngẩn người nhìn không được khẽ cười:

- Em biết
- Cũng may em biết, nếu không chắc anh lại bị coi là kẻ điên lần nữa. Anh lại hỏi: – Hôm nay gặp chút có được không?

– Anh là ông chủ, em là nhân viên, không có ông chủ hỏi nhân viên có được hay không mà là trực tiếp ra mệnh lệnh. Nếu anh thích thăng thấn thì cô cũng thăng thấn trả lời.

– Không cần câu nệ như thế, tuy trên danh nghĩa anh là ông chủ của em nhưng vẫn muốn dùng tư cách bạn bè với em

Ngừng một chút Lý Phong hỏi:

– Có thể chứ, nếu không thể thì coi như đây là yêu cầu thứ ba của anh đi.

Trạm Na cầm di động khẽ cười. Qua cả ngày hôm qua tiếp xúc cùng những lời đối thoại trên, cô từ từ hiểu anh là người như thế nào. Có chút trẻ con, thích cười, không làm cao, ra tay hào phóng nhưng mồm lại nói tiết kiệm.

Còn có, tuy bên ngoài tỏ ra dân chủ nhưng thực tế rất bá đạo. Đương nhiên sự bá đạo này là có lợi với cô nên cô cũng không phản đối.

Cô không nhịn được nói:

– Anh là người thật kì quái

– Ha ha, ngoại trừ là kẻ điên, đại vương bốc phét không nghĩ tới anh lại có thêm cái biệt hiệu quái nhân, rất vui. Anh cười to nói.

Cô đỏ khóc đỏ cười hỏi:

– Cái này có gì mà vui?

– Bởi vì nghe thấy được lời nói thật.

– Cho nên anh thật sự là quái nhân đi?

Thật đúng là một quái nhân

Trạm Na thì thảo tự nói khiến cho người bên kia vừa ngừng cười lại tiếp tục cười lớn.

– Đừng cười Cô quay về vấn đề chính hỏi: – Anh hỏi em có rỗi không là muốn giúp anh làm gì sao?

– Buổi tối nay anh cần tham dự một buổi sinh nhật, hy vọng em có thể đi cùng. Giọng nói của anh hàm chứa ý cười.

Cho nên cô bắt đầu công việc.

– Được, mấy giờ

Em cần chuẩn bị hay chú ý gì không? Ý em là chỉ trang phục”

– Cho nên anh mới hỏi em buổi chiều có rỗi không, anh đưa em đi mua quần áo

– Em có quần áo, anh chỉ cần nói em phải chú ý chuyện gì cũng với địa điểm đến là được rồi, không cần lãng phí.

Làm việc ở khách sạn hơn một năm, cô cái gì cũng không có chỉ có quần áo là cực nhiều. Tuy rằng đều chỉ là hàng giá rẻ nhưng mặc lên người cô cũng khiến mọi người nghĩ đó là hàng hiệu.

– Anh đến đón em, có gì gặp rồi nói

– Cũng được, em đưa vài bộ quần áo cho anh xem, anh chọn bộ nào phù hợp bữa tiệc tối nay

– Cứ thể đi. Anh xác nhận

– Được.

Bỏ di động xuống, Trạm Na vội rời giường cuống quýt đánh răng rửa mặt vì cô không biết khi nào anh sẽ tới mà cô ngoài làm vệ sinh cá nhân còn phải chọn đồ để tối nay dự tiệc cho anh xét duyệt.

Cô đánh răng rửa mặt xong đem toàn bộ quần áo cảm thấy thích hợp vút lên giường, vừa trang điểm qua vừa chọn đồ

Bộ thứ nhất là âu phục màu vàng, màu sắc ôn hòa, kiểu dáng đẹp nhưng cổ áo rất trễ, loại. Bộ thứ hai là âu phục màu xanh da trời sáng, chất vải màu sắc đều đẹp, độ dài váy cũng vừa vặn nhưng cổ áo cũng có vấn đề, không phải vì quá trễ mà vì cổ áo quá cầu kì nhìn trông rất giả, loại. Bộ thứ ba là âu phục màu nâu, tuy màu sắc có chút trầm nhưng kiểu dáng rất tốt, tạm được. Tiếp theo bộ thứ tư được, bộ thứ 5,6 loại, thứ 7 được... đến khi cô xem bộ thứ 8 thì tiếng chuông di động vang lên, cô nhìn màn hình, là cấp trên của cô.

Ông trời, chẳng lẽ anh đến.

– Alo?

– Xong chưa? Anh đến rồi.

Đáng chết, anh thật sự đã đến mà cô còn chưa thay quần áo.

– Làm ơn đợi em 5 phút thôi.

Cô vội nói rồi không quản anh nói gì ném điện thoại lên giường nhanh chóng thay quần áo, gói lại những bộ vừa chọn vào túi rồi lao thẳng xuống lầu.

Dưới lầu, nhìn chiếc xe BMW quen thuộc đỗ ở ven đường đối diện. Trạm Na vội vàng băng qua đường, trực tiếp lên xe khiến cho Lý Phong vốn muốn xuống xe giúp cô cầm đồ chỉ có thể ngơ ngác nhìn cô như cơn gió lướt qua.

– Anh xuống xe làm gì? Cô ngồi trên xe hỏi anh đang đứng ngoài xe.

– Mọi việc em làm đều nhanh như vậy sao? Lý Phong cười khổ ngồi vào trong xe.

Cô liếc nhìn anh nhú mày hỏi:

– Anh đang châm chọc em để anh chờ đợi 5' sao?.

Anh sững sốt vội lắc đầu:

– Không phải, anh vừa thấy em ở bên kia đường đã thấy em chạy lên xe, anh vốn muốn xuống xe giúp em cầm đồ.

– À!

Cô chợt hiểu à lên một tiếng rồi buồn cười nhìn anh:

– Xin lỗi, em bị người đòi nợ đuổi theo đã hơn một năm nên bất tri bất giác trở nên nhanh nhẹn, lần sau em sẽ thay đổi để cho anh có cơ hội tỏ sự phong độ.

– Được rồi, lần này tha cho em. Chắc em chưa ăn cơm trưa chứ?”

– Bữa sáng còn chưa ăn nữa là

– Cần gì giảm cân, em vốn đã rất gầy. Lý Phong mặt nhăn mày nhíu, lời nói mang sự trách cứ.

– Em ngủ vừa mới dậy.

Cô lườm anh một cái rồi cảm kích cười với anh:

– Cảm ơn anh, tối hôm qua là hơn một năm em mới được ngủ thoải mái như thế, cảm ơn anh Lý Phong.

– Đừng khách sáo. Anh nhe răng cười: – Trước tiên chúng ta đi ăn, em muốn ăn gì.

– Được được cả, chỉ cần có thể ăn no bụng là được

– Vậy khách tùy chủ nha

Lý Phong đưa cô đi ăn mì Nhật Bản, ăn xong đưa cô đi ăn kem, ăn kem xong lại đưa cô đến Starbucks mua hai ly cà phê, bánh sữa mang về.

Hành động của anh cùng với kẻ có tiền trong nhận thức của cô hoàn toàn bất đồng. Nhưng như vậy càng thêm gần gũi. Bởi lẽ so với kẻ có tiền thích đùa cợt cô càng thích kẻ có tiền mà gần gũi, giản dị. Tuy rằng anh còn có chút trẻ con.

Làm ơn đi, ăn một tô mì lớn rồi lại ăn một ly kem lớn xong ai còn uống nổi ly cà phê cùng bánh sữa lớn như vậy. Thật là điên rồi.

– Em nhất định đang thấy anh điên rồi đúng không? Có điều sau này em sẽ phải cảm ơn anh. Lý Phong nhìn cô nhếch miệng cười.

Tiếp đó, anh đưa cô đến công ty bách hóa, mua đồ cho cô từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân, mỗi thứ đồ đều là hàng hiệu sang trọng như quần áo, giày dép, hoa tai, vòng cổ thậm chí cả túi xách cũng mua cho cô.

– Rốt cục là buổi tối đi đâu mà không mặc những thứ này không được.

Trạm Na nhin không được bất bình hỏi. Không chỉ vì hầu bao của anh mà kháng nghị cũng vì giữa trưa cô phải ra ngoài kháng nghị.

Nếu ngay từ đầu anh quyết định sẽ phải mua những thứ này cô cần gì phải lãng phí thời gian cùng tâm trí mà nghĩ buổi tối nên mặc gì.

Lý Phong thần nhiên đáp:

– Tham gia sinh nhật của đại sứ tiền nhiệm Mỹ

– Cái gì? Cô ngẩn ngơ, nghi ngờ nhìn anh: – Anh đang đùa em đấy à.

Anh chỉ cười cái gì cũng không nói lại đưa cô đến salon tóc rất đẹp, sang trọng, muốn giúp cô trang điểm.

Cuối cùng cà phê và bánh sữa anh mua cũng phát huy công dụng mà cô cũng hiểu tại sao anh nói cô sẽ phải cảm ơn anh. Bởi vì dạo phố buổi trưa cô vừa đói vừa khát nên bánh sữa, cà phê lúc này là sự hưởng thụ tốt đẹp nhất

Hơn hai giờ làm tóc, lúc bọn họ rời khỏi salon đã gần bảy giờ.

– Làm sao bây giờ, đều là tại anh muốn làm kiểu tóc này, muện thế này, em còn chưa thay quần áo, anh cũng vậy. Lí Na gấp như kiến bò trên chảo nóng nói với Lý Phong.

– Vội cái gì. Anh ung dung nói

– Chúng ta nhất định sẽ muện, làm ơn anh nhanh lên chút đi, chúng ta đi đâu thay quần áo đây? Cô nhăn mày trừng mắt

Nếu không phải cô còn chút lí trí nhớ rõ anh là ông chủ là chủ nợ của cô thì cô đã sớm một quyền đánh anh rồi. Thế mà anh còn ngáp.

Lý Phong bình thần ung dung nói:

– Tìm khách sạn thay quần áo là được rồi?

– Em không cần đến khách sạn, chỉ cần tìm nhà vscc là được, nhưng quần áo của anh đâu, chả lẽ anh định mặc áo phông quần bò đến dự tiệc sao?

Cô trừng mắt nhìn anh một thân nhàn nhã, thật muốn đánh cho anh một trận.

– Sao thế được, nếu để ba anh biết nhất định anh sẽ bị đánh chết. Về mặt nhàn nhã của anh có chút hoảng sợ: – Quần áo của anh để trên xe rồi.

– Đáng giận, sao không nói sớm, hại em gấp muốn chết. Trạm Na không nhin được đá anh một cái.

Về mặt cô hung hãn, đôi mắt sáng bừng càng thanh tú động lòng người. Lý Phong mỉm cười dung túng không để ý chân bị đá đau.

Cô nhất định không biết bản thân mình xinh đẹp thế nào, khí chất tao nhã thế nào. Dù cho đêm trước bị bọn chủ nợ truy đuổi thở hồng hộc, hoa dung thất sắc vẫn không che dấu được ánh sáng tỏa ra trên người.

Không thể không nói, cô đáng người yếu điệu, ngũ quan xinh xắn, đôi mắt mê người. Đây là những điểm hấp dẫn của cô. Nhưng khiến anh không nhận được muốn giúp cô, tiếp cận cô, tìm hiểu cô lại là vì sự quyết tâm không đầu hàng số phận của cô.

Anh thích ý chí chiến đấu của cô, sự kiên cường của cô. Càng gần gũi càng thích sự ngay thẳng của cô. Cô gái như vậy chắc ba mẹ cũng sẽ thích.

- Trạ Na, anh cảm thấy sau này ba mẹ anh nhất định sẽ thích em. Anh mỉm cười nói.
- Tự nhiên anh nói cái này làm gì? Mà em cần gì làm cho họ thích em? Trạ Na sững sờ hỏi.
- Bởi anh rất thích em

Cô trừng mắt nhìn anh, trong chớp lát cũng không biết giải thích như thế nào những lời này.

- Nay Lý Phong, anh không cần nói lung tung đùa em. Cô cảnh cáo anh.
- Em thật không thích anh thích em à. Anh hỏi
- Em không thích người điên cũng không thích đại vương bốc phét, đúng rồi, quên mất, em cũng không thích quái nhân.

Anh là thật hay chỉ là đùa cô?

- Ha ha.. anh đột nhiên cười to: – Thế thì đúng là đáng tiếc

Anh cười thoải mái, trên mặt nhìn cũng không ra sự đáng tiếc ấy.

Vậy là anh thực sự đùa cô. Trạ Na hung hăng lườm anh, vội nén cảm giác thất vọng xuống.

Cô thất vọng cái gì đây? Không nên suy nghĩ quá nhiều, anh là ông chủ của cô kiêm chủ nợ. Cô tự nhủ.

- Có cái gì đáng tiếc, bằng vào anh đẹp trai cáo ráo lại có tiền, em cam đoan có hàng dài các thiên kim tiểu thư thích anh, cho nên anh không cần sợ không lấy được vợ.

Cô lãnh đạm nói.

- Đi thôi, đi tìm vợ cho anh nào. Cô đi về bãi đỗ xe.
- Cái gì đi tìm vợ. Lý Phong bị cô đùa, đi theo sau cô cười hỏi.
- Nếu anh không đùa em, chúng ta sẽ tham gia tiệc sinh nhật của đại sư, như vậy những người tham gia bữa tiệc cũng không ít, hơn nữa sẽ có các danh môn thiên kim chưa kết hôn, anh có thể nhân cơ hội tìm vợ tương lai, bởi thế em nói có gì là sai?

Cô quay đầu liếc mắt nhìn anh rồi đem chiến lợi phẩm nặng nề từ tay trái đổi sang tay phải nhưng giữa đường lại bị anh giật lấy.

- Nhưng anh lại không thích kết hôn với những danh môn tiểu thư kia, làm thế nào được.

Anh mỉm cười nhìn cô. Cô định cầm lại đồng hồ trên tay anh nhưng anh đã nói:

- Để cho anh tỏ ra phong độ một chút được không?
- Anh thật đúng là quái nhân

Cô yên lặng nhìn anh rồi nhún mày nói. Rõ ràng anh là ông chủ, những thứ kia là mua cho cô, anh vì cô vung ra một đồng tiền còn chưa nói lại còn giúp cô này nọ. Thật quái dị.

- Em đã nói rồi

Anh nhếch miệng cười tiếp tục đi về phía trước. Trạ Na vội vàng đuổi theo.

- Anh vừa nói không muốn lấy những thiên kim tiểu thư. Vậy anh muốn lấy người phụ nữ như thế nào? Là công chúa hay ăn mày? Cô nói tiếp vấn đề vừa nãy, vừa đùa vừa hỏi anh
- Cô bé lọ lem.

Cô bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói với anh:

– hahaha, thật buồn cười thừa vương tử điện hạ.

Lý Phong bị tiếng “vương tử điện hạ” của cô đùa mà cười ra tiếng.

– Vì cảm ơn phong độ của vương tử điện hạ, thuộc hạ xin nhắc nhở ngài, nếu ngài không nhanh hơn một chút sẽ không kịp đến dạ tiệc, cẩn thận ngài sẽ bỏ qua cô bé lọ lem. Cô nói tiếp

– Yên tâm, từ giờ đến lúc 12h phép thuật biến mất còn thời gian rất dài. Anh cũng cười nói.

Hai người vừa đi vừa đấu võ mồm đến bãi đỗ xe, nhanh chóng tìm khách sạn thay quần áo rồi đến nơi tổ chức dạ tiệc.

Bước vào đại sảnh của khách sạn đã thấy cánh cửa tinh xảo ghi tên chủ bữa tiệc, Trạm Na giật mình bất động. Cô căn bản không nghĩ rằng anh lại nói thật, cô vẫn nghĩ rằng anh đang đùa mà thôi.

– Em làm sao lại kinh ngạc thế? Phát hiện cô có chút khác lạ, Lý Phong buồn cười nhìn cô và hỏi.

– Sao anh biết đại sứ Mỹ? Cô nhìn anh, vẻ mặt có chút ngây dại.

– Vì trước khi ông ta về hưu từng làm đại sứ ở Arab có chút quan hệ với gia đình anh, cho nên có chút quen biết. Lần này ông ta cùng vợ đến Đài Loan du lịch vừa trùng sinh nhật của mình nên các bạn bè ở Đài Loan giúp ông ấy tổ chức bữa tiệc sinh nhật này.

Anh mỉm cười nói dường như biết tại sao cô có phản ứng này

– Vì sao nhà anh lại có mối quan hệ tốt đẹp với đại sứ. Cô nhún mày lại hỏi.

– Anh đã từng nói rồi mà, ba anh làm việc tại OPEC? Cùng công tác nên có quan hệ tốt đẹp cũng là chuyện bình thường thôi. Anh nhếch miệng.

– Em vốn nghĩ anh đang chém gió thôi. Cô trừng mắt nhìn anh, mặt càng nhăn nhó.

– Anh biết, nếu không em đã chẳng gọi là là đại vương bốc phét. Anh cười

– Nếu biết sao anh không nói rõ ràng một chút?

Nhìn vẻ mặt tươi cười của anh làm cô có chút khó chịu.

– Nếu không phải anh kiên trì muốn em mặc đồ này, anh có biết tối nay em sẽ mặc bộ âu phục 800 tệ để tham dự yến hội, đem anh làm trò cười?

Lý Phong hai mắt sáng quắc nhìn cô từ trên xuống dưới, mỉm cười nói với cô một cách chắc chắn:

– Yên tâm, đêm nay, anh sẽ chỉ là đối tượng khiến người khác hâm mộ thôi.

– Em nói là nếu em không mặc trang phục đắt tiền này

– Em vẫn sẽ là mỹ nữ lộng lẫy nhất thôi. Anh thành thật nói làm hai má cô có chút hồng.

– Anh khiến em không còn gì để nói.

– Thế thì đừng nói nữa, chúng ta đi vào thôi.

Anh mỉm cười nói, tay quàng qua hông cô khẽ kéo cô đi nhưng cô lại gắt gao nắm lấy tay anh không chịu đi

– Em có chút hồi hộp, không biết làm thế nào, nhờ ra làm anh mất mặt thì làm sao đây? Cô bất an nhìn anh.

Cô chưa từng tham gia bữa tiệc có tính chất long trọng thế này, toàn các nhân vật chính trị tụ hội. Cuộc sống trước kia của cô quá bận rộn cơ bản không có thời gian quan tâm chính trị, với các nhà chính trị cô không biết ai với ai chứ càng không nói là những đề tài thảo luận. Cô sợ hãi mình sẽ nói lỡ lời hoặc hỏi những câu ngu ngốc làm anh mất mặt

– Anh sẽ dời đi sự chú ý của mọi người. Anh trấn an cô

– Làm thế nào dời đi

– Hôn em.

Trạm Na ngẩn ngơ nhìn không được thúc anh một quyền.

– Em đang nghiêm túc đấy

– Anh cũng nghiêm túc trả lời em còn gì. Anh cười để lộ hàm răng trắng bóng.

– Không cãi nữa, nhanh vào thôi. Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, đi về phía trước.

– Em không khấn trương? Lý Phong hỏi.

Cô lại trừng mắt nhìn anh.

Không để ý sự khó chịu của cô, Lý Phong kéo tay cô khoác vào khuỷu tay mình đưa cô vào hội trường.

Bọn họ tới hơi muộn, bữa tiệc đã bắt đầu. Dàn nhạc trên khán đài trình bày những bản hòa tấu nhẹ nhàng. Phục vụ mặc sơ mi trắng, nơ đen mang sâm banh đi qua đi lại.

Lý Phong cùng cô dừng ở trước cửa, xác định vị trí của vị đại sứ rồi mới đưa cô đến chúc mừng.

Đại sứ Mỹ nhìn thấy Lý Phong vui vẻ ôm anh cười rất thoải mái.

Lý Phong giới thiệu xong, đại sứ phu nhân ôm cô nói với cô câu tiếng Trung trúc trắc:

– Chào cô, thật vui khi biết cô

Sau đó bọn họ đều nói chuyện bằng tiếng Anh hại cô nghe không hiểu. Tiếng Anh của cô rất kém.

Hội trường có hơn nửa khách mời là người ngoại quốc, mà các vị khác da vàng tóc đen cũng phần lớn nói chuyện bằng tiếng Anh, ít người nói tiếng Trung. Mà nội dung đều nói về chính trị khiến Trạm Na không được tự nhiên, chỉ sợ có người đến bắt chuyện với cô, cô sẽ khó mà chống đỡ.

Có điều thật sự là sự lo lắng của cô có chút dư thừa bởi Lý Phong một phút cũng không buông tay cô, đều làm bạn với cô, giúp cô ngăn cản mọi tình huống có thể làm cô xấu hổ khiến cô thấy thật cảm kích nhưng cũng rất lo lắng vì anh đã uống thay cô quá nhiều rượu.

Cô lo lắng dựa vào anh hỏi:

– Anh có sao không

– Không ổn lắm. Lý Phong cười khỏ với cô

– Anh không cần uống rượu thay em, tửu lượng của em cũng không tệ lắm có thể tự mình uống.

– Một người say tốt hơn hai người cùng say. Anh lắc đầu.

– Nhưng nếu anh thật sự uống say thì em biết làm thế nào?

– Cho nên không thể làm anh uống say. Chúng ta đi chào tạm biệt đi.

– Được. Trạm Na gật đầu rồi tìm kiếm vị trí vợ chồng đại sứ: – Bọn họ ở kia.

– Đi thôi.

– Cô cẩn thận dìu anh đi, thoát nhìn như đang ôm tay anh, đi về phía vợ chồng đại sứ cùng một đám người đang nói chuyện.

Lý Phong chào tạm biệt bọn họ, cô chỉ sắm vai người lắng nghe. Đến khi đại sứ phu nhân ôm cô nói “tạm biệt” cô mới gật đầu chào mọi người, vẫy tay tạm biệt.

– Anh ổn không?

Vừa ra khỏi hội trường cảm giác áp lực trên tay càng lúc càng nặng, cô lo lắng hỏi anh.

– Không tốt lắm..

Anh bước đi có chút lảo đảo:

- Anh thấy rất choáng váng, hơn nữa rất muốn nôn...
- Trạm Na nghe xong hoa dung thất sắc:
- Làm sao bây giờ? Trước tiên nên tìm một phòng cho anh nghỉ ngơi thôi.

5. Chương 5

Nhờ có phục vụ giúp đỡ, Trạm Na cuối cùng cũng đưa được Lý Phong lên giường. Kế tiếp anh say rượu nên bắt đầu phát tác. Lúc thì muốn uống nước, lúc thì lại muốn nôn, một hồi co kéo quần áo rồi cầu nhàu, mồ to mắt đỏ về nhà. Tóm lại, cô bị anh xoay như chong chóng, chân tay luống cuống, mồ hôi đầm đìa. Đợi anh ngủ lại thật yên ổn, cô mới nhanh chóng vào phòng tắm tắm sạch sẽ một người đầy mồ hôi khó chịu. Sau đó vì bận rộn cả ngày, tinh thần và thể xác đều mệt mỏi, ngã lăn lên giường, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc ngủ cô mơ thấy Lý Phong, anh vì cô tiêu tiền không ghê tay, mà cô bị một đám nhân viên cửa hàng hàng hiệu vây quay tươi cười niềm nở. Bọn họ trở lại khách sạn, đồng đồ mới mua cần ba người phục vụ mới ôm hết. Phục vụ trên tay là những hộp đồ hiệu cao che khuất tầm mắt khiến cho họ đi lại cũng khó khăn. Trở lại phòng, cô cảm thấy thật vui vẻ, ngập trong đồng đồ mới mua, ngã người lên chiếc giường còn mềm hơn bông cười khoái trá.

Lý Phong mỉm cười nhìn cô rồi quỳ một đầu gối, khề hôn cô.

Cô thích nụ hôn của anh, mềm nhẹ không chút gấp gáp. Cô cũng thích mùi hương của anh, sạch sẽ, nam tính, còn pha chút mùi rượu. Đến khi anh ở trên người cô, cô còn phát hiện mình thích sức nặng của anh đặt trên thân thể mình, và càng thích đôi môi nóng bỏng của anh di chuyển trên da thịt cô.

Tay cô nâng lên ôm lấy lưng anh, phát hiện da anh thật ấm áp, đường cong, cơ bắp rõ ràng, cảm giác thật tuyệt vời. Cô mơ trốn đường cong trên cơ thể anh, cảm giác hô hấp của anh trở nên gấp gáp. Động tác cũng trở nên nóng rực cuồng nhiệt khiến cho cô không nhận được phát ra tiếng rên rỉ cùng tiếng hô hấp dồn dập. Cảnh trong mơ lại chân thật đến không tưởng, khiến cô không muốn tỉnh lại, muốn tiếp tục tìm hiểu cảm giác mới lạ này.

Anh khề kéo chân cô ra, đặt mình vào trong đó, động tác này làm cô có chút hoảng sợ lại có chút chờ mong.

Anh dùng hai tay ôm lấy cô, cứng rắn, nóng rực cọ sát cô. Cô bị anh trêu chọc phát ra tiếng rên rỉ khó nhận thì anh đột nhiên động thân tiến vào.

Đau đớn làm cô hét to nhưng lại cảm nhận sâu sắc sự khát khao xâm nhập của anh. Cô cũng dùng sức va chạm, càng lúc tiếng rên rỉ càng lớn dần cho đến khi cao trào dâng lên, cô hô to một tiếng rồi run rẩy mất đi ý thức, lại nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Lúc này, cô không còn nằm mơ nữa.

Buổi sáng tỉnh lại, Trạm Na còn chưa mở được mắt đã thấy cả người đau nhức, cô khề lẫn lộn nhằm làm cho thân thể thư giãn một chút. Chớp mắt đã đụng vào một bức tường ấm áp khiến cô kinh hãi mở to mắt.

Một bộ ngực dày rộng, trần trụi bỗng xuất hiện trước mắt. Cô theo phản xạ lùi về phía sau, ngẩng đầu nhìn đã thấy Lý Phong đang cúi nhìn tình huống trước mắt.

Hai người cùng ngây người, trợn tròn mắt rồi nhìn về thân thể mình trần trụi rồi lại nhanh chóng tách ra.

Ông trời ơi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Bọn họ thân thể trần trụi trên giường, quần áo phân tán tứ tung trên giường cũng như sàn nhà đã nói lên tất cả. Nhưng vì sao lại như vậy? Hai người không hẹn mà cũng nhú mày cố nhớ lại. Trạm Na nhớ tới giấc mộng xuân kia. Lý Phong nhớ tới mình vì khát nước mà tỉnh dậy nửa đêm. Đến khi trở lại giường thấy cô điềm tỉnh ngủ say, không nhận được mà hôn cô.

Anh nghĩ chính bởi cả ngày suy nghĩ nên đêm mới có thể mộng du làm ra chuyện này. Bởi lẽ cả ngày hôm qua, anh cố gắng kiềm chế mong muốn hôn cô. Anh nghĩ mong ước của mình ở trong giấc mộng thành sự thật....

Không, nếu anh đủ thành thực thì nên thừa nhận rằng bản thân anh biết đó không phải là một giấc mộng. Chính vì anh không muốn dừng lại nên mới tự nhủ mình rằng đó chỉ là mơ.

Anh bỗng ngồi thẳng dậy, vẻ mặt thành thật nhìn cô:

– Trạm Na, anh nhất định sẽ có trách nhiệm

Trạm Na cũng ngồi dậy dùng chăn che đi thân thể trần trụi cúi đầu nói:

– Chịu trách nhiệm cái gì?

Thật ra anh không cần phải chịu trách nhiệm với cô. Vì từ khi anh thay cô trả nợ cô đã sớm chuẩn bị tâm lí sẽ là người của anh cho nên tuyệt không trách anh. Hơn nữa, cô phải thừa nhận, tối qua anh làm cho cô có được lần đầu tiên thật tuyệt. Cảm giác đó khác hẳn tưởng tượng của cô, cô một chút chán ghét cũng không có mà còn rất thích. Có thể đem lần đầu tiên của mình cho anh cô tuyệt không hối hận.

Lý Phong đột nhiên hỏi:

– Em đồng ý lấy anh không?

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, hoài nghi mình nghe lầm:

– Anh nói gì cơ?

– Em đồng ý lấy anh không, Trạm Na? Anh nhìn cô chăm chú.

Cô cứng họng nhìn anh, cả người ngây dại. Lấy anh? Anh đang nói thật sao?

– Anh không cần làm thế, em không trách anh, càng không muốn anh chịu trách nhiệm gì cả. Trạm Na lắc đầu nói.

– Em không muốn lấy anh sao? Anh nghiêm túc nhíu mày.

– Chuyện này cùng với đồng ý hay không đều không liên quan

– Vậy thì liên quan đến cái gì

Cô liếc nhìn anh rồi nói:

– Không cần đâu

– Vì sao lại không cần. Anh lại hỏi cô.

Trạm Na bị anh bức hỏi khiến cho có chút đau đầu. Người đàn ông này nhất định là có vấn đề, bằng không sao không chịu tiếp thu ý tốt của cô. Cô nói không cần chịu trách nhiệm là không cần.

Thấy cô có vẻ sẽ không trả lời, anh liền truy vấn:

– Vì sao không cần?

Cô cuối cùng phiền chán nói:

– Bởi vì anh có ơn với em, nếu không nhờ có anh, tương lai của em nhất định sẽ rất thảm. Em rất cảm kích anh, tuyệt không để ý chuyện nảy sinh quan hệ với anh nên không cần anh phải kết hôn cùng em.

Nghe cô nói xong, Lý Phong bỗng mím miệng, mặt có chút rầu rĩ xen lẫn tức giận.

Anh yên lặng không nói khiến Trạm Na có chút khó chịu, giống như không khí trong phòng vì anh yên lặng mà loãng đi, anh yên lặng càng lâu cô càng thấy khó thở.

Qua một lúc sau, anh chậm rãi nói:

– Cho nên ý của em là vì anh có ơn với em nên em không ngại phát sinh quan hệ cùng anh

Như là có đường khí cứu mạng, Trạ̀m Na vội gậ̀t đầu nhưng lại thấy những lời này của anh có chút là lạ nên lại ra sức lắc đầu.

– Không hiểu em vừa lắc vừa gậ̀t là có ý gì. Lý Phong trầm giọng hỏi.

– Em vốn nghĩ vì anh thay em trả món nợ lớn như vậy nên em muốn dùng thân báo đáp, nhưng là... nên nói như thế nào đây?

Cô có chút mờ mịt lại ngượng ngừng nhìn anh nói:

– Em vốn nghĩ khi chuyện đó xảy ra bản thân mình sẽ bị miễn cưỡng, không muốn hoặc có cảm giác dơ bẩn vì đã bán thân, nhưng là, tối hôm qua...

Cô ngừng lại một chút, mặt ửng hồng nói tiếp:

– Em nghĩ đây là vì đối tượng là anh

– Ý của em là em thực ra cũng có chút thích anh? Anh hỏi cô.

Trạ̀m Na hơi do dự rồi thành thật gậ̀t đầu. Tuy rằng tối hôm qua, lúc ở dạ tiệc, cô đã hiểu anh cùng cô thuộc hai thế giới khác nhau. Cô cảm thấy mình thích anh giống như là không biết tự lượng sức mình, muốn trèo cao. Nhưng chỉ là thích thôi sẽ không sao phải không. Cô cũng không muốn anh lấy cô mà.

Thấy cô gậ̀t đầu, Lý Phong đã có chút thả lỏng xuống.

– Em cũng thích anh, vậy càng không có lí do gì không gả cho anh. Trạ̀m Na, chúng ta kết hôn đi. Anh mỉm cười nói.

– Em đã nói như vậy sao anh còn không hiểu, em không cần anh phải chịu trách nhiệm. Trạ̀m Na nhún mày bất đắc dĩ nói.

– Người không hiểu phải là em mới đúng? Anh bất đắc dĩ cười.

Cô trừng mắt nhìn anh, cơ bản là không hiểu ý của anh nha.

– Trước đây anh không phải đã nói rằng anh thích em sao? Mà bây giờ em cũng thừa nhận là có tình cảm với anh. Chúng ta đều có đối phương trong lòng, vì sao không thể kết hôn? Hơn nữa...

Anh khẽ nghiêng người, nhẹ giọng thì thầm bên tai cô:

– Đêm qua còn không dùng biện pháp tránh thai.

Trạ̀m Na như bị sét đánh, cả người cứng đờ, hai mắt tròn vo nhìn anh mà anh lại nhếch môi cười với cô.

– Em cảm thấy đứa nhỏ đầu tiên nên là con trai hay con gái?

Nàng thấy anh chắc điên rồi:

– Mới một lần thôi, không thể nào...

– Thế giới này không gì là không thể.

Anh ngắt lời cô, rồi nói như bị tổn thương:

– Anh có điều gì khiến em ghét nên mới không muốn gả cho anh đúng không?

– Cái gì? Cô ngây người rồi lập tức lắc đầu: – Không phải, không có đâu.

– Nếu không có tại sao em lại tìm cơ không lấy anh?

– Em không tìm lý do, chỉ là... Cô muốn nói lại thôi.

– Chỉ là cái gì?

– Em không biết. Cô do dự mở mắt.

– Em chắc chắn biết.

Anh nhẹ nhàng giữ cằm cô, bắt cô đối mặt với anh

– Đừng quên em đã từng đồng ý với anh là em sẽ không nói dối anh.

Nhìn anh, Trạm Na hít sâu một hơi nói:

– Được rồi, lí do thứ nhất, em không thích anh lấy em là vì muốn chịu trách nhiệm. Thứ hai nữa, em phát hiện, hai chúng ta vốn thuộc hai thế giới khác nhau, em không xứng với anh.

Lý Phong lắc đầu:

– Lí do của em không được xác nhận. Muốn chịu trách nhiệm mà kết hôn với em là lấy cớ mà thích em mới là lí do chân chính. Lí do thứ hai cũng không thành lập, chỉ cần anh thấy em xứng đáng với anh là được rồi. Huống chi trong tình yêu, không có xứng hay không xứng mà chỉ có vấn đề yêu hay không yêu mà thôi.

Trạm Na cả người chấn động đến ngây dại, cứng họng nhìn anh, biểu tình trên mặt là sự khó tin, kinh ngạc cùng một tình cảm say đắm giờ mới bộc phát.

Thì ra bọn họ đều hấp dẫn lẫn nhau, không phải chỉ có anh đơn phương. Lý Phong kinh ngạc phát hiện, xúc động kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn cô. Cô bị anh hôn đến hồi phục tinh thần, đẩy anh ra, rời khỏi đôi môi ấm áp ấy.

– Lấy anh nhé, Trạm Na.

Anh gần gũi chăm chú nhìn cô, khàn khàn nói. Tay đẩy bên hông cô, kiên định mà ôn nhu ôm cô vào lòng.

– Chúng ta mới quen nhau vài ngày thôi. Cô do dự nhìn anh: – Thực tế là chưa quá ba ngày.

– Thì làm sao, anh thích em mà em cũng thích anh, chúng ta ở bên nhau thấy rất tốt, dù là bình thường hay ở trên giường.

Anh nhấn mạnh hai chữ “trên giường”.

Trạm Na nghe vậy mặt nóng rực lên

– Còn nhớ cảm giác đêm qua không? Mắt anh sáng bừng nhìn cô, khàn khàn nói.

Cô không còn gì để nói, thật ra là nói không nên lời, chỉ cảm thấy mặt mình càng lúc càng nóng, hơi thở càng lúc càng nặng nề. Anh buông tay bên hông cô ra, chui vào chăn lại ôm lấy cô. Da thịt nóng rực của anh như muốn thiêu đốt cô. Cô như bị điểm huyết không thể động đậy, chỉ có thể trở mắt nhìn anh lại nghiêng người hôn mình, sau đó nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống giường, ôn nhu đặt người lên thân cô.

Cảnh trong giấc mơ đêm qua dường như lại quay về. Không, Trạm Na thở nhẹ nghĩ. Cô đã xác định rõ đêm qua không phải là giấc mơ mà bây giờ... lại càng không phải.

– A.....

6. Chương 6

Mấy ngày sau khi bọn họ kết hôn, Trạm Na vẫn có cảm giác như đang trong mơ.

Cô thích cảm giác kết hôn trong lễ đường như trên ti vi, anh liền tìm một lễ đường nhỏ đáng yêu, tổ chức cho cô một hôn lễ thật lãng mạn.

Vì quần áo hơi không vừa, anh điên cuồng đưa cô đến trung tâm thương mại, chỉ cần có thể làm cô hơi thích một chút bất kể là quần áo, trang sức anh đều không nói hai lời đã kêu nhân viên gói lại. Việc này khiến cho cô nổi giận, nhất quyết ngăn cản anh hành động điên cuồng.

Cô không cho phép anh lại đến trung tâm thương mại anh liền đưa cô đi khắp nơi du sơn ngoạn thủy. Lúc thì chạy đến Bắc Hải ngắm, lúc thì lại lên núi A Li chơi. Nếu không vì tám trăm năm trước đã nhận lời đến tham dự một bữa tiệc, anh đã sớm đưa cô rời khỏi Đài Loan đi du lịch khắp thế giới.

Nói thật tuy đã thành Lí phu nhân trên danh nghĩa nhưng nào vẫn không hiểu ông xã cô đang làm gì? Nhưng bất kể anh làm gì, chỉ nhìn những người cùng anh lui tới toàn là các nhân vật nổi tiếng, quan trọng cũng có thể khẳng định sự nghiệp của anh rất lớn.

Nhìn chiếc đèn treo ở trần nhà hoa lệ, cửa sổ tinh xảo mang phong cách cung đình, khắp nơi tràn ngập sự xa hoa, những vật dụng trong phòng ngủ này khẳng định rất quý, rất đắt. Nếu sự nghiệp không đủ lớn làm sao có tiền như vậy được?

Lý Phong của cô là một kim chủ, kim chủ của cô.

Trạm Na ôm tấm chăn mềm mại như lông chim, nằm lăn lộn trên giường một chút đột nhiên ngậy ngốc nở nụ cười.

Nghĩ đến anh trong lòng bỗng như có dòng nước ấm áp, sự ấm áp ấy vây quanh cô khiến cô không nhịn được mỉm cười, muốn gặp anh, muốn ở bên cạnh anh, cảm thụ sự hạnh phúc cô.

Hạnh phúc?

Cô khẽ sờ sờ một chút, ôm chăn bông ngồi dậy. Lòng cô cảm thấy ấm áp, ngọt ngào, khóe miệng không nhịn được cứ mỉm cười, thân thể thật thoải mái, cả người hưng phấn muốn hát lớn. Cho nên, đây là thứ mà người ta gọi là hạnh phúc sao? Cô không tự chủ được cười thành tiếng, rồi sau đó thật nhẹ nhàng ngâm nga hát. “...” cô cũng chẳng biết mình đang ngâm nga cái gì nhưng thật cao hứng.

Cô xuống giường ra khỏi phòng ngủ đi tìm ông xã. Anh cũng không nói cho cô sáng nay anh có kế hoạch gì, sẽ đến nơi nào nữa?

Ra khỏi phòng ngủ, đến thư phòng, bên trong không có người. Cô lại đi qua khu chiếu phim, mọi thứ hiện đại như một rạp chiếu phim nhỏ, bên trong cũng không có người. Sáu đó, cô thấy phòng khách cũng không một bóng người.

Kỳ quái, người đâu rồi?

Trạm Na ngồi trên salon trạm trổ mang phong cách Châu Âu ở phòng khách, nhẹ vỗ vỗ trán nhớ lại. Có phải hôm qua anh đã nói anh có hẹn mà cô lại quên mất không?

Đang lúc cô cố gắng nhớ lại thì nghe thấy như có tiếng nói đâu đây. Chẳng lẽ là anh ở đó? Cô nhẹ nhàng đi tìm trốn sau chiếc rèm nhìn ra ban công sưởi nắng. Ở đó có sofa thoải mái và ghế quý phi, từ nơi đó có thể nghe tiếng chim hót, cảm nhận được gió nhẹ, nhìn về bên trái có thể thấy được Đài Bắc, nhìn bên phải có thể thấy rừng cây xanh ngắt vậy quanh. Đây là nơi cô thích nhất trong nhà.

Cô len lén kéo rèm cửa, qua cửa kính cô đã thấy anh rồi. Trạm Na trừng mắt nhìn, cô hoài nghi có phải mình đang nhìn nhầm không? Tại sao lại có một cô gái trong nhà

– Anh xin lỗi, Annie.

– Em không cần lời xin lỗi này, em không cần.

Cho dù qua lớp cửa kính thì những gì bọn họ nói cô đều nghe được rất rõ ràng. Annie là ai? Vì sao Lý Phong phải xin lỗi cô ta? Vì sao cô ta lại khóc trông đau lòng như thế?

Trạm Na nghi hoặc nhíu mày, trong lòng mơ hồ có chút bất an.

– Sao anh có thể đối xử với em như thế? Sao có thể cười cô gái khác? Annie lệ rơi đầy mặt chất vấn.

Lý Phong cúi đầu nói:

– Xin lỗi

– Em nói em không cần lời xin lỗi của anh. Cô lắc đầu nói.

– Annie.....

– Sao anh có thể đối xử với em như vậy?

– Anh rất xin lỗi.

– Em đã nói không cần anh xin lỗi, chỉ cần anh thực hiện lời hứa của chúng ta. Anh nói sẽ kết hôn cùng em sao có thể vứt bỏ hôn ước của chúng ta, sao có thể? Cô vừa nói vừa đánh anh.

– Annie dừng như vậy. Lý Phong nhẹ nhàng trấn an – Anh có thể giải thích nguyên nhân với em, anh phải có trách nhiệm với cô ấy

– Là vì anh cùng cô ấy xảy ra quan hệ, bởi vì đó là lần đầu tiên của cô ấy nên anh nhất định phải chịu trách nhiệm? Thế còn em? Bởi vì lễ giáo đúng mực nên bị anh vứt bỏ sao? Anh sao có thể như vậy được?

Annie nắm tay anh, nước mắt đầm đìa.

– Anh xin lỗi. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô ta.

Annie đột nhiên ngẩng đầu hôn anh, mà anh cũng không đẩy cô ấy ra. Thấy cảnh tượng này, khuôn mặt Trạm Na trở nên tái nhợt, cắt không được một giọt máu, lão đảo lui bước.

Vì sao anh không đẩy cô ấy ra? Vì sao để cô ấy hôn anh? Bởi vì đó là vị hôn thê của anh sao? Bởi vì anh thấy có lỗi với cô ấy sao?

Hôn ước? Đính hôn?

Cho đến giờ cô mới biết Lý Phong đã sớm có vị hôn thê, bởi vì anh chưa bao giờ nói đến. Cô không biết, cô chưa bao giờ nghĩ mình là kẻ thứ ba cướp đi tình yêu người khác, cho tới bây giờ cô mới biết.

Mà anh.....

Lần đầu tiên? Chịu trách nhiệm?

Vì sao lòng cô đột nhiên lạnh xuống, cả người không nhận được khe rùng mình? Kì lạ, cảm giác lo lắng biến mất, cô đột nhiên cảm thấy rất lạnh.

– Anh phải chịu trách nhiệm với cô ấy

Điều này cô sớm biết, đó là lí do bọn họ kết hôn. Nhưng vì sao khi nghe anh nói với vị hôn thê của mình cô lại cảm thấy ngực rất đau mà tim cũng đau, đau đến không thể thở.

– Anh phải chịu trách nhiệm với cô ấy

Lời nói của anh đầy vẻ bất đắc dĩ, là cô nghe lầm ư?

– Anh phải chịu trách nhiệm với cô ấy

Về mặt anh đầy sự bất lực, là cô nhìn nhầm sao?

Cô chưa bao giờ yêu cầu anh chịu trách nhiệm, cũng không muốn anh vứt bỏ vị hôn thê để cùng cô kết hôn. Vì sao bây giờ, tất cả như thế là cô làm sai?

Đúng thế, là lỗi của cô, là cô chia rẽ một đôi yêu nhau, một đôi muốn cả đời bên nhau đến bạc đầu.

Là cô lấy oán trả ơn, đắc ý chiếm đoạt vị trí không phải của mình, chiếm đoạt thứ hạnh phúc không thuộc về mình.

Nghĩ đến những ngày qua Lý Phong đối với cô thật tốt cùng với lúc này anh đang ôn nhu, xin lỗi, trấn an vị hôn thê trong lòng, cô cảm thấy thật khó thở, cảm giác như bốn bức tường đang bao vây, chèn ép cô, muốn đuổi cô ra khỏi nơi vốn không thuộc về cô.

Cô lắc đầu, lui dần về phía sau rồi đột nhiên xoay người chạy về phòng.

Chỉ cần nghĩ đến anh là vì chịu trách nhiệm mới cùng mình kết hôn, mới ruồng bỏ vị hôn thê yêu dấu cô lại không thể thở được.

Cô không thể cứ ở lại đây, cô phải rời khỏi đây, làm ọi thứ trở về quỹ đạo ban đầu, để cho anh ở bên vị hôn thê anh yêu cả đời, để cho những người có tình sẽ trở thành quen thuộc.

Mà cô.....

Phép màu sau khi biến mất, cô bé lọ lem chỉ có thể quay về thế giới của mình, tiếp tục sống cuộc sống bình dân thôi. “A.” Trạm Na bỗng cười nhẹ. Cô nghĩ đến cô bé lọ lem là cô ngay cả chiếc giày thủy tinh cũng không có để để lại cho vương tử để tìm ra manh mối về cô. Cô lại thấy buồn cười, haha....

– Thế là tốt rồi, còn cười được chứng tỏ cũng chẳng có gì. Cùng lắm thì chỉ cần ép mình coi đó là một giấc mộng là được, bây giờ đang tỉnh mộng mà thôi. Cô thì thảo an ủi chính mình

Cô máy móc thay quần áo, sắp xếp hành lí, những thứ gì trước kia cô mang đến cô đều nhét vào vali. Phòng quần áo của cô phần lớn là quần áo mới anh mua cho cô. Tuy là mua cho cô nhưng thật sự thuộc về cô sao?

Cô lắc đầu, thay quần áo rồi kéo vali ra khỏi phòng.

Tiếng bánh xe vali trượt trên sàn tạo ra những âm thanh liên tiếp nhưng lại không kinh động chút nào đến hai người ngoài kia

Không để chính mình dừng bước hay quay đầu, không cho chính mình có chút do dự, hối hận, cô mở cửa lớn đi nhanh ra ngoài, đi khỏi lâu đài xinh đẹp này, cũng đi ra khỏi giấc mộng hạnh phúc ngắn ngủi.

Lý Phong, cảm ơn những gì anh đã làm cho em, cảm ơn anh đã cho em một giấc mơ đẹp như vậy, và...chúc anh hạnh phúc.

7. Chương 7

Năm đó tuy rằng hai người không đến sổ hộ chính đăng kí kết hôn, nhưng để chấm dứt hôn nhân, sau khi rời đi, cô cần thận viết đơn ly hôn, kí tên gửi qua bưu điện cho anh rồi mới rời khỏi Đài Bắc. Sau đó, cô đi tàu hỏa, mê mê man man, hốt hoảng chạy đến Đài Trung.

Cô không biết Lý Phong có đi tìm cô hay không nhưng cô cũng không dám ở lại bất kì nơi nào quá lâu, cứ hai ba tháng lại đổi nơi ở một lần.

Cũng không rõ vì cô trốn quá kĩ hay anh căn bản cũng chẳng muốn tìm cô. Dù sao từ thời điểm đó, cô cũng không gặp lại anh, không nghe nói bất kì tin tức gì của anh nữa.

Cô nghĩ đến anh thường xuyên tham gia các cuộc tụ tập công khai của giới thượng lưu, chính trị gia, có lẽ cô sẽ có cơ hội nhìn thấy anh trên TV. Nhưng là không có cơ hội đó.

Sau đó vài năm, đến khi cô nghĩ đến cả đời cũng không bao giờ có cơ hội gặp lại anh thì anh lại thành linh xuất hiện trước mặt cô. Anh khiến cô sợ tới ba hồn bảy vía bị dọa bay sạch, chỉ còn lại chút lí trí kéo bản thân chạy đi, rời khỏi tầm mắt của anh.

Nói thật, cô cũng không hiểu vì sao phản ứng của mình lại quá khích như vậy. Mọi chuyện đã qua lâu như vậy, nói không chừng con của anh và Annie tiểu thư đã vài tuổi rồi. Còn cô chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, là vợ trước. Cần gì phản ứng khoa trương như vậy khiến hai người gặp lại trở nên xấu hổ. Chỉ một câu “đã lâu không gặp, anh có khỏe không?” mà cô cũng không nói được sao?

– Mày là đầu heo, ngu ngốc! Một tay cầm ví, một tay giơ lên gõ gõ đầu, Trạ Na với hành động trốn tránh Lý Phong của mình tự thấy khó hiểu và hối hận.

Nếu thời gian có thể quay lại, cô sẽ không vì đột nhiên nghe thấy bạn tốt Lực Nhã nói đến cái tên Lý Phong đã vội vã rời khỏi “cửa hàng Lực Nhã” cũng không vì thăm Bạch Lăng bị mất trí nhớ, để rồi đến cùng Bạch Lăng và Đồ Thánh đi ra đột nhiên gặp anh mà thấp thỏm không yên, xoay người bỏ chạy.

Cô không làm gì sai, cũng không làm chuyện gì có lỗi với anh, vì sao phải chạy? Thật kì lạ.

Vừa nghĩ vừa đi lên lầu, Trạ Na đứng trước cửa phòng trọ của mình tìm chìa khóa mở cửa.

Chìa khóa cắm vào ổ khóa khẽ xoay “cách” một tiếng, cửa sắt mở ra.

Cô rút chìa khóa, kéo cửa đi vào trong phòng. Vừa muốn quay lại đóng cửa đã thấy một bóng người nhanh chóng tóm lấy cô, một bàn tay to bịt miệng cô lại.

Rùng mình vội lùi lại, cô vì quá sợ hãi mà cứng đờ người, hai mắt mở lớn, mặt không giọt máu.

– Nếu em đồng ý với là anh sẽ không bỏ chạy, không la hét anh sẽ buông em ra ngay lập tức.

Người nọ trầm giọng nói. Mà cô vì quá kinh hoàng nhất thời không nhận ra giọng nói của đối phương.

– Đồng ý thì gật đầu, Trạm Na.

Trạm Na? vì sao kẻ bắt cóc lại biết tên của cô, anh làm cô khó tin mở tròn mắt. Rốt cục nhớ đến tiếng nói của anh cùng ai đó rất giống, cô không tự chủ được quay đầu nhìn lại.

Lý Phong? Thế mà thật sự lại là anh?

Trong lòng sợ hãi cùng phần nộ khiến cô đột nhiên có sức mạnh phi thường, dùng sức đẩy tay anh đang bịt miệng cô xuống, hỗn hển xoay người rồi dùng sức đánh vào ngực anh, mỗi lần đánh lại gào lên:

– Anh muốn làm cái gì? Vì sao muốn làm em sợ? Anh không biết sẽ dọa chết người sao? Anh là cái đồ hỗn đản! Đại hỗn đản!

– Nếu anh không làm thế không chừng em lại giống như vừa nãy, nháy mắt đã không thấy bóng người.

Lý Phong mạnh mẽ nói, tuyệt không cảm thấy mình sai: – em trốn anh cũng quá lâu rồi đấy. Anh lại nói tiếp.

Bị anh nói như vậy, khí thế của Trạm Na như quả bóng bay xì hơi.

Sau một hồi im lặng, cô nhìn về phía anh, nói sang chuyện khác:

– Ai nói cho anh biết em ở đây?

– Em thấy sao? Anh không trực tiếp trả lời mà hỏi vặn lại

Cô nhìn anh nói:

– Lực Nhã hay Tề Thác, là Tề Thác đúng không?

Tề Thác là chồng của Lực Nhã (tham khảo “tổng tài vợ trước”) cũng là người bạn tốt duy nhất của anh ở Đài Loan này.

Anh nhìn chăm chú vào cô hỏi:

– Vì sao em muốn chạy?

Cô hơi dờ người ra một chút:

– Em đâu có chạy, hiện giờ không phải đang đứng đây còn gì?

– Anh nói là trước đấy.

– Bởi vì em có chút chuyện gấp. Cô nhẹ nhàng nói bầy bạ cho qua.

– Em nghĩ rằng anh sẽ tin sao?

– Anh không tin em cũng chẳng có cách nào. Cô nhún vai, đột nhiên cảm giác đây là một cơ hội tốt.

Cô như không có chuyện gì xảy ra mở miệng hỏi:

– Đã lâu không gặp, anh khỏe không?

– Năm năm hai tháng ba ngày không gặp, em chỉ muốn nói với anh những lời này thôi sao? Anh đắm chiêu nhìn cô.

Trạm Na cứng họng nhìn anh, bị anh không chút do dự, chính xác nói ra ngày tháng khiến cô khiếp hãi.

Anh sao có thể nhớ rõ ràng như vậy? Chẳng lẽ anh cũng như cô, không nhận được mà hồi tưởng bọn họ đã bao lâu không gặp. Bất chợt thẳng thốt đã năm năm hai tháng ba ngày rồi sao?

Cô nghĩ đến đây, trái tim đã đập thành thịch, cảm xúc hỗn loạn không thể khống chế.

Cô rốt cuộc là làm sao vậy? Căn bản không nên vì câu nói của anh mà phản ứng lớn như vậy. Cô phải tỉnh táo lại thôi.

– Vợ anh khỏe không? Cô hỏi, dùng cách này để tự bình ổn bản thân. Anh là chồng của người ta, là người đã có vợ, cô nhất định phải nhớ điều này.

- Vấn đề này em rõ ràng hơn anh.
- Em biết rõ hơn anh? Cô ngẩn người, nhẩn máy nhìn anh: – Đùng ùa, em sao biết được vợ anh có khỏe hay không?
- Nếu em cũng không biết thì làm gì còn ai biết?
- Em hỏi vợ anh, anh làm gì lại đổ lên người em.... Trạm Na bỗng nhiên im bặt, cứng lưỡi nhìn anh, ý tưởng chợt lóe khiến cô ngây ngẩn.
- Ý của anh không phải là nói với cô, vợ của anh chính là cô chứ? Bọn họ rõ ràng đã li hôn từ năm năm trước. Không thể nào. Mặt cô tái nhợt nuốt nuốt nước bọt, không tự chủ được lắc lắc đầu.
- Anh... Cô cảm giác yết hầu như tắc nghẹn, không thể nói năng bình thường: – anh có ý gì?
- Chữ sao ý vậy
- Chữ sao ý vậy... là ý gì? Cô cẩn thận hít sâu, cố gắng đánh tỉnh chính mình.
- Không hiểu sao.
- Cô nhìn Lý Phong lắc đầu
- Thật sự không hiểu
- Lý Phong! Cô kinh ngạc trừng mắt nhìn anh
- Anh ở bên ngoài ôm cây đợi thỏ đã ba giờ rồi, bữa tối cùng chưa ăn, nấu chút gì cho anh ăn đi. Anh đột nhiên thay đổi đề tài, kéo cô vào trong.
- Chờ một chút, anh nói rõ ràng trước đi. Cô kéo lại tay anh, nhất định phải hỏi cho ra, nếu không đầu cô nhất định sẽ vì nghĩ đến chuyện này mà nổ tung mất.
- Em nấu cho anh ăn trước.
- Lý Phong.
- Nấu ăn cho anh trước. Lý Phong mạnh mẽ áp bức cô.
- Em không nợ anh sao phải nấu cho anh ăn, muốn ăn thì tự mình ra ngoài mà ăn. Cô tức giận nói
- Anh nhìn cô, chậm rãi nói:
- Em chắc chắn là không nợ anh sao?
- Trạm Na á khẩu không trả lời được. Cô đúng là đại ngu ngốc, tự vả miệng mình. Cô sao lại không nợ anh cơ chứ. Cô nợ anh tám trăm bảy lăm vạn chín ngàn nguyên không gồm lợi tức.
- Cô khôi phục sự bình tĩnh nói với anh:
- Vài năm qua em có tiết kiệm được chút tiền, tuy so ra không thấm vào đâu với khoản em nợ anh nhưng em sẽ trả trước cho anh
- Nấu đồ ăn cho anh. Anh không nghe cô lải nhải, kéo cô vào nhà.
- Cô nợ người ta số tiền lớn có thể nói gì? Chỉ có thể nhận mệnh làm nô dịch thôi.
- Cô vào phòng bếp nấu ăn, nghĩ càng nhanh tổng khứ anh đi càng tốt.
- Anh không ăn mì gói. Lý Phong cũng vào phòng bếp, thấy cô mở tủ lấy ra một gói mì liền nói.
- Nhà em chỉ có mì ăn liền thôi. Trạm Na quay đầu nhìn anh.
- Em bình thường đều ăn thứ đồ không dinh dưỡng này sao. Anh không đồng ý nhúu mày.
- Em bình thường đều ăn ở bên ngoài, cái này là để ăn khuya, anh có muốn ăn không? Nếu không thích em khỏi phải nấu.
- Không còn gì khác à?

- Không có. Cô thử dài
- Vậy cũng chẳng còn cách nào.
- Sao không có cách, anh có thể ra ngoài ăn, dù anh muốn gì chỉ cần ra ngoài đều có, nhất định rất vừa miệng. Cô khoanh tay lên ngực, ung dung nhìn anh, hy vọng anh nhanh biến đi, tốt nhất là luôn và ngay.
- Anh ăn mỳ gói. Anh quyết định.

Cô tức giận nhìn anh, hy vọng thất bại, càng tức anh co được giãn được. Dựa vào tiền tài của anh cho dù anh có thích ăn bữa tiệc Mãn Hán hay bất kể đại tiệc gì mà chẳng được. Thế mà anh lại tự ủy khuất chính mình, ở đây ăn mì gói, thật khiến cô tức tối!

- Đi ra ngoài! Cô to tiếng đuổi người: – Phòng bếp của em rất nhỏ, không cần ở đây vướng chân vướng tay.

Nhưng Lý Phong đột nhiên lại mỉm cười giống như rất vui vẻ. Anh có thể khiến cô tức giận, tức giận đến thiếu chút nữa lấy nồi đập anh khiến anh rất cao hứng.

Cô quay lưng không nhìn anh, tránh ình quá kích động mà ra tay đánh người.

Cô lấy nước, đem nồi nước đặt trên bếp gas, nấu mỳ cho anh

Đem bát mỳ nấu xong mang đến phòng khách cho Lý Phong, Trạm Na trở vào trong bếp, vừa rửa nồi, vừa bắt chính mình phải bình tĩnh. Tự hỏi anh muốn gì, cùng với nên dùng thái độ nào đối mặt với anh bây giờ.

8. Chương 8

Năm năm hai tháng ba ngày không gặp, anh không thay đổi chút nào, chỉ có tóc để dài, buộc túm ở sau gáy. Như vậy lại càng lộ rõ ngũ quan thâm thúy, mị lực của anh lại càng tăng.

Người đàn ông này thật khiến người ta ghen ghét, vì sao không béo lên, xấu xí đi tí nào? Cô tức giận nghĩ, Người đàn ông đến 35 tuổi không phải bắt đầu béo bụng sao? Trên đầu cũng phải hói dần đi mới đúng, vì sao những điều này lại không xảy ra với anh.

Cô ghét anh vẫn cứ đẹp trai như vậy, cũng ghét anh vẫn còn có sức ảnh hưởng đến cô, khiến cô tim đập thình thịch, ý nghĩ kì quái.

Năm năm hai tháng ba ngày là quãng thời gian cũng không ngắn. Cô nghĩ mình đã có thể tâm lí bình ổn mà đối mặt với anh. Ít nhất lúc sáng né tránh anh cô đã tự kiểm điểm mình, cô nghĩ chính mình có thể nhưng bây giờ lại...

Đáng giận! Anh không đi mà làm vương tử dầu mỏ, ở cùng bà xã xinh đẹp và đứa con đáng yêu lại chạy đến chỗ cô làm gì? Thật khiến người khác tức giận:

- Em mà còn cứ mạnh tay chà như thế, cái nồi này sớm muộn cũng bị em chà cho thủng thôi.

Trạm Na bị tiếng nói đột nhiên cất lên từ phía sau dọa đến giật mình, cô đâu có nghe tiếng chân anh đi vào.

- Anh không biết là đang dọa chết người à? Cô xoay người tức giận từng mắt với anh.
- Bị hù chết cùng với tức quá mà chết em chọn cái nào? Lý Phong đột nhiên hỏi.
- Kì lạ. Cô nói rồi giật lấy bát đĩa trong tay anh, lại dùng sức mà lau rửa.

Cô không chán sống thì việc gì phải chọn cách nào mà chết. Huống hồ cô có chết thì cũng chết an ổn chứ không phải mấy kiểu này, nhất định là bị dọa cho chết hay tức đến chết à. Kì quái!

- Anh tình nguyện chọn bị hù chết. Anh nói đáp án của mình: – Bởi vì hù chết chỉ trong nháy mắt nhưng tức giận mà chết còn phải trải qua tức giận công tâm, chịu tra tấn, hơn nữa nếu bất hạnh không phải chỉ bị một lần tức đã chết mà còn phải trải qua ba bốn cơn giận, lửa đốt tim đau đến thực sự chết mới thôi. Em có biết cảm giác đó là gì không?

Anh nói khiến cô không nhìn được quay đầu hoài nghi liếc mắt nhìn, thử hỏi:

– Nói như là anh đã trải qua rồi, có phải vợ anh khiến anh tức giận không?

– Đúng.

Không nghĩ anh lại dứt khoát thừa nhận cuộc sống hôn nhân không hạnh phúc, Trạ Na ngậm ngùi nghĩ rồi mới xoay người tiếp tục rửa chén bát. Cô nhân dịp này mà muốn ổn định trái tim đang đập mạnh của mình.

– Xảy ra chuyện gì? Cô như là tiện miệng hỏi.

– Cô ấy bỏ anh đi

– Sao cơ? Cô xoay người tưởng mình nghe nhầm: – anh nói cái gì?

– Cô ấy bỏ anh đi

– Vì sao? Cô khó hiểu hỏi, hoàn toàn quên mất trước đó anh đã ám chỉ vợ anh là cô.

– Anh cũng muốn biết. Anh nhìn cô nói.

– Anh không biết sao? Cô kinh ngạc, không nghĩ có người lại chủ động bỏ người đàn ông tốt như vậy. Annie tiểu thư có vấn đề gì sao?

Anh không trả lời chỉ trầm mặc nhìn cô

Trạ Na còn nghiêm túc nghĩ lí do Annie bỏ nhà ra đi, sau đó hỏi:

– Lúc đó có phải hai người xảy ra chuyện gì, anh đánh cô ấy à?

– Anh không đánh phụ nữ. Anh đã từng đánh em à. Anh lộ ra vẻ mặt bị ô nhục, tức giận nói.

– Không có, nhưng thời gian chúng ta ở cùng nhau quá ngắn, có lẽ... Tiếng của cô nhỏ dần khi thấy anh giận dữ nhìn cô chằm chằm.

– Khụ. Vậy trước khi cô ấy bỏ đi hai người có cãi nhau không

– Không có. Lý Phong tiếp tục trừng mắt nhìn cô, vẻ tức giận không giảm bớt.

Phòng bếp quá nhỏ, hai người khoảng cách quá gần, Trạ Na đột nhiên nhận ra đây không phải là nơi tốt để nói chuyện, cô nên ra nơi khác mà nói chuyện nếu không làm anh tức giận sẽ bị rơi vào tay anh mất. Vì thế cô lướt qua anh, ra phòng bếp đến phòng khách ngồi xuống.

Anh theo sau cô cũng ngồi xuống sofa.

– Không hề cãi nhau vậy có phải anh làm chuyện gì không nên bị phát hiện không? Cô tiếp tục tìm kiếm nguyên nhân.

– Chuyện gì là không nên? Anh hỏi.

– Ví dụ bên ngoài có người khác

Anh lại tức giận trừng mắt nhìn cô.

– Em chỉ là nêu ví dụ thôi, không nói là anh thật sự có tình nhân bên ngoài. Cô vội vã trấn an anh.

– Em thật sự khiến người khác rất tức giận. Lý Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói.

– Em nói chỉ là giả sử thôi, anh không cần tức giận như vậy. Rồi cô lại quay về chuyện chính : – tức là không hề cãi nhau, anh cũng không làm chuyện gì có lỗi với cô ấy, như vậy nguyên nhân cô ấy rời đi chỉ có một khả năng khác.

– Nguyên nhân gì?

– Chính là Trạ Na muốn nói lại thôi, nhìn anh, không muốn là tổn thương anh.

– Chính là cái gì?

Cô dừng lại, nhìn anh than nhẹ, hơi do dự, vẻ mặt đầy sự xin lỗi đem sự thật tàn nhẫn nói ra:

– Vậy chắc cô ấy có người khác.

Anh nhìn cô chăm chăm không nói gì

– Xin lỗi. Cô vì mình nói ra lời tàn nhẫn mà giải thích với anh.

– Cho nên khi trước em rời bỏ anh là vì em có người khác. Anh đột nhiên hỏi cô.

– Hả.

Phản ứng của anh ngoài dự liệu của cô, hại cô nhất thời không kịp phản ứng gì.

– Em lúc trước rời bỏ anh là vì có người khác? Lý Phong nhìn cô chăm chăm hỏi lại lần nữa.

– Tất nhiên không phải. Cô thốt lên, không thể tin anh lại nghĩ như vậy.

Trước khi quen anh, cô ngày ngày chỉ lo kiếm tiền cùng trốn nợ, làm sao có thời gian đi thích ai? Mà sau khi biết anh, mỗi ngày đều bên cạnh anh, ngăn cản anh chiều chuộng cô thành hư mà hao tổn hết tinh lực. Làm sao còn thừa hơi liếc nhìn người đàn ông khác? Sao anh lại nghĩ như vậy? Thích người khác? Nếu chuyện đơn giản như vậy thì tốt rồi. Đã từng được anh chiều chuộng, yêu thương, dung túng như vậy cô còn có cách nào thích kẻ khác sao?

Năm năm hai tháng ba ngày này, tuy cô không tính toán từng ngày nhưng cũng chưa có ngày nào mà không nhớ đến anh. Khi đi dạo phố cô sẽ nhớ đến anh, xem TV cũng nhớ anh, ăn gì cũng nhớ đến anh, đi ngủ cũng nhớ đến anh. Sau khi rời khỏi anh cô vẫn hy vọng có thể mang thai, có được đứa nhỏ của anh thì cho dù không có được anh cô cũng sẽ rất hạnh phúc. Nhưng sau khi rời đi một tuần, hy vọng của cô hoàn toàn bị dập tắt.

Buổi tối khi thấy nguyệt sự tới, nước mắt cô không ngừng rơi xuống, cứ rơi đến khi hai mắt đau đớn nhưng vẫn cứ rơi không ngừng.

Cô yêu anh, cuối cùng cô biết, cô hiểu trước kia cô không khóc là vì để cho anh được hạnh phúc là việc tốt, sao cô có thể khóc? Không được khóc, cô tuyệt đối không được khóc nhưng đau lòng sao có thể không chế.

Về sau này, những người theo đuổi cô cũng không ít, không phải nói là rất nhiều mới đúng, đủ các loại giám đốc, những người đàn ông độc thân hoàng kim nhưng cô đều đem họ so sánh với anh, kết quả ai cũng không bằng được anh.

Người khác đều nói cô không biết tốt xấu, mắt mọc trên đầu nhưng so với tình nhân lý tưởng, anh yêu thương chiều chuộng cô như vậy, cô sao có thể động tâm với kẻ khác.

– Thế là vì sao? Thấy cô mãi không trả lời, Lý Phong truy vấn.

– Vì muốn cho anh.... Cô đột nhiên ngừng bật, mím chặt môi. Nếu cô chủ động thành toàn cho anh thì cần gì phải nói ra, chẳng lẽ lại muốn tranh công.

– Muốn cho anh làm sao? Sao không nói cho hết?

– Chuyện quá khứ đều đã qua, nhắc đến nó làm gì? Huống chi bây giờ chúng ta đang nói đến vợ anh. Cô lắc đầu nhũm mày nói.

Anh đắm chiêu nhìn cô, từ từ gạt đầu, lời nói ra khiến người khác sợ hãi:

– Đúng vậy, chúng ta bây giờ đang nói về vợ anh – em – Lí phu nhân Trầm Na.

Trầm Na khiếp sợ, đầu óc trống rỗng, mờ mịt không biết làm sao. Cô ở dưới bóng đèn huỳnh quang nhìn mặt đã có vẻ tái nhợt, trong nháy mắt mặt trắng bệch dọa người.

Anh.. anh vừa rồi vừa nói gì? Vợ anh chính là cô? Anh... đang đùa cái gì? Điều này sao có thể?

“Nếu em cũng không biết thì làm gì còn ai biết?”

Những lời này lại vang lên bên tai khiến cô cả người cứng đờ, đó là lúc trước anh nói với cô. Lúc ấy cô hỏi anh vợ anh khỏe không, cuối cùng anh lại nói vấn đề này hỏi cô thì rõ hơn. Vì sao hỏi cô, cô cũng không phải vợ anh.. chẳng lẽ.... anh nói.... Vợ anh là cô sao? Vậy Annie tiểu thư kia thì sao?

– Anh ... anh nói bậy bạ cái gì? Vợ anh sao có thể là em?

– Không phải em thì là ai. Lý Phong đời này chỉ kết hôn một lần, lấy một người vợ mà thôi.

Giọng anh căm hận khiến Trạ Na tròn mắt nhìn anh, trên mặt tràn ngập sự khiếp sợ cùng mơ hồ, giống như bị đánh một quyền thật mạnh.

Anh chỉ kết hôn một lần, lấy một người vợ?

Điều này sao có thể? Thế còn Annie tiểu thư? Cô cùng anh đã li hôn sao anh lại không cùng vị hôn thê kết hôn? Bọn họ không phải yêu nhau muốn sống bên nhau trọn đời là gì?

– Vì sao? Cô hỏi.

– Vì sao cái gì?

– Vì sao anh không cùng tiểu thư Annie kết hôn? Hai người không phải là yêu nhau nên mới đính hôn sao? Vì sao kẻ thứ ba phá đám là em đã tự động rời đi hai người còn không kết hôn?

Đó là lí do khiến cô rời đi, khiến cô đau lòng muốn chết. Lý Phong yên lặng nhìn cô không nói gì. Thực tế trong lòng anh có thiên ngôn vạn ngữ nhưng lại tức giận không nói nên lời.

Nghi hoặc suốt năm năm đã được giải đáp, tuy đáp án này anh cũng nghĩ qua nhưng đến khi nghe chính miệng cô nói anh tức không chịu được.

Người phụ nữ ngu ngốc này, cái gì là kẻ thứ ba, cái gì là người phá đám. Cô cái gì cũng không biết lại tự cho là đúng lên kết luận, khiến cho anh ngay cả cơ hội giải thích cũng không có đã vội chạy mất bóng, khiến anh nổi điên!

Cuộc đời anh lần đầu tiên yêu điên cuồng một người như vậy, mới biết cô chưa được ba ngày đã muốn trói cô bên cạnh, dùng toàn tâm toàn ý chiều chuộng cô, yêu thương cô. Kết quả là cô không từ mà biệt bỏ đi, để lại cho anh là một lá đơn li hôn gửi qua bưu điện.

Lý Phong anh, từ khi cất tiếng khóc chào đời chính là thiên chi kiêu tử (cậu ấm), sống trong gia đình giàu có, tướng mạo xuất sắc, đầu óc thông minh cùng tính tình hòa nhã, cuộc sống của anh một đường trôi chảy, có thể nói là muốn gì được đấy, chưa từng bị thất bại. Nhưng khi anh 29 tuổi, một người phụ nữ 24 tuổi là Trạ Na kia đã đánh bại anh hoàn toàn.

Cô khiến cho anh giống như kẻ điên mà chìm đắm trong tửu sắc (rau này bị sâu à) ý chí tinh thần sa sút, cuối cùng Annie thật sự không nhận được, liên lạc với người nhà anh ở Arab đến đem anh đưa về.

Sau này, anh sống mơ màng suốt ba năm, cho đến khi em anh đi du thuyền chơi gặp chuyện không may, mẹ phát điên, ý chí của ba cũng bị phá vỡ, anh mới tỉnh táo lại nhận trách nhiệm của trưởng tử mà vực dậy gia đình.

Sau này cuộc sống trở nên bận rộn, anh bắt đầu linh hoạt trở lại.

Sau đó, anh bắt đầu nhớ lại năm đó cô đột nhiên rời khỏi anh, tìm mọi chân tơ kẽ tóc tìm ra vấn đề, một lần nữa bước lên sự đau đớn ấy.

Sau này quen biết cùng Tề Thác là ngoài ý muốn, nhưng anh vạn vạn không nghĩ đến, mình nhờ đám bạn này mới tìm được người mà anh luôn luôn tìm kiếm – Trạ Na.

– Anh đừng im lặng, trả lời câu hỏi của em!

Lý Phong trầm mặc khiến cho Trạ Na hoảng loạn thúc giục.

Anh nhìn cô không chớp mắt, từ tốn nói:

– Em không biết đáp án hay sao?

Cô vội lắc đầu:

– Em làm sao biết được? Rốt cuộc là vì sao?

Anh lại nhìn cô rồi đứng dậy:

– Em tự nghĩ đi.

– Cái gì? Trạm Na ngậy người nhìn anh bước ra cửa: – anh muốn đi đâu?

– Về nhà

– Cái gì? Cô kinh ngạc kêu: – nhưng chúng ta còn chưa nói xong, anh hứa trả lời câu hỏi của em.

Cô còn chưa nói xong, Lý Phong đã đi thẳng ra cửa còn dùng sức đóng cửa phát ra tiếng “ầm” lớn.

Cô ngậy như phỗng đứng ở phòng khách, cánh cửa đóng chặt, há hốc mồm.

9. Chương 9

Ba giờ sáng, Trạm Na lăn lộn trên giường, mãi không chợp mắt.

Cô nghĩ đến đau đầu, rõ ràng cô đã rời đi sao anh không cùng Annie kết hôn. Là vì đánh mất đơn li hôn đã kí tên của cô sao? Cho dù là làm mất thì bọn họ xa nhau đã năm năm, anh muốn tòa khởi tố li hôn cũng là chuyện đơn giản thôi, cho nên cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Mà bây giờ, sau năm năm tìm đến cô, chỉ nói một câu lấp lửng rồi lại bỏ đi.

Cô cứ nghĩ, cố hết sức mà nghĩ, nghĩ đến đầu nổ tung mà vẫn không tìm ra đáp án.

Cô sắp điên rồi, vì sao anh để cô suy nghĩ lung tung mà không trực tiếp nói rõ đáp án cho cô, anh làm vậy là có ý gì?

Nhưng vì sao đầu cô muốn nổ tung khó chịu mà đáy lòng lại thấy ấm áp.

Anh không cùng Annie kết hôn. Anh nói anh chỉ cưới một lần, chỉ có một người vợ là cô mà thôi. Chỉ có cô mới là vợ anh.

Chỉ có cô được hưởng thụ sự thương yêu, chiều chuộng của anh.

Chỉ có cô biết cảm giác được anh ôm vào lòng, dán đầu vào ngực anh, nghe tiếng tim đập cùng tiếng thở sâu của anh.

Chỉ có cô, chỉ có cô, chỉ có cô.....

Cảm giác ấm áp trong lòng chảy ra, lan tỏa khắp người, khiến cả người cô đều thấy thật ấm áp. Dần dần buông lỏng, cô bất tri bất giác đi vào giấc ngủ.

Mà cô lại ngủ cho đến khi mặt trời đã vượt quá đầu, qua cả 12h trưa.

– Mẹ ơi!

Tỉnh lại nhìn lên đồng hồ, Trạm Na hoảng sợ hét lên, cả người giống như rơi vào chảo lửa nóng, nhảy dựng lên.

– Trời ơi, trời ơi, trời ơi, sao có thể muộn thế này? Tôi chết rồi, chết chắc rồi!

Cô vội vàng thay quần áo, chạy vào phòng tắm đánh răng rửa mặt rồi trang điểm qua loa, gọi điện cho khách hàng đổi lại thời gian hẹn. Thời gian cấp bách đành phải nhất tâm nhị dụng (cùng lúc làm nhiều việc khác nhau)

Cô thật sự chết chắc rồi. Sáng hôm nay 9h công ty họp, 10h có cuộc họp báo. Hai tháng nay công việc của cô không lấy làm tốt đẹp, lại còn hai tên hỗn đản vì không theo đuổi được cô mà hủy bỏ việc mua phiếu bảo hiểm, hại cô rơi vào sổ đen của cấp trên, mà hôm nay lại càng họa vô đơn chí....

Đáng giận, đáng giận, đáng giận, hai tháng nay cô dính vận đen gì mà xui xẻo liên tiếp thế này?

– ... Vâng, thật xin lỗi, tôi đã tới muộn rồi mới liên lạc với ngài.... vâng, cảm ơn ngài, tạm biệt.

Vừa gọi điện cho khách hàng vừa vội vàng thay tất chân, để tóc xỏa tự nhiên, cầm ví, di động, tư liệu bảo hiểm, vội vàng đeo giày đã chạy ra khỏi cửa, lấy tốc độ nhanh nhất để đến công ty.

Lúc đến công ty, thời gian đã qua trưa một chút, trong công ty chỉ còn lại vài người, phần lớn đồng nghiệp không phải đi ra ngoài ăn cơm thì cũng là có việc.

Tình huống trước mắt khiến cô không biết nên vui hay buồn. Bởi lẽ người xem cô bị mắng có ít đi nhưng ở lại xem cô bị mắng vừa vặn lại là đối thủ một mắt một còn của cô.

Đáng ghét! Những kẻ này chắc chắn là ở lại để xem kịch vui.

– Ày, Trạm chủ nhiệm cô cuối cùng cũng đến. Chúng tôi còn đang thảo luận xem có phải hay không nên báo cảnh sát tìm cô đây.

– Đúng thế, sao có thể không đến công ty họp?

– Đúng rồi, cho nên chúng tôi còn tưởng cô tới công ty sớm, đi đường không cẩn thận bị xe đâm.

– Nếu không phải bị đâm xe thì cũng có khả năng người đàn ông bị cô đùa bỡn bắt cóc đi nha, thật sự làm chúng tôi lo lắng muốn chết.

– Đúng vậy, may mà cô đã đến, vậy chúng tôi không cần báo cảnh sát, thật là đáng tiếc.... không phải là chuyện tốt chuyện tốt, mọi người nói đúng không?

Lời nói châm chọc sâu cay, cả năm kẻ đều cùng gật đầu, trên mặt đều cười dối trá.

– Cảm ơn mọi người quan tâm. Trạm Na ngoài cười nhưng trong lòng không cười, không muốn lãng phí thời gian cũng bọn họ nên xoay người đến phòng quản lí thú tội.

“Cốc cốc” Cô gõ cửa.

– Mời vào.

Tiếng quản lí Lâm Chấn Vũ truyền ra.

Trạm Na hít sâu một hơi rồi mới đẩy cửa bước vào.

– Quản lí. Cô cung kính gọi. Nghe thấy tiếng của cô, anh đang cúi đầu làm việc ngẩng lên nhìn cô. Khuôn mặt cực kì khó coi.

– Xin lỗi. Cô vội giải thích, hy vọng tự thú có thể giảm tội.

– Cô rốt cuộc thì đang làm gì? Lâm Chấn Vũ giận dữ hỏi làm cho hy vọng của cô tiêu tan.

– Tôi rất xin lỗi. Cô nói.

– Xin lỗi là có thể giải quyết sao? Xin lỗi có thể làm cho khách hàng hủy việc mua bảo hiểm hay kéo dài bảo hiểm sao? Xin lỗi có thể giúp cô lập công, xin lỗi có thể khiến các phòng khác không nói chúng ta dùng thủ đoạn để đạt thành tích, hiện tại thì kết quả ra sao, cô nói cho tôi xem nào!

Anh tức giận quát to, tiếng nói lớn đến nỗi dù cho phòng quản lí có đóng cửa thì người bên ngoài cũng nghe rõ từng câu từng chữ.

– Tôi rất xin lỗi. Cô nói nhưng trong lòng cũng hơi bực.

Khi thành tích của cô không được tốt, những lời đồn đại bát quái này càng xôn xao, lúc đó anh nói với cô thanh giả tự thanh không cần để ý đến bọn họ là được. Bây giờ lại nói cô tự gây hậu quả, người tự gây hậu quả chính là anh.

Cấp dưới của anh có hai ba mươi người, bình thường anh đều không đốc thúc bọn họ làm việc mà chỉ dựa vào cô để kéo thành tích. Hiện tại thành tích của cô không được tốt anh lại phát hỏa. Đồ trứng thối.

– Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi. Cô chỉ nói được hai chữ này thôi à?

Lâm Chấn Vũ cắn răng nói:

– Cô có biết vừa nãy lại có một khách hàng của cô gọi điện nói muốn hủy hợp đồng bảo hiểm, cô nói xem là có chuyện gì?

Trạm Na nhú mày, sao trước đó không có ai đề cập với cô chuyện này.

- Tên là gì? Cô hỏi. Không có khách hàng nào nói với tôi chuyện này, anh phải nói cho tôi biết xem đối phương là ai?
- Cô làm chuyên viên như thế nào thế? Có quan tâm đến khách hàng của mình không? Ngay cả khách muốn hủy hợp đồng cũng không biết, còn dám nói lý. Lâm Chấn Vũ đứng dậy, đá bàn tức tối.
- Quản lý, anh nhanh nói cho tôi biết tên đối phương, để cho tôi thừa dịp thuyết phục anh ta hay là lãng phí thời gian nghe anh nói mấy câu vô ích này? Trạm Na không nhịn được cãi lại anh.
- Cô nói cái gì? Vô nghĩa??
- Chẳng nhẽ không đúng à? Trừ phi anh cảm thấy những lời nói vừa rồi có thể làm cho khách hàng không hủy hợp đồng, hoặc làm cho công trạng của chúng ta tăng lên. Anh cảm thấy có thể chứ, quản lý.
- Cô... cô.... Anh bị cô làm tức phát run, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn cô, sự phẫn nộ làm ặt anh vụn vụn, biến dạng.
- Tên của khách hàng, quản lý.

Không nhìn anh tức đến điên, cô không thay đổi sắc mặt nói.

Lâm Trần Vũ im lặng một lát, lấy ra văn kiện trên bàn quảng cho cô. Cô chưa kịp đón lấy thì đã rơi xuống đất.

Trạm Na không thêm để ý vội nhặt lên rồi đi ra khỏi phòng quản lý.

Cô không hiểu xảy ra chuyện gì mà khách hàng nào do cô phụ trách cũng đều liên tục muốn dừng hợp đồng hoặc đổi hợp đồng. Cô hỏi nhưng bọn họ không chịu nói. Đến khi một đồng nghiệp nói cho cô hay thì cô mới bình tĩnh hiểu ra.

Làm trong ngành bảo hiểm, những thành tích này không khác gì tiền lương, tiền thưởng. Tuy cô nghe nói sẽ có người vì thành tích mà cùng khách hàng làm giao dịch trên giường. Cô vì ngoại hình đẹp lại có công trạng à bị người ta nói thật khó nghe.

Nhưng là mặt dày mày dạn đi làm giao dịch trên giường để cướp đi khách hàng của đồng nghiệp, loại thủ đoạn ti tiện này lần đầu tiên cô thấy. Trước khi cô vào đây làm việc Điền Lệ Vân vốn là nữ vương thành tích. Kết quả vì cô liên tiếp ba tháng thành tích cao hơn mà ghen quá hóa giận, bỏ công ty này mà sang công ty bảo hiểm khác làm.

Trước khi rời đi cô ta nói sẽ khiến cô hối hận.

Người phụ nữ kia trong công ty quan hệ với đồng nghiệp cũng chẳng tốt hơn cô là mấy, cũng có nhiều người đồn đại cô ta tiếp khách trên giường đổi lấy hợp đồng. Tuy rằng cô không thích cô ta, thậm chí cảm giác Điền Lệ Vân rất đáng ghét nhưng cô cũng không bình luận gì về tin đồn kia của cô ta. Dù sao chính mình không làm gì cũng bị đồn đại khó nghe, nhưng không ngờ....

Đáng chết! Người phụ nữ chết tiệt kia, cô ta thật sự hận cô, muốn cô trong giới bảo hiểm không có chỗ đứng sao? Thật tức chết đi được.

Nhưng càng khiến cô tức giận là người đàn ông hỗn đản này lại coi đó là sự khồng chế. Nói cô chỉ cần giống như Điền Lệ Vân theo anh lên giường thì nhất định sẽ là khách hàng của cô, hại cô nhìn không được đánh qua một quyền, tay còn đau đến bây giờ.

Cúi đầu nhìn ngón tay sưng đỏ, Trạm Na càng nghĩ càng tức, nhịn không được ngẩng đầu kêu to.

10. Chương 10

- Tức chết mất thôi.
- Chuyện gì khiến em tức giận như vậy. Đột nhiên có tiếng nói khiến cô kinh ngạc vội quay đầu, chỉ thấy Lý Phong không biết từ đâu mọc ra. Cô dù có chút kinh ngạc nhưng cũng không có nhiều hơi sức mà phản ứng lại

– Anh sao lại ở đây. Cô hỏi anh

– Chuyện gì làm em tức giận.

Cô lắc đầu rồi vuốt lại mấy sợi tóc trên mặt, tay đột nhiên bị anh nắm lấy

– Tay em có chuyện gì vậy?

Thấy tay cô sưng đỏ, Lý Phong tức giận hỏi.

Cô nhìn mu bàn tay sưng đỏ, nhẹ nhàng băng quơ nói:

– Không có gì, vừa nãy ra tay đánh người

Cô đánh người?

– Xảy ra chuyện gì? Anh nhú mày

– Không có gì

– Nếu không có gì mà em lại đánh người, lại còn khiến tay sưng đỏ lên thế này? Anh tuyệt đối không tin

– Sao anh lại ở đây? Trạm Na rút tay mình ra khỏi tay anh, lại hỏi anh

– Em trả lời anh trước. Lý Phong kiên trì nhìn cô.

Nhìn anh không có cách nào, cô than nhẹ một hơi giải thích đơn giản:

– Là chuyện công việc, có người thích đánh nên em mới không nhịn được mà ra tay

– Anh nghĩ em làm bảo hiểm

– Sao anh biết? Cô hoài nghi hỏi nhưng ngay lập tức cảm thấy mình hỏi thừa. Anh là ai? Biết cô đang làm gì chẳng phải chuyện khó.

– Không thể là đồng nghiệp. Bởi cô không phải là người khó ở chung: – cho nên là khách hàng của em? Không đợi cô trả lời, Lý Phong đã trầm ngâm suy nghĩ: – ngành bảo hiểm mà nói đều coi khách là thượng đế, em sao có thể đánh khách hàng, lí do duy nhất là.... Anh bỗng nhiên ngừng bật, sắc mặt khẽ biến. Vội vàng cầm tay cô hỏi: Bọn họ làm gì em?

– Không có. Cô vội phủ nhận.

– Đừng gạt anh, nếu không đúng vậy em đã chẳng đánh người.

– Nếu có thể thật em đã đưa họ đến đồn cảnh sát rồi. Bọn họ chỉ là ý nghĩ hạ lưu, em dạy dỗ vài quyền là đủ rồi.

– Em không lừa anh? Anh bình tĩnh nhìn cô

– Không có

– Cho nên vừa nãy em tức giận là vì chuyện này.

Trạm Na không trả lời Lý Phong liền cho đó là đúng. Suy nghĩ một lát cũng thấy đúng. Nhân viên bảo hiểm đánh khách hàng là chuyện lớn, có thể ảnh hưởng đến danh dự của công ty cũng khó trách cô buồn bực như thế.

Anh phải nghĩ cách giải quyết mới được.

– Đi.

Anh kéo tay cô vào xe của anh đang đậu bên kia đường.

– Đi đâu? Trạm Na ngạc nhiên hỏi.

– Đến công ty em

– Đến công ty em. Trạm Na ngây người: – đến công ty em làm gì

- Mua bảo hiểm
- Anh muốn mua bảo hiểm loại gì?
- Một triệu. Bốn phía nhất thời không một tiếng động.

Trong văn phòng hơn hai phần ba là trống, đa số nhân viên đều ra ngoài làm việc, chỉ có ít người ngồi. Nhưng vì công ty không lớn lắm nên trong văn phòng khá im lặng, im lặng đến mỗi câu nói Lý Phong thảo luận về nội dung bảo hiểm mọi người có ý nghe đều nghe được.

Lúc này, cho dù trước có đang làm việc mà không chú ý đến cô cùng Lý Phong nói chuyện, nhưng vừa nghe xong câu nói khi nãy của Lý Phong tất cả ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ.

Trạm Na không để ý đến phản ứng của đồng nghiệp, giờ phút này cô chỉ muốn làm rõ một chuyện:

- Anh nói bao nhiêu? Cô hỏi lại lần nữa
- Một triệu

Tức là cô không nghe nhầm, Lý Phong thật sự nói “một triệu”. Người này...

- Anh điên rồi à. Anh mua bảo hiểm cao như thế làm gì. Anh cơ bản không cần loại bảo hiểm này. Đứng lên, đi ra ngoài, đi ra khỏi đây.

Cô lớn tiếng nói, đem anh tổng ra khỏi cửa.

Có tiền cũng không cần khoa trương như thế, anh đúng là điên rồi.

- Trạm Na, cô làm gì thế, mau dừng lại.

Lâm Chấn Vũ từ trong phòng quản lý lao ra, dùng sức gạt tay cô rồi cúi đầu giải thích với Lý Phong.

Anh đã đứng ở cửa sổ chú ý bọn họ từ lâu. Nhìn thấy người đàn ông này lấy ra chiếc ví đen số lượng hạn chế trên toàn thế giới vốn không phải thứ người bình thường có được. Có nó, giá trị con người không có ngàn triệu cũng là trăm triệu, Trạm Na thật ngu ngốc thế mà còn dám đối đãi với khách quý như vậy, động thủ động cước với khách quý, cô ta không muốn sống à?

- Thật xin lỗi, cô đây đã thất lễ với anh. Tôi là quản lý ở đây, họ Lâm, Lâm Chấn Vũ, xin được chỉ giáo. Anh cung kính đưa danh thiếp cá nhân và nói: – để tôi phục vụ anh được không
- Không cần phiền anh, anh ta phải đi.

Chưa đợi Lý Phong trả lời Trạm Na đã chen ngang, nắm tay Lý Phong kéo anh ra cửa.

- Dừng tay lại cho tôi, Trạm Na!

Lâm Chấn Vũ nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ với cô, lại kéo tay cô lại, lần này anh gắt gao nắm chặt cổ tay cô không buông ra

- Hải Lâm lại đây phục vụ vị khách này.

Anh gương giọng gọi nhân viên rồi lại tươi cười với khách quý nói:

- Thật sự xin lỗi, chúng tôi sẽ cho người khác phục vụ anh, cô Trạm gần đây thân thể không thoải mái nên cảm xúc không tốt, hay hành động thất thường, rất xin lỗi.

Anh nhất định phải lấy được công trạng lớn này.

- Ai thất thường? Buông ra. Trạm Na giấy dựa muốn thoát khỏi sự kiềm chế của anh. Anh nắm tay cô đau quá.

- Buông cô ấy ra. Lý Phong vội vàng giải cứu cho cổ tay đáng thương của cô, rồi lạnh lùng nói với Lâm Chấn Vũ: – Chẳng lẽ anh không biết là đang làm đau cô ấy sao?

Lâm Chấn Vũ kinh ngạc trợn tròn mắt, nhưng vội lấy lòng:

- Xin lỗi.

Anh nghĩ đây chắc lại là một ngốc kẻ bị Trạ Na mê hoặc, có điều như thế thì sao? Chỉ cần kẻ kia bỏ tiền mua bảo hiểm là được rồi.

Anh không nhịn được cười ái muội với Trạ Na một cái.

Làm việc cùng Lâm Chấn Vũ hai năm, Trạ Na chỉ liếc mắt liễn hiểu được ý tứ của anh. Tên hỗn đản này vừa mới trách cô làm bọn anh mất mặt, bây giờ lại muốn cô dùng cách mất mặt để lập thành tích, vương bát đản, cô thật muốn đánh chết anh.

- Anh muốn mua bảo hiểm thì đến chỗ khác mua, chỗ này không bán cho anh. Trạ Na không bao giờ muốn dùng tiền của Lý Phong để giúp tên hỗn đản này tăng thành tích.
- Trạ Na cô nói bậy bạ gì thế? Lâm Chấn Vũ nghe vậy, sắc mặt xanh mét gầm nhẹ.
- Anh còn không đi. Cô vội vàng kéo Lý Phong
- Trạ Na!
- Đi
- Cô đang làm cái gì. Lâm Chấn Vũ không nhịn được quát cô.
- Đuổi người. Trạ Na mặt không đổi sắc trả lời.
- Cô vào đây cho tôi,

Anh tức giận mất lí trí, trực tiếp ra tay muốn kéo cô vào văn phòng. Anh nhất định phải nhốt cô lại tránh để chuyện tốt vụt mất.

Không nghĩ anh đột nhiên ra tay, Trạ Na phản ứng chậm chạp bị anh lôi kéo quá mạnh thiếu chút nữa ngã xuống may mà Lý Phong nhanh chóng giữ cô lại.

Anh giận tái mặt nói với Lâm Chấn Vũ:

- Anh làm gì vậy.
 - Anh à, tuy tôi không muốn nói cấp dưới của mình như vậy. Nhưng người phụ nữ này không giống anh tưởng tượng đâu, để tốt cho anh, tôi khuyên anh tránh xa cô ta một chút. Tôi giới thiệu cho anh một người khác nhiệt tình phục vụ. Anh về sau nhất định sẽ cảm ơn tôi. Hải Lâm lại đây phục vụ vị tiên sinh này. Lâm Chấn Vũ nói xong lại dùng sức kéo Trạ Na.
 - Đau quá.
- Bị anh lôi kéo, cô đau không nhìn được khe khẽ.
- Lý Phong biến sắc, nhanh như chớp đã kéo cô lại, đem bàn tay đau của cô đến trước mặt xem, chỉ thấy tay cô bị đỏ ửng lên.
- Anh ngẩng đầu căm tức nhìn Lâm Chấn Vũ. Vẻ mặt hung ác khiến đối phương không tự chủ mà lui về sau mấy bước.
- Tôi không cố ý. Lâm Chấn Vũ bị khí thế của anh dọa sợ hãi.
 - Anh vừa nói cô ấy không phải người như tôi nghĩ, vậy cô ấy là loại người phụ nữ gì? Lý Phong mặt lạnh nói.

- Tôi nói sẽ khiến anh cảm thấy mất hứng hoặc khó tin. Nhưng lời tôi nói đều là sự thật. Cô ta không phải là người có đức đâu. Để đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn, lợi dụng được người khác rồi liền một cước đá văng đối phương.

Vì để giữ lại thành tích một triệu này anh không tiếc giá nào, mất đi một nhân viên thì có làm sao.

- Lâm Chấn Vũ, anh dám nói như vậy. Trạ Na khó tin kêu lên.
- Tôi không muốn khách hàng bị lừa. Gần đây có bao nhiêu khách hàng muốn hủy hợp đồng tự cô biết rõ. Anh mất lạnh liếc cô.

– Trạm chủ nhiệm, nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm, nhưng lời này chắc cô đã nghe rồi chứ. Làm người không nên như vậy.

Chẳng biết từ lúc nào đám người kia lại nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, đổ dầu vào lửa.

– Đúng thế, vì những hành vi sai trái của cô đã khiến những người lương thiện như bọn tôi chịu biết bao ánh mắt phê bình. Cô nên tự kiểm điểm đi.

– Máy người câm miệng hết cho tôi.

Trạm Na giận dữ quát lên. Cô không quan tâm những người này bình thường đối xử với cô như thế nào nhưng bọn họ dám trước mặt Lý Phong phỉ báng cô?

– Tất cả đều là lời đồn, em không làm những chuyện đó. Cô quay đầu nói với Lý Phong.

– Anh biết, chúng ta đi thôi. Lý Phong ôn nhu ôm vai cô.

– Cái gì?

Lâm Chấn Vũ ngây người, không nghĩ người đàn ông này lại mê muội như thế

– Anh à, chúng tôi không nói dối, cũng không cố ý muốn chửi bới cô ấy. Nói như thế đều là vì tốt cho anh, anh...

– Đủ rồi. Lý Phong cắt ngang lời anh.

– Nhưng là... anh lạnh lùng nhìn về phía mọi người chậm rãi nói: Tôi còn chưa tự giới thiệu, tôi là Lý Phong, chồng của Trạm Na.

Tất cả mọi người đứng đó ngây dại, nhất là Lâm Chấn Vũ. Anh như ngừng thở, khuôn mặt trắng bệch.

– Đối với việc khi này các người phỉ báng danh dự của vợ tôi, tôi sẽ giao toàn quyền cho luật sư xử lý.

Anh mặt không đổi sắc, nói xong cúi đầu ôn nhu nói với cô:

– Em yêu, đi thôi.

11. Chương 11

– Sao lại im lặng không nói gì thế? Em đang tức giận à? Từ lúc cùng anh ra khỏi công ty, lên xe, Trạm Na từ đầu đến cuối chỉ yên lặng không nói. Lý Phong nhẩn nại hồi lâu cuối cùng cũng không nhịn được mà hỏi. Trạm Na nhìn anh rồi lắc lắc đầu. Xe bắt đầu tiến ra đường lớn. Anh vừa nhìn đường phía trước vừa hỏi:– Nếu không phải em đang tức giận thì em đang nghĩ gì? Sao không chịu nói chuyện.– Anh muốn em nói gì? Cô lại yên lặng một chút rồi than nhẹ khẽ nói. Nói thật, hiện giờ cô đang rất hỗn loạn, những lời anh nói trong công ty khi này khiến cô không thể hiểu. Anh nói anh là chồng cô, còn gọi cô là em yêu, anh làm như vậy là để giúp cô hết giận hay là còn có dụng ý gì? Cô rất muốn hỏi nhưng lại nói không ra lời. Nếu tất cả chỉ là cô tự tác đa tình (tưởng bở) thì làm sao đây?– Không biết, nhưng anh cảm thấy em chắc chắn có rất nhiều điều muốn nói mới đúng, không nên im lặng như thế– Ví dụ như? Cô nhìn anh hỏi, hy vọng anh có thể chủ động nói. Lý Phong nhìn cô một chút, không trả lời câu hỏi của cô lại nói:– Nhân duyên của em hình như càng ngày càng tệ hại– Nhân duyên chỉ cần với người đáng giá thôi, những người không đáng thì không cần lãng phí tâm sức để mà kinh doanh. Cô rũ mắt xuống che dấu sự thất vọng. Anh lại nói tiếp:– Ý của em là tất cả những người vừa này đều không đáng, kể cả người quản lý kia? Anh ta không phải là thủ trưởng của em à? Chẳng lẽ không liên quan đến lợi ích của em sao? Đắc tội với thủ trưởng, em ở lại công ty kia sẽ chẳng có ngày lành đâu.– Anh cũng biết điều này thế sao vừa này còn hành động tùy tiện, không phải chính anh mới là người hại em khó sống sao?– Em vẫn còn muốn ở lại đó làm?– Đây là công ty em làm. Cô nghi ngờ nhìn anh.– Từ nay về sau thì không còn đúng nữa rồi.– Anh nói thế là có ý gì?– Em không quên vẫn còn nợ anh chứ? Từ giờ trở đi ông chủ của em là anh. Anh thản nhiên nói.– Lý Phong anh đừng đùa nữa được không? Bây giờ em không có tâm trạng để đùa đâu.– Ai đùa em làm gì? Năm đó anh thay em trả nợ không phải em đã nói sẽ làm việc cho anh là gì? Chẳng lẽ em quên. Anh quay đầu nhìn cô.– Em không quên, nhưng là sau này... Lý Phong cắt ngang lời cô:– Sau đó chúng ta kết hôn thành vợ chồng, quan hệ vợ chồng đương nhiên có thể thay thế quan hệ chủ tớ nhưng bây giờ em muốn dùng quan hệ gì để

gạt nó đi? Hay là em đã có đủ tiền trả anh?— Anh đang nói thật à? Cô nhìn chăm chú nửa khuôn mặt của anh.— Anh sẽ trả tiền cho em gấp ba tiền lương hiện tại của em, có thể giúp em nhanh chóng trả nợ rồi. Đến lúc đó chúng ta không ai nợ ai. Anh vẫn chăm chú nhìn đường. Muốn giữ người phụ nữ bướng bỉnh này ở lại bên người chỉ có thể dùng lí do này mà thôi. Trăm Na yên lặng không nói, không nghĩ anh đùa bởi lẽ năm đó anh cũng nói như vậy. Chỉ là năm đó anh tươi cười, giọng nói ôn hòa chứ không phải như bây giờ, khuôn mặt lạnh băng giống như muốn chấm dứt quan hệ này càng sớm càng tốt. Đột nhiên có cảm giác lạnh lẽo, Trăm Na khẽ rung mình. Cô nghĩ khi này anh giúp mình là vì còn tình cảm với cô. Cô nghĩ đến anh không hề kết hôn, bất kể là Annie hay người con gái khác là vì vẫn còn yêu cô. Cô nghĩ đến anh đi tìm cô, liệu mình đuổi theo cô là muốn nối lại tình xưa, dù không là vợ chồng nhưng có thể là bạn bè. Kết quả anh lại đòi cô món nợ năm năm trước. Cô vừa đau lòng vừa khó chịu.... Không cô không nên khó chịu như vậy. Bọn họ năm đó từ khi biết nhau đến khi chia xa cũng chưa đầy một tháng, giữa đó lại xa nhau năm năm, gặp lại nhau cũng mới ba ngày, thời gian bên nhau ngắn không tưởng. Vì sao cô lại chỉ vì một lời nói, quyết định của anh mà khó chịu như vậy, không thể được, không thể. Trăm Na không tự chủ được lắc lắc đầu— Em không có quyền lắc đầu. Khóe mắt liếc thấy động tác của cô, Lý Phong lạnh lùng nói. Cô cứng đờ người chỉ cảm giác trái tim lại lạnh hơn một ít.— Không có quyền sao? Cô nói nhỏ rồi hơi nhếch môi:— Em biết, trước khi trả nợ xong, em sẽ làm theo lời anh, ông chủ.— Tốt lắm. Anh trả lời nhưng không hề nói gì nữa, không giống như năm năm trước bảo cô đừng gọi anh là ông chủ. Anh không nói... Trái tim cô lạnh— Thu dọn đồ đạc của em đi, theo anh lên Đài Bắc ở.— Vâng, ông chủ— Mấy thứ này rất cũ rồi, không cần nữa, bỏ đi— Vâng, ông chủ— Em không thể nhanh hơn được à?— Vâng, ông chủ. Lý Phong tức giận nhìn chăm chăm vào cô đang quay lưng về phía anh, đứng trước tủ thu dọn quần áo, động tác đúng là nhanh hơn rất nhiều. Trăm Na, anh quả thực sắp bị cô bức điên rồi. Từ khi bọn họ cùng giao kết quan hệ chủ mướn xong, cô như là có cố ý muốn chọc cho anh giận đến chết. Trái một câu ông chủ, phải một câu ông chủ. Nếu giọng nói của anh có chút ra lệnh cô sẽ trả lời anh như thế : — vâng, ông chủ. Anh thật sự sắp phát điên rồi, cho nên hành động theo cảm tình quyết định không cho cô thành công, muốn khó chịu thì cả hai cùng khó chịu mới công bằng. Anh lợi dụng thân phận ông chủ mà không ngừng nói những lời ức hiếp cô, không phải là giọng nói ra lệnh thì là gây phiền toái, giọng nói không kiên nhẫn làm khó cô, muốn nhìn xem hai người ai mới là người không chịu được mà phát hỏa trước. Kết quả chứng minh anh tự mình chịu tội, giống kẻ ngu ngốc. Trò chơi nhảm chán này anh nhận thua, không chơi nữa. Anh đi đến bên người cô, lấy tay ngăn lại hành động của cô, đồng thời cố ý ôn nhu nói với cô:— Không cần dọn nữa, chỉ cần lấy thứ quan trọng, cần thiết thôi, những cái khác đến Đài Bắc mua là được. Anh muốn Trăm Na cảm nhận được thiện chí của anh, không ngờ cô vẫn phản ứng như cũ:— Vâng, ông chủ. Anh nhú mày nhện không được nói với cô:— Em đừng có lúc nào cũng “vâng ông chủ” nữa.— Được, em biết rồi, sếp. Cô biết nghe lời lập tức đổi giọng, nhưng chỉ là đổi thang mà không đổi thuốc.— Em đang cố ý muốn làm anh tức chết?— Em không dám, sếp.— Đừng có gọi anh là ông chủ hay sếp gì đó nữa. Lý Phong không nhịn được gầm nhẹ— Vâng thưa ông Lý— Em dám gọi lại lần nữa ông Lý. Anh nghiêng răng nghiêng lợi. Trăm Na giọng nói cứng nhắc trả lời:— Nếu xưng hô thế này anh cũng không vừa lòng như thế cũng nên nói cho em biết nên xưng hô như thế nào đây?— Anh bây giờ chắc chắn em thực sự muốn khiến anh tức chết. Anh trừng mắt nhìn cô nói rồi lại cười tự giễu:— Thế cũng không trách, nếu anh chết, em có thể hưởng toàn bộ tài sản thừa kế rồi.— Em vốn không nghĩ muốn lợi dụng tiền của anh, hơn nữa hôn nhân của chúng ta chưa đăng kí, cho dù có chia thừa kế cũng chẳng đến lượt em. Trăm Na nhú mày nói. Lý Phong cười lạnh, tốt rồi, cuối cùng cũng có tí phải ứng bình thường:— Thật không? Nhưng nếu anh chết, em vẫn có thể sở hữu tài sản của anh một cách danh chính ngôn thuận. Dù sao em vẫn là Lí phu nhân, Lí phu nhân, bởi vì đơn li hôn năm đó em kí anh xé rồi. Cô cứng họng nhìn anh, đây là câu trả lời cô luôn tìm kiếm, nhưng không nghĩ đáp án lại khiến cô sợ đến ngây người. Xé rách? Đáp án này hoàn toàn ngoài dự liệu của cô. Vì sao anh lại xé nát đơn li hôn kia, là không cẩn thận hay vì nguyên nhân gì, cô thật sự....— Vì sao? Cô không nhịn được hỏi, nhìn thẳng anh mà nói:— Vì sao anh lại xé nó, anh không phải rất muốn cùng Annie kết hôn là gì? Không phải anh yêu cô ấy, muốn cùng cô ấy sống đến bạc đầu sao? Vì sao phải xé đơn ly hôn, có nó, trở ngại giữa hai người biến mất rồi còn gì? Anh nhìn cô, khí thế bức người hỏi lại:— Ai nói cho em anh muốn cùng Annie kết hôn?— A! Cô sống sót.— Ai nói là anh yêu cô ấy, muốn cùng cô ấy sống bên nhau đến bạc đầu? Anh tiếp tục truy vấn.— Cái gì? Cô không hiểu anh có ý gì nữa.— Anh không yêu cô ấy cũng chưa bao giờ muốn cùng cô ấy kết hôn. Anh dừng lại nhấn mạnh nói. Trăm Na ngạc nhiên nhìn anh, mặt không còn chút máu, cả người như sắp ngã. Anh nói gì? Chưa từng yêu. Không muốn kết hôn với Annie, không muốn cùng cô ấy bên nhau đến bạc đầu? Cô nhanh chóng bám vào cửa tủ tránh mình té ngã.— Nhưng là... nhưng là hai người đã có hôn ước.... Cô mờ mịt nhìn anh thì thào nói, về mặt đây bất lực. Lý Phong tuy rất tức giận với cô nhưng nhìn khuôn mặt tái nhợt kia

cùng bộ dáng lão đảo như sắp ngã. Anh thật không đành lòng, vừa đau lòng lại vừa lo lắng. Anh kéo cô lại, ấn cô ngồi lên giường.

12. Chương 12

– Ngồi xuống. Anh nhăn mày lại:– Bộ dạng em như sắp ngã đến nơi rồi. Cô vẫn mơ hồ nhìn anh giống như đang đợi anh trả lời. Lý Phong ngồi xuống cạnh cô, than nhẹ rồi từ tốn nói:– Cha mẹ Annie cũng là bạn tốt của cha mẹ anh, bọn anh lớn lên bên nhau có thể nói là thanh mai trúc mã, cả hai nhà đều hi vọng sau này bọn anh có thể lấy nhau, kết thành thân gia.– Năm Annie mười tuổi, cha mẹ cô ấy bị tai nạn xe cộ mà qua đời. Cha mẹ anh nhận nuôi cô ấy. Lúc ấy cảm xúc của cô ấy không tốt, để trấn an cô ấy và khiến cô ấy có cảm giác có người thân. Cha mẹ anh mới nghĩ ra cách để bọn anh đính hôn.– Thật ra mọi người đều biết anh với Annie chỉ có tình cảm anh em nhưng vì lúc ấy không có cách nào khác nên mới làm như thế. Anh cùng Annie đính hôn cũng quá mười năm, muốn kết hôn cũng nên sớm kết hôn rồi nhưng vẫn trì hoãn không cưới. Bởi vì nhà anh đều đợi có ngày Annie sẽ yêu người nào đó rồi chủ động giải trừ hôn ước.– Nhưng ai cũng không nghĩ tới người rơi vào vòng tình, giải trừ hôn ước lại là anh. Anh nói xong liếc nhìn cô đầy thâm ý.– Kết hôn với em rồi anh có gọi điện về nhà nói chuyện này cho cha mẹ, thuận tiện thảo luận xem nên nói như thế nào với Annie để tránh làm cô ấy tổn thương. Anh không biết người nhà nói như thế nào mà không quá vài ngày Annie đã xuất hiện. Sau đó, em không từ mà biệt rời khỏi anh khiến anh muốn giải thích cũng không có cơ hội. Không khí trong phòng trở nên yên tĩnh đến đáng sợ. Lý Phong chìm trong hồi ức đau khổ mà nhớ lại còn Trâm Na là khiếp sợ mà không nói nên lời. Sao có thể như thế được, cô nghĩ là bọn họ yêu nhau, nghĩ anh chỉ là muốn chịu trách nhiệm với cô mà mới cưới cô, cô phụ vị hôn thê yêu dấu. Cô không muốn lấy oán trả ơn. Anh đã không cần báo đáp mà vô tư giúp đỡ cô lại bị cô hủy đi hạnh phúc cả đời. Bởi thế cô mới nhịn đau mà bỏ đi, gạt đi trái tim đã sớm yêu thương anh. Nhưng sự thật vì sao lại là như thế? Cô rời đi rốt cục là vì cái gì? Những năm gần đây cô thống khổ, tương tự là vì cái gì? Cô đúng là đứa ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc!– Lý Phong.... Cô nên nói cái gì? Chuyện đến nước này, cô còn có thể nói gì? Em thật có lỗi, em không biết sự thật là như vậy....– Đó là bởi vì em ngay cả hỏi cũng không hỏi đã rời đi. Anh nhìn cô lạnh lùng nói, trong giọng nói không ẩn giấu được sự phẫn nộ và thương tâm.– Em nghĩ là anh yêu cô ấy. Trâm Na thấp giọng trả lời.– Trong mắt em anh là loại người trong lòng yêu một người mà vẫn còn phát sinh quan hệ nam nữ cùng em sao? Cô không biết, thời gian bọn họ biết nhau quá ngắn.– Lần đầu tiên đó là ngoài ý muốn, anh nói anh sẽ chịu trách nhiệm nên em nghĩ chuyện kết hôn của chúng ta chỉ là vì anh muốn chịu trách nhiệm.– Chỉ là chịu trách nhiệm. Lý Phong khó tin: Anh đã nói là anh yêu em.– Em thấy anh nói với Annie rằng anh phải chịu trách nhiệm với em, khi đó trên mặt anh cùng giọng nói của anh đều là sự bất đắc dĩ.– Anh không hề báo trước đã kết hôn đối với Annie mà nói là sự tổn thương lớn. Chẳng lẽ em còn muốn anh trước mặt Annie nói anh yêu em, vừa nhìn thấy em đã không tự chủ được mà yêu, nhất kiến chung tình, trừ em ra thì không thể yêu ai khác, anh muốn nhanh chóng kết hôn với em là để chiếm giữ em làm của riêng sao? Trâm Na chốc lát rơi nước mắt, nước mắt khiến tầm mắt của cô mơ hồ, lại giống như đám mây đen trong lòng cô bấy lâu nay bị gạt đi mà bầu trời lại trở nên tươi sáng. Cô cho tới giờ cũng không hay biết vì mắc kẹt anh làm gì. Nhìn bên ngoài anh luôn thoải mái tự tại chứ không giống như có tình cảm sâu sắc như vậy với cô. Khi giúp cô trả nợ, khi gặp mặt các quan khách, khi cùng cô một đêm tình tình lại, ngay cả khi anh nói thích cô, yêu cô cũng rất dễ dàng, một chút ngại ngùng, khấn trương, không tự nhiên cũng không có. Cho nên cô mới nghĩ có lẽ anh thực sự có chút cảm tình với cô nhưng kết hôn thì là do chịu trách nhiệm là chính. Anh yêu cô, thật sự là anh có yêu cô thể mà cô lại rời xa tình yêu của anh. Trời ạ, chính cô lại làm chuyện tàn nhẫn như thế với anh.– Em... Cô muốn nói xin lỗi anh nhưng cổ họng lại nghẹn lại không nói ra lời, nước mắt như dề vờ không ngừng rơi xuống. Trâm Na khóc nức lên. Vì chính mình tự cho là đúng mà làm tổn thương anh. Cô chỉ muốn anh được hạnh phúc mà không nghĩ hạnh phúc của anh lại hủy trong tay cô. Cô thật quá ngu xuẩn ô...ô...Than nhẹ một tiếng. Đờng ngốc này! Lý Phong ôm cô vào lòng, bất đắc dĩ mà yêu thương ôm chặt cô. Ôm chặt cô, anh cúi đầu hôn lên tóc cô, than nhẹ. Cuối cùng cô lại ở trong lòng anh. Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa chiếu vào trong phòng, chiếu sáng phòng Trâm Na. Xa cách hơn năm năm, khi tỉnh lại trong lòng anh khiến cô cảm giác như một giấc mộng, vừa đẹp lại vừa chân thật. Trâm Na nhìn chăm chú khuôn

mặt an tĩnh này, đôi mi dày rậm khiến cho con gái cũng phải đổ kị nhưng lại không làm tổn hại đến khí chất người đàn ông anh tuấn của anh. Cô thở nhẹ chỉ sợ quấy nhiễu anh ngủ, phá tan đi giấc mộng đẹp này. Nhưng làm sao bây giờ? Càng nhìn anh lại càng muốn hôn anh. Nhẹ hôn anh chắc sẽ không đến mức đánh thức anh đâu, không phá tan giấc mộng đẹp này. Cô nghĩ, hơi do dự một chút rồi không nhịn được, nghiêng người nhẹ nhàng hôn anh. Nhưng nháy mắt anh mở to mắt nhưng không biến mất như cô lo sợ mà ngược lại, khẽ mở đôi môi, liếm liếm môi cô khiến cô như ngừng thở. Động tác trên môi không ngừng, anh nhìn thẳng mắt cô khiến mặt cô đỏ hồng, nhắm mắt lại. Đột nhiên cảm giác lưỡi anh tiến vào trong miệng cô, đầu tiên là ôn nhu thăm dò, rồi từ từ gia tăng lực đạo giống như vòng ôm của anh bên hông cô, đem cô áp sát người anh. Sau đó anh xoay người đè lên người cô, chậm rãi hôn từng tấc da thịt của cô rồi ôn nhu cùng cô kết hợp làm một. Động tác của anh nhiệt tình mà tràn ngập tình yêu khiến cô rơi lệ. – Sao thế? Anh làm em đau à? Anh hỏi, giọng nói vì dục vọng mà có chút khàn khàn. Trạ Na lắc đầu, vùi mình trong lòng anh, nức nở một hồi rồi nghẹn ngào nói: – Em xin lỗi. – Xin lỗi cái gì? Anh nhẹ vuốt tóc cô, ôn nhu hỏi. – Rồi xa anh. Lý Phong đang vuốt tóc cô khẽ dừng tay rồi lại tiếp tục vuốt ve. – Chuyện quá khứ đừng nhắc lại nữa. Anh nhẹ nhàng nói. – Anh không tức giận, không trách em, không hận em ư? Cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy lệ, giọng nói run run đầy sự hối hận và tự trách. – Nói không tức giận, không trách, không hận em là nói dối. Anh yên lặng từ tốn nói: – Trên thực tế trong ba năm đầu tìm em anh đã oán hận em, oán hận ông trời nhưng oán hận cũng không thể thay đổi điều gì. Oán hận cũng không giúp anh thấy khá hơn chỉ làm phí bao nhiêu thời gian, khiến những người quan tâm anh cũng đau lòng mà thôi. – Em xin lỗi. Nghĩ đến mình đã khiến anh đau khổ, Trạ Na lại nói. Anh nhẹ nhàng lắc đầu, tay nhẹ nhàng chặn môi cô. – Anh không muốn giẫm lên vết xe đổ, đem thời gian lãng phí oán hận em nên em cũng đừng nói xin lỗi nữa, hơn nữa.... Anh nhìn cô chăm chú: so với nghe em nói xin lỗi, anh thích em nói ba chữ khác hơn. Cô run run vuốt ve khuôn mặt anh, ngón tay chậm rãi vẽ lên những đường cong trên đó, nghẹn ngào nói: – Em yêu anh. Lý Phong ôm lấy khuôn mặt cô, khàn khàn yêu cầu: – Nói lại lần nữa đi. – Em yêu anh, thật sự yêu anh, rất yêu anh. Cô nói lại lần nữa, đáy mắt trừ bỏ nước mắt ra còn có sự nhung nhớ, áy náy và tình yêu. Những năm này cô rất nhớ anh, rất nhớ. Anh không nhịn được nghiêng người hôn cô, hôn lên từng giọt lệ trên mặt cô, ôn nhu nhìn cô. – Cùng anh về nhà đi. – Vâng. Trạ Na không chút do dự gật đầu. – Anh không nói nhà ở Đài Bắc mà là ở Arab. Arab?? Cô kinh ngạc chớp chớp đôi mắt, lập tức nhớ ra anh là Arab Hoa kiều. Cùng anh về Arab? Đây là chuyện cô chưa hề nghĩ đến. Cô không phải không muốn mà là không xác định khi cùng anh trở về có thể thích ứng với cuộc sống ở đó không? Nếu cô nhớ rõ thì Arab ngoài những bãi cát vàng còn là vương quốc dầu mỏ, vẫn là quốc gia nam tôn nữ ti (trọng nam), phụ nữ không được tùy tiện ra khỏi nhà, nếu muốn ra thì phải che kín từ đầu đến chân, hơn nữa... cô đột nhiên nhớ ra một chuyện trọng yếu – nơi đó người đàn ông có thể lấy bốn vợ. Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra, dùng chân che kín cơ thể ngồi dậy, vẽ mặt hoài nghi nhìn anh. – Sao thế? Em không thích à? Anh cũng ngồi dậy theo, cẩn thận nhìn cô hỏi. Trạ Na hơi do dự rồi không nhịn được mà hỏi: – Nhà anh ở Arab có phải còn ba cô vợ đang chờ anh không? Lý Phong ngẩn ngơ kinh ngạc nhìn cô, tiếp theo ngửa đầu phá lên cười. – Hahaha.... Anh cười thật khoa trương, giường bị anh cười mà rung lên. Trạ Na xấu hổ đỏ mặt. Anh... anh đang cười cái gì. Chuyện cô hỏi đáng cười như thế sao? – Không được cười. Cô kêu lên. – Trời ạ. Anh cố gắng khống chế bản thân nhưng vẫn cười không ngừng. – Không được cười nữa. Thấy anh vẫn cười không ngớt, cô không nhịn được đánh anh một cái. – Bà xã à, em thật sự rất đáng yêu, anh rất yêu em. Anh đột nhiên ôm cổ cô, cười tươi rồi lại hôn cô. – Anh làm cái gì? Dừng lại! Cô xấu hổ kêu to, tuyệt đối không thích cảm giác bị cười nhạo rồi lại bị anh sàm sỡ thế này. – Anh đang cười cái gì? Cô tức giận hỏi. Lý Phong cười, nhếch miệng nói: – Vì em đang ghen nên anh rất vui. – Em không ghen. Cô cãi lại, mặt đỏ bừng lên. – Thật không ghen? Anh trêu chọc cô khiến cô càng đỏ mặt rồi cam đoan với cô: – Em yên tâm, tuy anh lớn lên ở Arab nhưng vẫn chỉ thừa nhận chế độ một vợ một chồng thôi, không có bốn vợ đâu. – Em không ghen, chỉ muốn xác nhận một chút thôi. Cô lấy ngữ khí kiên định nói. – Đúng thế, đúng thế. Tuy nói như vậy nhưng về mặt anh cười như không cười cho thấy anh căn bản không tin. Trạ Na tức tối trừng mắt nhìn anh nhưng nhìn khuôn mặt khoái trá và đắc ý kia, lòng cô lại trở nên mềm mại, cảm giác có chút thỏa mãn. Cô thích anh vui vẻ. – Lý Phong. Cô khẽ gọi anh. – Ừ. Anh ôn nhu nhìn cô, khóe miệng vẫn mang theo ý cười. – Tuy rằng em chưa bao giờ nghĩ sẽ rời Đài Loan đến nơi khác sống, cũng rất sợ hãi đến một nơi xa lạ, ngôn ngữ không thông, không thể thích ứng nhưng là... Cô kiên định nhìn anh, kiên định mỉm cười nói: em sẽ cùng anh về Arab

13. Chương 13

Hai người vừa gương vỡ lại lành thì ngay ngày hôm sau, công ty của đầu mỏ ở Trung Đông của Lý Phong đột nhiên có xảy ra vụ nổ khiến anh phải vội vàng về nước mà giải quyết. Trạm Na vốn chưa làm visa nên không thể theo anh cùng về Arab.

Nhưng cho dù hai người lại chia xa lần nữa nhưng khác hẳn tình huống năm năm trước, không chỉ mỗi ngày đều gọi điện thoại anh anh em em, Trạm Na còn nhận được rất nhiều quà tặng của anh.

Ngày thứ ba sau khi anh đi, anh buồn bực vì chỉ có thể gọi điện, nghe được giọng cô mà không được thấy cô. Vậy là, anh tặng cô chiếc điện thoại 3G mới tinh để hai người có thể được “mặt đối mặt” nói chuyện.

Ngày thứ tư, anh biết cô muốn tiếp tục làm bảo hiểm cho đến khi tất cả khách hàng của cô đều được tư vấn thỏa đáng thì mới từ chức. Ngay lập tức anh lại mua xe tặng cô, chu đáo nhất là anh còn thay cô nghĩ đến chuyện đỗ xe, đã thuê giúp cô một điểm đỗ xe gần nhà.

– Anh điên rồi sao?

Vừa nhận được xe cô vội vàng gọi điện cho anh.

– Xem ra xe đã được đưa đến rồi, có thích kiểu dáng này không?

Trên màn hình Lý Phong cười, nói với cô.

– Anh điên rồi à? Tự nhiên mua xe cho em làm gì? Lại còn là Peugeot 207cc mui trần!

Cô nổi giận đùng đùng chất vấn.

– Sao thế, em không thích xe Peugeot 207 hay không thích xe mui trần? nếu không thích thì để đổi lại cái khác.

– Đổi cái đầu anh ấy! Trạm Na không khách khí mắng.

– Sao lại tức giận thế? Có phải mấy kẻ rối hơi trong công ty lại làm em không vui? Nếu....

– Người chọc giận em là anh. Cô nổi giận mà mắng anh

– Anh? Anh làm gì đâu? Trên màn hình anh vô tội chỉ vào mình nói.

– Sao anh lại tiêu tiền phí phạm mua những thứ không cần thiết làm gì?

– Anh không nghĩ nó không cần thiết cũng không thấy đấy là phí phạm.

– Lý Phong Cô tức giận kêu

– Em yêu, anh không cản em đi làm vất vả thì em cũng đừng cản anh vì đau lòng vợ phải đi làm bên ngoài mà mua xe cho em đi được không? Lý Phong bắt đầu dĩ thử dài xin tha.

Trạm Na ở bên này cũng bắt đầu dĩ thử dài:

– Em biết anh rất tốt với em nhưng mà em có xe rồi. Em đã nói với anh rồi mà. Chỉ là nó đang đại tu mà thôi.

– Ôn Lực Nhã nói chiếc xe của em đem bán sắt vụn cũng được rồi.

– Lực Nhã chẳng bao giờ nói thế

– Ủ! Là Tề Thác nói. Lý Phong sửa lại.

Ôn Lực Nhã là vợ Tề Thác. Trước kia hai người từng chia tay một thời gian, Lực Nhã và Trạm Na ở cùng nhà trọ, mà cũng thật trùng hợp, vợ trước của mấy người bạn anh hợp tác cùng cũng đều ở đó, mấy người phụ nữ này thân như chị em ruột. (làm gì có chuyện trùng hợp thế, chả qua cái cớ là để có cái Hệ Liệt này mà thôi)

– Mặc kệ là ai nói, nếu em nghĩ anh sẽ để em tiếp tục đi cái xe cũ kĩ không an toàn kia thì em sai rồi.

Anh thái độ cứng rắn.

Trạm Na không còn gì để nói. Cô cũng biết chiếc xe kia đã hơn 10 tuổi rồi, cũng hơi cũ ... được rồi là rất cũ. Nhưng với cô, xe chỉ là công cụ thay cho việc đi bộ, chỉ cần chạy tốt là được. Nếu anh lo lắng cô đi chiếc xe cũ kia thì cùng lắm thuê xe cho cô là được rồi. Mà ở Đài Loan anh cũng có xe đấy là gì, để cô mượn dùng cũng được? Cơ bản là không cần phí tiền mua chiếc xe kia cho cô.

- Anh không thể mua loại xe bình dân hơn à? Cô không nhận được nhieu mày nói với anh.
- Em yêu, thế này là đã quá bình dân rồi đấy. Lý Phong cười khổ.
- Peugeot mà bình dân?
- Ít nhất là so với Porsche, Lamborghini, BMW là đã bình dân rồi.
- Trừ những loại xe đắt tiền đó chẳng lẽ anh không nghe đến Nissan, Toyota, Suzuki hay sao? Cô trừng mắt nhìn anh.
- Không nghe
- Này...
- Những xe này tính năng an toàn không cao. Anh phê phán: - Làm ơn, em yêu, để cho anh yên tâm em có thể nghe lời anh lần này không?
- Làm gì mà chỉ có một lần. Trạm Na lầm bầm.

Chiều hôm qua, bỗng có một công nhân liên lạc với cô nói muốn đến nhà cô sửa cửa sắt. Làm nửa ngày mới phát hiện là Lý Phong thuê làm. Đến khi cô gọi cho anh hỏi tội, cuối cùng anh cũng lại nói để cho anh yên tâm mà cô nghe lời anh một lần.

Thấy phản ứng của cô Lý Phong biết cô đã thỏa hiệp, anh cười nham nhở.

- Chuyện bên đó thế nào rồi? Trạm Na quan tâm hỏi.
- Về tươi cười biến mất, anh bắt đắ dĩ lắ đầu, áy náy nói:
- Anh xin lỗi, khả năng là phải muộn hơn mấy ngày nữa anh mới về được.
 - Không sao đâu. Cô dịu dàng lắ đầu:
 - Quan trọng là làm việc cho tốt với lại phải để ý chăm sóc bản thân mình, nhìn anh có chút mệt mỗi đấy. Cô lo lắng nhieu mày.
 - Có sao? Nhưng tinh thần anh tốt lắm, không cảm thấy mệt chút nào cả.
- Lý Phong sờ mặt mình cười cười với cô.
- Trạm Na không cười mà nhìn kĩ anh ở màn hình, cô càng xác định mình không nhìn lầm. Anh trông thật sự mệt mỏi hơn nữa còn gầy đi.
- Lý Phong, anh có ăn uống đầy đủ không? Cô nghiêm túc hỏi.
 - Tất nhiên rồi.
- Anh trả lời cực nhanh khiến cô có cảm giác anh đang “giấu đầu hử đuôi”
- Anh nặng bao nhiêu cân? Cô đột nhiên hỏi.
 - Đại khái là 72kg đi. Lâu rồi không cân anh cũng không chắc, sao tự nhiên em hỏi thế?
- Đã lâu không cân tức 72kg là cân nặng bình thường của anh chứ không phải bây giờ. Trạm Na thầm đoán.
- Được. Cô gật đầu
 - Được cái gì? Anh kì quái hỏi.
 - Lần sau khi gặp anh, em muốn anh cân cho em xem. Nếu anh nhẹ hơn 72kg thì anh xong đời rồi.

Cô hung hăng cảnh báo anh.

– Cái gì? Lý Phong kinh ngạc kêu lên. Anh cuối cùng hiểu được vì sao cô đột nhiên hỏi cân nặng của anh. Anh đành vội vàng lật lọng: vợ ơi, vừa nãy anh nói nhầm. Anh nặng 65kg mới đúng.

– 72kg. Cô không thêm để ý: – thiếu 1kg em không cho anh chạm vào em một tháng, 2kg là 2 tháng, cứ thế mà tính.

– Cái gì? Thế này thật không nhân đạo! Sắc mặt anh đại biến lớn tiếng kháng nghị.

– Em thích chồng em có lồng ngực rộng lớn, vững chắc để em dựa vào. Nếu anh chỉ nặng 65kg thì thôi đừng về nữa. Cô có ý cười khiêu khích anh.

– Vợ à, em không thể tuyệt tình thế được.

– Được rồi, em cúp đây. Không để ý đến vẻ mặt thảm thiết của anh, Trạm Na tươi cười xinh đẹp nói với anh.

– Chờ một tí, chúng mình mới nói chuyện có mấy phút thôi, sao em cúp nhanh thế. Anh vội kêu.

– Có thời gian nói chuyện tào lao với em thì anh nên lợi dụng lúc này mà đi ăn cơm hay là nghỉ ngơi đi.

Cô chân thành khuyên anh.

– Nói chuyện với em là cách nghỉ ngơi tốt nhất. Lý Phong nhếch miệng cười.

– Lý Phong, em đang nói thật.

– Em yêu, anh cũng thế mà.

Trùng mắt nhìn anh đang tươi cười, Trạm Na thật không biết làm gì cho đúng. Cô nhẹ nhún mồm, hơi dăm chiêu rồi nói:

– Anh sau này đừng gọi cho em, gọi em cũng không nghe.

– Vì sao? Vẻ mặt tươi cười của Lý Phong biến mất.

– Vì em muốn anh dùng thời gian đó mà ăn uống hay nghỉ ngơi. Cô nghiêm túc nói với anh: – được rồi, em cúp máy đây, bye bye. Nói rồi không để ý tới anh kháng nghị, cô lập tức cúp máy.

Đương nhiên, chưa đến ba giây đã có tiếng chuông điện thoại. Cô không do dự ấn từ chối. Sau đó nhanh tin cho anh: “đi ăn cơm, nghỉ ngơi đi. Nếu nhẹ hơn 72kg thì đừng có gặp em. Yêu anh. Vợ của anh!”

Nói rồi cô vút điện thoại ra sau xe, vẻ mặt hưng phấn, nóng lòng muốn thử xe mới.

Trạm Na nhẹ vỗ vô lăng, chạm đến nội thất tinh xảo, run rẩy thở khê. Lần đầu tiên nhìn thấy nó trên TV cô đã cực kì thích nó rồi. Nhưng vì kinh tế không cho phép nên vẫn tự nhủ bản thân đừng mơ tưởng. Không nghĩ Lý Phong lại mua nó tặng cô.

Trời ạ, cô tuyệt đối không thể để Lý Phong biết cô thích chiếc xe này như thế nào, nếu không sau này anh lại phí tiền mua những thứ đồ đắt tiền cho cô.

Peugeot 207 là chiếc xe cô mới xem tv quảng cáo về xe mui trần nhập khẩu từ Châu Âu một lần. Không nghĩ bây giờ lại có được nó, thật không thể tin được. Chỉ có thể nói lấy được Lý Phong là phúc của cô.

Tiếng chuông di động vang lên, Trạm Na nhìn màn hình thấy tên người gọi rồi vội nhận điện thoại.

– Alo! Sếp Tổng, em đang muốn gọi điện cho anh đây không nghĩ anh đã gọi cho em rồi.

Cô cười nói, vừa vẫy tay với một đồng nghiệp có quan hệ khá tốt đi ngang qua.

Cô đang định rời công ty đi gặp khách hàng, thuận tiện nói cho đối phương biết cô muốn từ chức. Sếp Tổng này cũng là một trong những khách hàng của cô.

Tên anh là Tổng Triết Minh là khách hàng lớn nhất của cô. Anh làm tổng giám đốc một ngân hàng lớn. Là một đàn ông hội tụ đầy đủ các tiêu chuẩn của phụ nữ. Đồng thời cũng là người theo đuổi cô rất trung

thành. Là kẻ đầu sỏ khiến cô trở thành đối tượng mà các đồng nghiệp độc thân trong công ty ghen tị, gây thù.

Anh là đối tượng rất tốt, khó tìm ra khuyết điểm. Nhưng chỉ vì cô không thể quên được Lý Phong nên không thể đón nhận anh. Nhưng cũng may mà trước đây cô không nhận lời anh. Nếu không bây giờ sao còn mặt mũi mà nổi lại tình xưa với Lý Phong. Thật quá may.

– Là chuyện em muốn từ chức sao? Tổng Triết Minh nói.

– Anh nghe nói à?

– Ừ

Cô cũng sớm nghĩ. Tổng Triết Minh vừa là khách hàng lớn, vừa là đối tượng kết hôn hoàn hảo, chắc chắn rất nhiều người muốn thay thế vị trí của cô, phục vụ anh, thuận tiện tìm cơ hội để gả cho anh. Cho nên nhất định sẽ có người sớm hành động, tranh giành chỗ tốt.

– Có thể gặp mặt không? Anh hỏi.

– Tất nhiên, em cũng muốn trực tiếp giải thích với anh. Cô khách khí nói.

– Bây giờ anh đến gặp em được không?

– Bây giờ?

– Vừa hay anh đang ở gần công ty em.

Trạm Na hơi do dự rồi trả lời:

– Được, anh đến đi.

– Vậy chút nữa gặp.

– Chút nữa gặp. Cô cúp điện thoại, nhú mào suy nghĩ một lát.

Lúc trước cô nói lí do ấy vì khách, phản ứng của bọn họ đều rất kịch liệt. Thậm chí còn có người kiên trì không chịu tin cô đã kết hôn. Tổng tiên sinh này không biết phản ứng ra sao? Thật sự mong Lý Phong ở Đài Loan, như thế cô chỉ cần dẫn anh đi cùng, thế là những vấn đề khó này đều được giải quyết đơn giản rồi, cô sẽ không phải nhiều lời giải thích, thật mệt mỏi.... đúng rồi, cô có điện thoại 3G mà, sao có thể quên vật tốt này được, ngốc thật!

Mừng rỡ như điên lấy chiếc điện thoại chuyên dụng chỉ để gọi cho Lý Phong, cô nhìn màn hình hơi thất vọng khi thấy không có cuộc gọi nhờ nào.

14. Chương 14

Từ ba ngày trước, Lý Phong bắt đầu không gọi cho cô, cũng không hề nhắn tin cho cô. Không biết có phải vì nửa tháng rồi cô chỉ nhận điện thoại của anh có hai lần khiến anh mất hứng hay không nên bây giờ mới không gọi điện cho cô.

Nếu bây giờ cô gọi cho anh, anh chắc sẽ không tức giận mà không nghe chứ?

Nghĩ rồi cô lập tức gọi cho anh, chốc lát đã có người bắt máy rồi

– Hi! Em yêu. Lý Phong tươi cười trên màn hình vẫy tay với cô.

– Em còn nghĩ anh sẽ không nhận điện thoại của em. Tram Na hơi kinh ngạc, thở dài nhẹ nhõm

– Sao anh lại không nghe điện thoại của em. Anh ngạc nhiên hỏi.

– Anh đã ba ngày liền không gọi cho em. Cô không nhận được mà oán giận nói, đồng thời đi đến chỗ ít người để nói chuyện, tránh ảnh hưởng đến người khác.

– Thế ai bảo anh không cần gọi, có gọi người ta cũng không nghe hử? Anh vừa bực mình vừa buồn cười nói.

- Nhưng lúc trước em nói thế anh vẫn ngày nào cũng gọi đấy thôi?
- Cho nên bây giờ em gọi cho anh là trách anh chứ gì? Ai, sớm biết thế này sẽ làm em chủ động gọi cho anh thì anh đã sớm làm thế rồi. Anh ra về đáng tiếc, thử dài rất khoa trương.

Trạm Na bị anh trêu, cười nói:

- Không đùa nữa, em có việc cần nhờ anh giúp đây.
- Thật đau lòng nha. Thì ra không phải em nhớ anh nên mới gọi cho anh.. Anh một tay ôm ngực, làm bộ đáng phải chịu đả kích nặng nề khiến Trạm Na không nhận được cười vang:
- Đừng đùa nữa.

Đúng lúc này chiếc điện thoại kia lại đổ chuông. Tống Triết Minh đến? Không nhanh thế chứ? Cô nói với Lý Phong:

- Anh chờ em một tí.
- Làm sao thế? Anh hỏi
- Điện thoại kia của em có người gọi, em phải nghe đã. Nói rồi cô lấy điện thoại ra nghe:
- Alo! Anh đến dưới tầng rồi à! Được bây giờ em xuống.

Lý Phong thấy cô cất di động rồi thì vội vàng hỏi:

- Ai thế?

Trạm Na lấy điện thoại 3G đến trước mặt thấy trên màn hình chồng mình đang tò mò, hoài nghi mà trả lời:

- Khách hàng thôi.
- Nam hay nữ?

Cô cười ngọt ngào mà trả lời:

- Nam.

Trên màn hình chỉ thấy Lý Phong cứng đờ nhìn cô, không nói câu gì.

Trạm Na phì cười.

- Anh đang ghen đấy à? Thật ra anh ta chính là lí do em gọi cho anh. Em hy vọng anh có thể qua điện thoại mà nói với anh, chứng minh rằng em thật sự là bắt đắc dĩ mới phải từ chức.
- Thấy cô nói vậy, sắc mặt Lý Phong mới dễ nhìn hơn một chút.
- Bắt đắc dĩ mới từ chức? Anh hừ nhẹ lặp lại.

Cô thử dài một tiếng rồi nói:

- Đúng thế, là vì kết hôn nên em đành “lấy gà theo gà, lấy chó theo chó” thế không phải bắt đắc dĩ thì là gì?
- Thế em bảo anh là gà hay là chó. Lý Phong dở khóc dở cười hỏi đùa.
- Em thấy chó có vẻ dễ thương. Trạm Na đùa anh
- Em thật....

- A! Cô đột nhiên kêu lên, mắt nhìn sang bên kia đường rồi nhanh chóng nói với anh:

- Em nhìn thấy xe anh ấy, không nói với anh nữa. Cứ thế nhé, tí nữa em gọi thì anh phải nghe đấy, bye bye.

Nói xong cô vội vàng cất điện thoại vào ví, chạy ra ngoài đón Tống Triết Minh.

Vì Tống Triết Minh nói anh chưa ăn cơm trưa nên Trạm Na vốn định mời anh đến tiệm cà phê gần đó lạo đổi thành mời anh ăn cơm. Chính là khách tùy chủ tiệm (khách thì nên theo ý chủ) nhưng vì anh lái xe nên dù cô có là người mời thì cũng phải “chủ tùy khách tiệm” thôi.

Anh chọn nhà hàng trong khách sạn năm sao. Không cần nhìn gì cả chỉ cần thấy hai cột trụ đá nguy nga kia cũng đủ thấy được sự xa hoa quý phái của nơi này. Quả là nơi mà các tổng giám đốc hay đến.

Như thế này lại cũng chứng minh Lý Phong không giống người thường. Nghĩ đến chồng yêu, Trạ Na không tự chủ được mà khẽ cười thật ngọt ngào.

- Một vạn NDT mua xem bây giờ em đang nghĩ gì? Tổng Triết Minh ngồi đối diện đột nhiên nói, gọi hồn cô quay về với xác.
- Xin lỗi. Cô ấy này nói, vì chính mình đã mất hồn mất vía thật mất mát lịch sự.
- Em vừa rồi nghĩ gì mà trông vui vẻ thế. Tổng Triết Minh tò mò hỏi.
- Em nghĩ đến chồng em. Cô nhìn anh rồi thẳng thắn trả lời

Anh hơi sững sốt rồi hỏi thăm dò:

- Ý của em là bạn trai. Hiện tại có rất nhiều đôi yêu nhau chưa kết hôn cũng đều gọi nhau là vợ, chồng. Vì vậy anh đoán thế.
- Không phải bạn trai mà là chồng chính thức, đã kết hôn. Em muốn xin thôi việc cũng là vì anh ấy. Anh ấy là Arab Hoa kiều, em phải cùng anh ấy về Arab.

Trạ Na nhân cơ hội nói luôn lí do mình xin nghỉ.

Tổng Triết Minh cứng họng nhìn cô rồi mới mỉm cười cứng ngắc:

- Em đang đùa anh đúng không?

Trạ Na nhìn thẳng anh nói:

- Không đâu, em đang nói thật.
- Cho dù em nói thế anh cũng không tin. Tổng Triết Minh kiên quyết lắc đầu.

Cô bắt đầu dĩ than nhẹ một tiếng, sớm biết sẽ như thế mà. Nếu chỉ nói hai ba câu mà làm anh tin cô đã có chồng thì anh đã không đeo đuổi cô suốt hai năm như vậy.

- Chồng em giờ đang ở Arab, em không có cách nào để hai người trực tiếp gặp mặt, nhưng vẫn có thể dùng điện thoại 3G để giới thiệu hai người.

Cô lấy chiếc điện thoại 3G trong túi đặt lên mặt bàn nói:

- Nếu anh không tin em nhưng chắc sẽ tin lời anh ấy. Anh và anh ấy nói chuyện nhé.

Anh yên lặng không nói chăm chú nhìn cô rồi nói:

- Có phải vì anh bám riết em khiến em cảm thấy buồn chán nên mới nghĩ ra cách này để anh hết hi vọng.
- Không phải.

Thấy anh còn không hết hi vọng, Trạ Na thở dài nói.

- Nếu không phải sao em phải nói dối.
- Em không nói dối, em nói thật mà.
- Em muốn anh tin kiểu gì đây? Thậm chí em có bạn trai còn không ai biết mà bây giờ em lại nói đã kết hôn. Tổng Triết Minh càng nói càng vội.
- Em và chồng em không phải gần đây mới quen. Thực ra hơn năm năm trước bọn em đã từng kết hôn nhưng vì chút hiểu lầm khiến bọn em chia tay. Gần đây gặp lại, bởi vì vẫn còn yêu nhau nên bọn em quyết định lấy nhau.
- Không cần tìm cớ như thế.
- Đây không phải tìm cớ mà là sự thật.

Trạm Na tức giận thiếu điều hét lên. Người đàn ông này rốt cuộc muốn cô nói thế nào mới có thể tin đây. Điều kiện của anh tốt như thế, thiếu gì phụ nữ cho anh chọn cần gì phải phí tâm phí sức vì cô.

– Em yêu, có chuyện gì làm em tức mà thở phì phì lên thế.

Giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên ngay bên tai cùng với mùi hương quen thuộc phảng phất, một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên má cô.

Trạm Na vội quay đầu nhìn sang đôi mắt màu nâu quen thuộc đầy ý cười:

– Lý Phong! Cô ngạc nhiên, mừng rỡ kêu lên, rồi bất chấp xung quanh nhào vào lòng anh.

Lý Phong cười ôm lấy vợ. Anh cực thích cách chào đón này của cô.

– Anh sao đã về rồi. Cô ngắc đầu hỏi: – về bao giờ? Sao không nói cho em? Sao anh biết em ở đây? Anh ở Arab đã làm xong chuyện rồi sao? Anh....

– Dừng lại! dừng lại! Anh đành cắt ngang những câu hỏi của cô, nhìn khuôn mặt sáng bừng của cô:

– Em một lần hỏi anh nhiều như thế anh biết trả lời cái nào trước đây?

– Anh về bao giờ? Đây là điều cô muốn biết nhất

– Hai giờ trước

Tức là anh vừa xuống máy bay là đã tìm cô rồi sao?

– Mọi chuyện giải quyết xong chứ? Cô lại hỏi.

– Mọi chuyện cần anh giải quyết đều đã xong rồi.

– Thế nên anh đã về?

– Bây giờ anh đang đứng ở đây còn gì. Lý Phong mỉm cười.

– Đúng.

Cô cảm thấy thật hạnh phúc, mỉm cười ngọt ngào. Nhưng đột nhiên hoài nghi hỏi:

– Sao anh biết em ở đây?

– Lúc anh nhận điện thoại của em thì đã ở dưới công ty em rồi, muốn cho em một sự ngạc nhiên bất ngờ, Ai mà biết em lại có hẹn với người khác.

Hẹn với người khác? Bốn chữ này nhắc Trạm Na nhớ đến Tống Triết Minh vẫn còn đang ngồi trước mặt, hơn nữa bây giờ cô còn đang ở chỗ đông người nữa.

Trời ạ, vừa nãy cô làm những gì thế không biết

Cô vội vàng rời khỏi Lý Phong, mặt ửng đỏ lên không dám nhìn ai.

Trời ạ, biết bao đôi mắt đang nhìn bọn họ? Quá mất mặt! Quá mất mặt. Cô đã nói là tuyệt đối không thích đến nhà hàng cao cấp dùng cơm mà.

– Vợ à, em đỏ mặt nhìn trông xinh lắm. Lý Phong không thèm để ý ánh nhìn bốn phía, vẫn chỉ chăm chú nhìn cô.

– Anh ngồi xuống đây, em giới thiệu anh với một người. Không dám nhìn anh nữa, Trạm Na vội vàng kéo Lý Phong ngồi xuống cạnh cô để tránh bị người khác tiếp tục chú ý.

– Không cần.

Từ lúc Lý Phong đến anh vẫn ngây như phỗng, bây giờ Tống Triết Minh mới đột ngột nói:

Trạm Na ngạc nhiên nhìn Tống Triết Minh không hiểu ý anh:

– Sếp Tống?

– Anh tin em đã kết hôn rồi, cho nên không cần giới thiệu nữa.

Anh chưa xốt nói. Nhìn hai người họ khi này chắc chỉ có kẻ mù mới không nhận được tình ý ngọt ngào của họ.

Hơn nữa, anh còn nhớ ra anh đã từ gặp chồng của Trạm Na. Năm trước anh tháp tùng thủ tướng đến Trung Đông bàn chuyện đầu tư, ở đó đã từng gặp Lý Phong. Bởi vì nhìn Lý Phong không giống người Trung Đông mà lại giống người Hoa khiến anh có ấn tượng sâu sắc. Anh còn nhớ người đàn ông này có mỡ đầu, có ngân hàng, có hòn đảo tư nhân, thậm chí bến cảng, khách sạn cũng có cổ phần.

Khó trách Trạm Na với mình là một kẻ bình dân không hề động tâm. Bởi vì trên đời này, cơ bản chẳng có ai so sánh được với người đàn ông trước mặt này. Không có ai

15. Chương 15

Đối mặt với một địch thủ như Lý Phong, Tống Triết Minh tự biết tốt nhất là miễn cưỡng vui cười cùng vợ chồng họ hàn huyên một chút rồi tự động đứng dậy ra về.

Anh chân trước vừa đi, Lý Phong đã lập tức kéo vợ ra khỏi nhà ăn rồi đi thẳng đến thang máy trong đại sảnh khách sạn.

– Lý Phong, cửa lớn ở bên kia.

Trạm Na không rõ nên chỉ về hướng ngược lại

– Anh không chờ được.

Anh không đầu không đuôi nói, kéo cô đi về phía trước.

– Không chờ kịp cái gì?

Cô khó hiểu hỏi anh, cả người gần như bị anh kéo đi.

Đi vào thang máy anh dừng chân, bấm nút thang máy rồi quay đầu nhìn cô.

Trạm Na hai má nóng bừng lên không chỉ vì lời nói và ánh mắt nồng cháy của anh mà vì chuyện tiếp theo sẽ phát sinh mà cảm thấy mặt đỏ, tim đập mạnh.

– Anh.

Giọng nói của cô hơi cứng lại, khàn khàn hỏi: – anh đặt phòng trên đó?

– Đúng. Giọng anh trầm thấp

Đình! một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Anh nắm tay cô bước vào thang máy, ấn số tầng, cửa từ từ đóng lại.

Thang máy từ từ đi lên, hai người bên trong tim đập mãnh liệt, hơi thở càng lúc càng trầm trọng.

Hai người vì tình dục mà không khí ngưng lại, giống như tên đã lên dây, rất căng thẳng.

Thang máy hơi rung một chút rồi ngừng lại, cửa thang máy lại mở ra. Lý Phong nắm tay cô dẫn đến cửa phòng ở phía cuối hành lang bên trái.

Anh có chút vội vã, lấy chìa khóa từ trong túi áo ra mở cửa, động tác cực nhanh khiến cô còn chưa nhìn thấy cửa đã bị anh kéo vào trong phòng, ép người cô lên cửa.

Anh nhanh chóng hôn cô, đầu lưỡi chạm nhẹ môi cô rồi vội vã tiến sâu trong miệng cô, mạnh mẽ hôn cô.

Tay anh lần vào váy cô, sờ nhẹ cái mông nho nhỏ kéo cô tiến lại gần anh hơn nhưng lại phát hiện như thế vẫn không đủ, anh vội vã kéo quần lót của cô xuống.

Anh vội vã kéo váy cô lên hông, tách hai chân cô ra.

Cô mờ mịt cảm thụ được sự nhiệt tình của anh, nghĩ rằng anh còn không thừa tay mà xử lí quần áo chính mình nhưng chỉ giây sau cô đã thấy anh nhanh chóng tiến vào, khiến cô vì đột nhiên bị xâm nhập mà thở gấp.

Nhớ nhưng càng nhiều, dục vọng càng lớn. Lý Phong hoàn toàn không khống chế được những động tác cuồng dã của mình. Một lần rồi lại một lần đẩy mạnh vào cơ thể cô, dùng sức cọ xát.

Động tác càng lúc càng nhanh, khoái cảm cũng lên cao. Trạm Na đột nhiên hét lên một tiếng đạt đến cao trào mà anh cũng gầm nhẹ phóng thích chính mình.

Trạm Na suy yếu vô lực ngồi trên người anh. Anh vẫn thở gấp dựa vào cánh cửa nghỉ ngơi một lát rồi bế cô lên giường, đem những quần áo còn sót lại trên người cô mà gỡ hết xuống.

Cô cả người vô lực nằm trên giường, hơi thở hỗn loạn nhìn Lý Phong đầy khó hiểu. Điều đã xong rồi sao còn cởi hết quần áo cô

– Còn chưa đủ.

Như hiểu được ý nghĩ của cô, anh khàn khàn nói rồi tự cởi quần áo chính mình, nằm lên giường lại tiếp tục cũng cô triền miên.....

Hai giờ sau, bọn họ mệt mỏi nằm trên giường. Ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ đã dần dần biến thành ánh tịch dương mỏng manh, trời tối dần...

Trạm Na được Lý Phong ôm vào lòng, nằm sấp trên ngực anh mà nghỉ.

Tóc cô như tơ rối tung xõa trên ngực Lý Phong cũng phập phồng như ngực anh. Ánh tịch dương xinh đẹp, nhu hòa.

Lý Phong nhắm mắt như đang ngủ.

Đột nhiên tiếng chuông di động trong chiếc túi xách bị bỏ quên ngoài cửa vang lên, chiếc điện thoại ở trong túi da nên tiếng chuông có vẻ mơ hồ không rõ nhưng trong phòng im lặng thì lại trở nên rất rõ ràng.

Nghe tiếng chuông, Trạm Na biết là công ty gọi đến nhưng cô lại lười biếng không muốn nhận. Nhưng nếu tiếng chuông vẫn cứ vang lên cô sợ sẽ làm ảnh hưởng đến Lý Phong.

Bất đắc dĩ than nhẹ trong lòng, cô cẩn thận ngẩng đầu lên chuẩn bị xuống giường.

– Đừng để ý đến nó. Anh đột nhiên lên tiếng, bàn tay ôm hông cô càng chặt hơn.

Cô nhìn anh:

– Em tưởng anh đang ngủ.

– Chỉ là nghỉ ngơi chứ không ngủ, em làm anh mệt chết đi được.

Anh hơi động người, nửa nằm nửa ngồi dựa vào đầu giường mỉm cười với cô.

– Là anh không biết tiết chế còn đổ cho em?

Mặt cô ửng đỏ lườm anh.

– Ai bảo em yêu kiều xinh đẹp như thế.

Anh lấy ngón tay nhẹ mơn trớn tấm lưng bóng loáng mịn màng của cô, yêu thích không buông tay nhẹ trượt xuống chiếc mông nhỏ mềm mại của cô rồi lại nghịch ngợm tiến vào giữa hai chân cô.

– Anh. Trạm Na đỏ mặt bắt lấy bàn tay không an phận của anh cảnh cáo: – đừng làm quá nữa.

– Chỉ là sờ một chút thôi, anh thích cảm xúc này. Anh lộ vẻ mặt háo sắc nói.

Cô đánh vào ngực anh:

– Đồ háo sắc!

– Chỉ háo sắc với một mình em. Anh mặt dày cười với cô.

Cô không trả lời mà đánh anh một cái

Lý Phong cười kéo cô vào lòng để cô nửa nằm trên người anh. Lý Phong mê luyến hít sâu hương thơm nồng nàn của cô, hai tay không rời khỏi thân thể mềm mại kia.

– Anh rất nhớ em. Anh bày tỏ tình cảm với vợ.

– Thật không? Trạm Na ngẩng đầu nhìn anh

Anh gật đầu:

– Còn em, một tháng qua có nhớ anh không?

– Không có đâu, làm thế nào bây giờ? Cô khẽ cười.

– Làm thế này. Anh đột nhiên đánh nhẹ lên mông cô, như đang trừng phạt.

Cô mở to mắt:

– Anh đánh em?

– Ai bảo em dám nói không nhớ anh. Thế mà anh còn suy nghĩ làm bao nhiêu chuyện cho em.

Anh giả vờ phẫn nộ nói.

Cô trừng mắt nhìn anh, vẻ mặt tò mò hỏi:

– Anh làm chuyện gì vì em?

– Muốn biết không?

Cô lập tức gật đầu.

– Thế thì nói xem em có nhớ anh không? Anh chăm chú nhìn cô nhất quyết phải hỏi cho bằng được. thấy anh trẻ con như thế khiến Trạm Na không nhịn được dờ khóc dờ cười. Người đàn ông này thật là...

– Có.

Cô đáp, vốn muốn dùng giọng đùa cợt nhưng không nghĩ giọng nói lại mềm nhẹ, ngọt ngào khiến chính cô cũng tự giật mình

Lý Phong vừa lòng mỉm cười. Sau đó anh ôm cô vào lòng từ tốn tuyên bố:

– Em không cần về Arab cùng anh.

Chớp mắt, Trạm Na trở nên ngây dại, cô hơi ngẩng đầu nhìn anh, sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch:

– Có ý gì? Có phải anh đổi ý, thấy em không xứng....

– Đừng nghĩ linh tinh! Lý Phong cắt ngang lời cô, nhướn mày lộ ra vẻ mặt ảo não.

– Đến bây giờ em vẫn chưa tin anh yêu em sao? Anh nói vậy là có ý rằng chúng ta có thể ở Đài Loan định cư, không cần về Arab sống.

Trạm Na ngơ ngác nhìn anh, trong chớp mắt không thể nghĩ được tưởng tượng của cô với sự thật trước mắt lại khác nhau lớn như vậy

Cô vốn nghĩ anh bảo cô không cần cùng anh về Arab là vì trong thời gian vừa rồi, anh lại suy nghĩ kĩ về quan hệ của hai người, thấy bọn họ không thích hợp. Anh nói như thế là đang gián tiếp nói cho cô. Nhưng cô lại không nghĩ đến ý của anh là ở lại Đài Loan sinh sống cùng cô.

– Vì sao?

– Cái gì vì sao?

– Có phải hay không cha mẹ... người nhà anh.

Cô vội sửa lời, nếu bọn họ không thích cô là con dâu thì cô có tư cách gì mà gọi họ là cha mẹ?

– Có phải bọn họ không thích em nên...

– Em lại nghĩ lung tung rồi.

Lý Phong lại cắt ngang lời cô. Anh thật không hiểu sao cô toàn nghĩ đến chuyện xấu mà không nghĩ đến những hướng tốt.

Anh cứ tưởng khi nói tin này cho cô cô sẽ mừng rỡ như điên, nhảy dựng lên hoan hô kêu lớn chứ không nghĩ cô sẽ phản ứng như thế này.

– Trước đó không phải em đã nói em chưa bao giờ nghĩ đến việc rời khỏi Đài Loan, cũng sợ đến một nơi không quen, ngôn ngữ không thông sao? Một khi đã thế, chúng mình ở lại Đài Loan, ở lại nơi mà em quen thuộc. Anh thoải mái nói với cô.

Trạm Na lại sợ hãi nói không nên lời. Anh vì cô mà định cư ở Đài Loan? Tất cả đều vì cô.

– Thế còn công việc của anh? Cô chăm chú nhìn anh.

– Anh có một chiếc máy bay tư nhân, đi lại cũng dễ thôi.

Cô tạm thời không bàn luận tiếp lại hỏi:

– Thế còn người thân của anh

– Cũng là người nhà của em. Anh đầu tiên sửa lại cách nói của cô rồi nói tiếp: cha mẹ và bà nội cũng hiểu được áp lực của em cho nên không có ý kiến gì với quyết định này của anh. Họ chỉ nói có thời gian thì nên về thăm họ. Mà cũng có khi bọn họ sẽ đến quấy rầy chúng ta bất cứ lúc nào nên nhất định trong nhà phải chuẩn bị phòng cho họ.

Anh, người nhà của anh, bọn họ sao có thể tốt với cô như vậy. Con dâu này thậm chí còn chưa một lần đến chào hỏi, thậm chí còn không gọi điện thoại hỏi thăm.

– Đừng tốt với em như thế. Cô ngã người vào lòng anh, vùi mặt trong lồng ngực anh, giọng khàn khàn.

– Sao thế? Lý Phong kinh ngạc không hiểu ý tứ của cô.

– Em sợ càng lúc càng nợ anh nhiều, sẽ không trả hết, nợ anh cả đời.

– Như vậy càng tốt.

Lúc này ngược lại, Trạm Na không hiểu ý của anh, ngẩng đầu nhìn anh. Hốc mắt hồng hồng, trong mắt là những giọt nước mắt cảm động nhưng vẻ mặt cô đầy nghi hoặc.

– Nếu đời này em không trả hết thì kiếp sau nhất định em sẽ phải đến tìm anh. Nếu không anh nhất định sẽ tìm bằng được em, bắt em trả lại những gì em nợ anh, như thế rất tốt mà.

Anh nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt cô, trong mắt đầy tình nồng, ôn nhu nói với cô.

Trạm Na kinh ngạc nhìn anh, không nói nên lời, nước mắt càng lúc càng nhiều khiến tầm mắt cô trở nên mơ hồ. Cô mở to mắt, nước mắt lập tức rơi xuống nhưng lại tươi cười xinh đẹp đến mê hồn.

– Em nhất định sẽ tìm được anh. Cô hứa hẹn với anh, hứa hẹn kiếp sau sẽ lại cùng bên nhau.

– Một lời đã định

Anh ôn nhu hôn cô.

16. Chương 16

– Trạm Na, bọn mình đã quyết định rồi, cứ tối thứ 6 này đi.

Vừa vào công ty còn chưa kịp thở thì đồng nghiệp Lâm Mi Trinh cao hứng chạy đến nói với cô.

Cô khó hiểu trừng mắt nhìn, hỏi lại:

– Buổi tối thứ 6? Quyết định cái gì?

– Tiệc tiễn cậu đấy?

Thì ra là bữa tiệc chia tay. Nhưng cũng phải nói lại, cô chưa từng muốn tham gia tiệc tiễn đưa này. Bởi vì đồng nghiệp trong công ty tuy nhiều nhưng giao tình tốt với cô lại chỉ có vài người, còn lại chỉ là sơ giao, nhưng còn có mấy kẻ ganh ghét cô, là kẻ thù của cô. Tự nhiên mở tiệc chia tay thật sự rất kì lạ.

– Không cần đâu. Cô từ chối

– Tất nhiên phải đi chứ. Hai năm qua ở đây cậu là người có thành tích tốt nhất, nếu không tổ chức bữa tiệc chia tay cho cậu thật vui vẻ thì chẳng hóa ra bọn mình là kẻ vô tình sao?

Lâm Mĩ Trinh thuyết phục cô.

– Đúng thế. Hoàng Cốc Mĩ và Cốc Huệ Huệ đứng bên cạnh cũng phụ họa

Ba người này với cô cũng khá tốt.

– Hơn nữa quan trọng là, mọi người đều muốn nhìn chồng cậu siêu giàu, siêu đẹp trai là như thế nào.

Cốc Huệ Huệ vẽ mặt cao hứng bưng bưng nói tiếp.

Trạm Na đột nhiên có cảm giác không còn gì để nói.

– Nói thật, Trạm Na sao cậu lại giữ bí mật, khách khí như thế. Đến kết hôn cũng không báo cho người ta một tiếng? Lâm Ngữ Trinh oán thán

– Đúng thế, chúng tớ đều không ngại mừng lì xì đỏ mà. Hoàng Cốc Mĩ nói.

– Cậu chắc lo lắng có chồng đẹp trai nếu giới thiệu ọi người biết sẽ bị cướp mất chứ? Cốc Huệ Huệ đoán hỏi: – nhưng nói lại, rốt cuộc là đẹp trai thế nào? Nghe mọi người ca ngợi tớ thật rất muốn gặp. Cậu có ảnh chụp của chồng không, cho tớ xem một chút?

– Không có . Trạm Na lắc đầu

– Sao lại không có? Chẳng nhẽ hai người không chụp ảnh chung? Hơn nữa bây giờ điện thoại di động cũng có chức năng chụp ảnh, không thể không có được. Đưa đi động cho tớ mượn xem nào. Cốc Huệ Huệ yêu cầu.

Trạm Na đem chiếc điện thoại bình thường hay dùng trong ví ra đưa cho các cô. Cốc Huệ Huệ vừa nhận lấy đã vội vàng tìm nơi chứa ảnh mà Lâm Mĩ Trinh và Hoàng Cốc Mĩ cũng đứng sát bên cạnh xem.

– Ảnh trong đó là con của bạn tớ thôi. Trạm Na nói cho các cô.

Tất cả ảnh bên trong đều của con gái Bạch Lăng là Nghiên Nghiên như thiên sứ, con gái của Chỉ Linh là Nhân Nhân xinh đẹp và thiên tài nhỏ Tập Nghị con của Tiểu Vũ. Cô không có con, chơi đùa cùng ba đứa nhỏ này khiến cô được an ủi, ấm áp và hạnh phúc hơn rất nhiều. Chúng đều không phải cô sinh nhưng cũng như con của cô vậy.

– Sao cậu toàn chụp ảnh con người khác làm gì? Cốc Huệ Huệ nhún mày.

– Nhưng mà ba đứa nhỏ này đều rất đẹp, cha mẹ chúng nó cũng là trai tài gái sắc chứ? Lâm Mĩ Trinh hỏi.

Trạm Na mỉm cười gật đầu.

Hoàng Cốc Mĩ cảm khái nói:

– Thật sự hi vọng sau này mình cũng có thể sinh ra những đứa nhóc xinh đẹp như thế.

– Đó cũng không phải chuyện quan trọng, quan trọng là cậu không có ảnh của chồng sao? Cốc Huệ Huệ vẽ mặt thất vọng.

– Xin lỗi. Trạm Na áy náy nói. Bỗng nhiên chiếc di động còn lại trong túi này reo lên.

– Ai có điện thoại kìa? Lâm Mĩ Trinh hỏi.

– Của mình. Trạm Na đáp

Lâm Mĩ Trinh và Hoàng Cốc Mĩ cùng nhìn về chiếc điện thoại trên tay Cốc Huệ Huệ mà Cốc Huệ Huệ cũng cúi đầu xem, nó có kêu đâu?

– Là cái khác.

Cô nói xong lấy trong ví chiếc điện thoại 3G chuyên dụng chỉ dùng để liên lạc với Lý Phong, mỉm cười nghe điện.

Hình ảnh trên màn hình mờ mờ rồi rõ dần lên, khuôn mặt tươi cười của Lý Phong như xuất hiện trước mặt cô.

– Hi! Em yêu đang ở công ty à?

– Vâng. Cô mỉm cười, còn chưa nói hết thì ba người Lâm Mĩ Trinh đã nhanh như chớp chạy lại bên cạnh cô.

– Trạ Na cậu đùa bọn mình à! Lâm Mĩ Trinh oa oa kêu to.

– Đúng thế! Có loại di động này mà cũng không nói. Hoàng Cốc mĩ nhanh chóng tiếp lời

– Quá đẹp trai, quá đẹp trai!

Cốc Huệ Huệ trừng mắt nhìn đại soái ca trên màn hình điện thoại mà gào thét khiến cho văn phòng xôn xao, tất cả người phụ nữ có mặt đều bị từ “quá đẹp trai” hấp dẫn mà chạy đến.

Trên màn hình Lý Phong lộ ra vẻ ngạc nhiên, hoài nghi nhìn Trạ Na cũng không khác gì, hai người đều ngây ngốc.

Đã xảy ra chuyện gì? Anh còn chưa hỏi mà dường như cô đã nghe thấy tiếng.

– Tí nữa em gọi lại cho anh. Cô quyết định thật nhanh rồi nói cho anh rồi vội vàng cúp máy.

Bồn bệ im lặng.

– Trạ Na cậu làm gì thế? Cốc Huệ Huệ là người đầu tiên hoàn hồn vội vàng kháng nghị.

– Tổ sợ chồng tổ đẹp trai như vậy bị mọi người thấy sẽ bị cướp đi.

Trạ Na cái khó ló cái khôn lấy câu nói vừa nãy của cô ra mà nghiêm trang trả lời.

Cốc Huệ Huệ ngây người còn chưa kịp phản ứng thì Lâm Mĩ Trinh và Hoàng Cốc Mĩ đã cười lớn tiếng

– Trạ Na, phản ứng của cậu không cần nhanh như thế chứ. Thật buồn cười quá đi!

Cốc Huệ Huệ vẻ mặt đau khổ không nghĩ cô lại lấy lời mình nói để trả lời mình.

– Đây là nguyên nhân mà thành tích của cô ấy lúc nào cũng tốt, phản ứng vừa mau lẹ lại hài hước.

– Đây chỉ là một nguyên nhân thôi. Một đồng nghiệp khác nói tiếp: – cô ấy còn nhiệt tình và rất cố gắng nữa.

– Thứ ba là nói được làm được.

– Thứ tư là đối xử bình đẳng không phân biệt là khách hàng lớn hay không, không ngại phiền toái. Tôi vẫn hi vọng mình có thể học hỏi nhiều từ cô.

– Tôi cũng thế. Trạ Na tôi sẽ nhớ cô lắm.

– Tôi cũng vậy

– Tôi cũng thế.

Thấy những người bình thường khi gặp nhau chỉ gật đầu xã giao nói ra những lời này Trạ Na vừa ngạc nhiên lại vừa cảm động. Thì ra những người tin tưởng nhân cách của cô và sự cố gắng trong công việc của cô nhiều như vậy. Bây giờ cô mới phát hiện..

– Cảm ơn. Cô cúi đầu, giọng khàn khàn nói.

– Cảm ơn cái gì? Lâm Mĩ Trinh hỏi.

– Bữa tiệc chia tay tối thứ sáu... Hít sâu một hơi, cô ngẩng đầu nhìn mọi người mỉm cười.

Cô vốn định cảm ơn ý tốt của mọi người rồi khéo léo từ chối, không cần để mọi người tổ chức tiệc chia tay cho cô vì cô sẽ không đến. Nhưng bây giờ cô lại đổi ý.

– Tôi sẽ bảo chồng tôi cùng đến. Cô nói. Nếu mọi người đều muốn gặp Lý Phong thì coi như đây là quà chia tay của cô cho bọn họ đi.

– Thật không? Cốc Huệ Huệ vui mừng, kinh ngạc kêu lên.

Các đồng nghiệp nữ bốn phía hai mắt sáng bừng nhìn cô chằm chằm.

Cô gật đầu.

– Yeah! Cốc Huệ Huệ hoan hô.

– Cho nên em đem anh đi bán?

Nghe xong nguyên nhân Trâm Na muốn anh cùng cô đến bữa tiệc chia tay, trong đầu Lý Phong chỉ nghĩ ra được điều này.

– Em nào dám bán anh? Hơn nữa cho dù em có muốn bán anh thì cũng chẳng ai mua được cả? Trâm Na liếc anh.

Sau hôm đó, Cô và Tống Triết Minh nói chuyện điện thoại một lần nữa. Cô vốn định cảm ơn anh đã coi trọng cô vừa giải thích chuyện sau này không thể phục vụ anh làm bảo hiểm. Nhưng không nghĩ lại nghe được anh nói đến thân phận hiên hách của chồng mình. Thực sự, lúc đó cô bị dọa đến nhảy dựng lên. Nhưng cũng chính bởi vậy mà cô biết năm đó có thể gặp Lý Phong, được anh yêu thương là hạnh phúc và may mắn như thế nào.

– Nếu thực sự có người mua được thì em sẽ bán à? Anh nhàu mày hỏi.

– Anh muốn em nói là bán được hay là không nữa? Cô cười cười liếc anh một cái.

– Tất nhiên là không nữa.

Lý Phong duỗi tay kéo vợ vào lòng định trừng phạt cô một chút không ngờ vợ lại đột nhiên hung hăng đánh anh.

– Đừng có dùng sức lớn như thế, nhanh buông em ra! Cô hung hãn kêu.

– Sao thế? Lý Phong bị đánh thấy rất khó hiểu. Anh chỉ nhẹ nhàng kéo thôi, không làm đau cô mà.

Trâm Na cười khanh khách nhìn anh mà không trả lời.

– Sao thế? Anh hỏi lại lần nữa

– Lý Phong.... Cô nhìn anh, vẻ mặt nói không nên lời đáng yêu động lòng, cô chậm rãi nói: – Em có thai rồi.

Lý Phong ngơ ngác nhìn cô;

– Em ... em nói cái gì?

Anh hồi hộp hỏi lại, bộ dáng cẩn thận như sợ mình nghe nhầm.

– Em mang thai rồi, bố nó. Cô mỉm cười với anh.

– Trời ạ. Anh khê kêu rồi ôm lấy khuôn mặt cô, hôn cô thật nhiệt tình, ngẩng đầu sung sướng nói:

– Vợ ơi, anh em yêu. Còn nữa, anh rất vui, thật sự rất vui !

Nói rồi anh buông cô ra, giống như trẻ con lên ba nhảy nhót:

– Yeah ! Yeah ! Anh làm cha rồi Anh sắp được làm cha !

17. Chương 17

Không khí trong phòng hát vui vẻ, đông đúc, ánh đèn nhấp nháy, những ca khúc được yêu thích được phát ra từ chiếc tivi gắn trên tường cùng với các đồng nghiệp thích hát hò đang cất cao giọng ca vàng, một bên tiếng vỗ tay cổ vũ thật nhộn nhịp.

Trạm Na vào công ty đã gần ba năm, lần đầu tiên cô cảm thấy mọi người thật đáng yêu thì cũng là lúc cô rời đi.

Nhưng không phải tất cả đều đáng yêu. Có những kẻ đáng ghét thì vẫn rất đáng ghét. Giống như bây giờ, thừa dịp Lý Phong rời khỏi cô một chút mà năm người đáng ghét kia lại vây đến, khiêu khích cô:

- Thật không nể mặt sao? Cô sắp đi rồi muốn uống cùng cô một ly mà cũng không chịu?
- Ấy dà! Người ta bây giờ đã thành phượng hoàng bay lên cao là quý phu nhân rồi, sao để ý đến những người bình dân như chúng ta.
- Đúng thế, thật sự khiến người ta hâm mộ ghê. Nhưng nói thật cô cũng không thể dạy chúng tôi cách làm thế nào để câu dẫn được người đàn ông có tiền sao?
- Đúng thế, xem tình đồng nghiệp suốt ba năm nay, dạy cho bọn tôi chút bí quyết, cho chúng tôi hiểu chút cảm giác thế nào là chim sẻ biến thành phượng hoàng thôi mà.
- Nhưng nếu cô dựa vào công phu trên giường thì không cần đâu. Bởi vì những việc dâm dăng này chúng tôi không học theo được.
- Hahaha. Cậu nói chuyện thật là cay độc quá đấy
- Ồ, xin lỗi. Mình nói chuyện quá thẳng thắn. Không để ý giẫm đến chỗ đau của cậu. Mình xin lỗi cậu nhé.
- Ấy dà, nói xin lỗi làm gì, trực tiếp kính rượu, cụng ly!
- Được! cụng ly. Trạm Na, nếu cô không uống chứng tỏ là cô không chịu tha thứ cho những lời nói vô tâm của tôi. Tôi uống trước coi như tạ lỗi. Nói xong ngửa đầu uống cạn:
- Đến lượt cô.

Lời nói vô tâm? Thật sự là vô tâm sao? Trạm Na trong lòng cười lạnh. Tuyệt không muốn để ý đến năm người này.

Nhưng suy nghĩ một chút cũng là có duyên mới quen biết.

Cô và bọn họ có thể là đồng nghiệp cũng là duyên phận, không cần cùng bọn họ so đo làm gì. Hơn nữa quan trọng hôm nay là ngày chia tay, nghiệt duyên giữa cô và bọn họ cũng chấm dứt, đây đúng là chuyện đáng để nâng chén chúc mừng.

Vậy thì uống một chén đi, uống một chén chắc sẽ không ảnh hưởng đến baby đâu nhỉ.

Hạ quyết tâm, cô cầm ly rượu đầy trên bàn, giơ về phía năm người rồi định uống cạn.

- Em làm gì thế? Chén chưa chạm môi đã bị cản lại, không biết trở lại từ bao giờ, Lý Phong đã giành lấy chén rượu trong tay cô, nhíu mày hỏi.
- Đây là rượu không phải nước có gas cũng không phải trà, em có lấy nhầm chén không thế em yêu? Anh hỏi.
- Ai nha, Lí tiên sinh, Trạm Na tửu lượng rất cao, uống vài chén sẽ không say.
- Rất xin lỗi, đây không phải là chuyện say hay không mà là hiện giờ Trạm Na không thích hợp uống rượu, xin lượng thứ. Lý Phong thần nhiên phản bác.
- Có gì mà không thích hợp? Năm người bọn họ ăn ý nói.
- Có ý gì?

Lý Phong mỉm cười chân tình nhìn vợ nói:

– Vì cô ấy có thai.

Năm người bọn họ đều ngây dại. Không phải vì tin Trạ Na có thai làm cho kinh ngạc mà vì vẻ mặt vợ chồng Lý Phong nhìn nhau thật chân thành, cảm giác hạnh phúc tràn ngập.

– Đi thôi. Lý Phong cẩn thận đỡ vợ yêu.

– Anh đã thanh toán chưa? Cô thì thâm vào tai anh.

– Anh đăng kí cho bọn họ đến 6h sáng mai, như thế chắc đủ cho bọn họ chơi đùa rồi (định bay mất xác à mà đến tận 6h sáng)

– Chắc là đủ. Trạ Na cười gật đầu.

Hai người nắm tay nhau đứng dậy.

– Trạ Na, hai người muốn đi đâu? Lâm Mĩ Trinh cao giọng hỏi.

– Toilet có người, tớ ra ngoài đi vệ sinh. Cô trả lời.

– Ừ, nhanh trở về nhé, sắp đến lượt cậu hát đấy. Lâm Mĩ Trinh gật đầu rồi lại lắc lắc chiếc chuông trong tay, cổ vũ đồng nghiệp đang hát hò vui vẻ.

Trạ Na và Lý Phong nhìn nhau cười, nắm tay đi ra cửa lớn.

Tạm biệt, những người bạn.

– Trạ Na.

Đột nhiên có tiếng gọi lớn khiến hai người họ dừng bước. Khiến bọn họ giật mình là tiếng nói này không phải từ căn phòng hát phía sau truyền đến mà lại phát ra từ bên cạnh. Bọn họ đều quay đầu lại.

Trạ Na kinh ngạc kêu:

– Điền Lệ Vân?

– Đồng nghiệp à? Lý Phong hỏi

– Trước đây. Trạ Na trả lời anh.

Cô kinh ngạc nhìn Điền Lệ Vân cơ bản không nghĩ lại gặp cô ta ở đây:

– Đã lâu không gặp.

Trước đây Điền Lệ Vân dùng thủ đoạn bất chính cướp đi khách hàng của cô nhưng cũng không đắc ý được bao lâu. Bởi vì sau đó cô nghe đồng nghiệp nói lại. Biết được Điền Lệ Vân bị vợ của khách tố cáo cô ta phá hoại gia đình người khác. Rất nhiều khách hàng cũng chấm dứt quan hệ với cô, hủy hợp đồng. Nghe nói tình huống của cô ta bây giờ rất thê thảm. Thậm chí là thành tích tối thiểu cũng không đạt được.

– Tôi nghe nói cô vì kết hôn mà sẽ thôi làm bảo hiểm.

Điền Lệ Vân nói rồi nhìn về phía Lý Phong:

– Đây chính là chồng cô?

– Đúng. Trạ Na gật đầu, nghĩ mãi không ra sao cô ta lại đến đây. Chẳng lẽ là đến dự tiệc chia tay của cô sao?

– Sao cô đến đây?

– Từ sau khi cô xuất hiện, tôi đều là bại tướng, từ kẻ thắng mà biến thành kẻ thua.

Điền Lệ Vân không trả lời cô mà chỉ nói ra mục đích bản thân.

– Tôi xin lỗi. Trạ Na không biết nên nói gì đành nói như vậy.

– Tôi thề một ngày nào đó sẽ đánh bại cô, đoạt lại vị trí vốn có của tôi. Nhưng cô lại bỏ chạy, thắng rồi muốn chạy?

Thừa lúc cô thăm hại nhất mà rời khỏi chiến trường khiến cô càng ghen tị không thôi.

– Tôi không hề thắng rồi muốn chạy, thực tế từ trước đến nay tôi chưa bao giờ nghĩ tranh thắng thua với cô. Tôi chỉ làm việc cần làm thôi.

Trạm Na không nhin được mà biện giải cho chính mình.

– Chỉ là làm việc? cô nói như thế càng khiến tôi trở nên khó coi. Tôi phải trả giá tất cả nhưng cũng không thắng được cô “chỉ là làm việc”.

Điền Lệ Vân cảm hận, cười lạnh:

– Cô đang xem thường tôi.

– Tôi không có ý này.

Trạm Na cảm thấy rất phiền chán lại cũng hơi tức giận. Chẳng hiểu tại sao cô ta cứ phải xuyên tạc lời cô.

– Xem ra.. Lý Phong đột nhiên nói: – đây không phải bạn bè của em, một khi đã thế thì chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa. Mẹ nó à, về nhà nghỉ ngơi thôi! Anh dịu dàng mỉm cười với cô

Anh ôn nhu đã làm tiêu tán sự tức giận và phiền chán trong lòng cô. Trạm Na không tự chủ mà mỉm cười lại:

– Vâng. Cô dịu dàng gật đầu.

– Chúng ta đi thôi. Lý Phong ôm cô, đi ra bãi đỗ xe.

Hai người họ không chú ý đến ai. Không khí thân mật, hạnh phúc thực sự chọc giận Điền Lệ Vân. Cô oán hận nhìn bóng dáng dần xa của bọn họ. Cô không cam lòng. Vì sao chuyện gì tốt cũng đều đến lượt Trạm Na mà cô cái gì cũng không có?

Khách hàng có tiền, người theo đuổi có điều kiện tốt, đồng nghiệp hâm mộ ca ngợi, thủ trưởng tin cậy nể trọng.... Đã vậy còn có một ông chồng vừa có tiền vừa đẹp trai lại luôn ôn nhu che chở cô ta. Vì sao? Không công bằng, thế giới này không công bằng? Vì sao cô ta có mệnh tốt như vậy mà mình lại xấu số?

Trước khi cô ta xuất hiện, mình sống rất tốt, là người được đồng nghiệp hâm mộ cũng là người được cấp trên tin cậy nhất... hàng tháng đều có thành tích cao nhất, nhưng bây giờ...

Chính mình thê thảm đến này là vì Trạm Na làm hại, chỉ cần không có cô ta, chỉ cần không có cô ta ...

Nắm chặt con dao Thụy sĩ trong túi, Điền Lệ Vân hung dữ đi về phía trước, càng lúc càng nhanh đuổi theo hai người phía trước đang gần bó thân mật.

– Trạm Na!

Cô ta hét chói tai rồi rút con dao nhỏ trong túi, dùng sức đâm về phía Trạm Na.

Nghe thấy tiếng gọi, Trạm Na quay đầu lại lơ đãng nhìn con dao lóe ra ngân quang đâm về phía mình.

Cô chưa kịp phản ứng gì thì người đã bị kéo sang một bên, Lý Phong kéo cô vào lòng, nhanh chóng dùng thân thể mình bảo vệ cô.

Tất cả đều quá bất ngờ, Trạm Na còn không kịp phản ứng, chỉ biết khi cô hoàn hồn đã thấy Điền Lệ Vân ngã trên mặt đất, con dao nhỏ trên tay cô ta không rơi xuống đất.

– Lý Phong.... Hoảng sợ giống như dây thừng thít lấy cổ cô khiến cô tắc nghẹn.

Mười ngón tay cô nhanh bám chặt tay anh, cúi đầu nhìn người anh: ngực, cánh tay, bụng, thắt lưng, sườn đến lưng... ánh mắt cô hoảng sợ nhìn chăm chú, mặt cắt không còn giọt máu. Cô nhìn chuôi dao nhỏ cắm vuông góc lên lưng anh...

– Không !

Cô không dám tin, lắc đầu giống như chỉ cần làm vậy thì có thể thay đổi mọi chuyện trước mắt. Nhưng máu tươi chảy không ngừng nhắc nhở cô đây là sự thật, cô hét chói tai:

– A

18. Chương 18

Trạm Na chưa bao giờ tức giận như vậy. Cho đến khi Lý Phong được đưa đến bệnh viện, khâu vài mũi, bác sĩ xác minh rằng không nghiêm trọng, chỉ cần giữ cho vết thương không bị nhiễm trùng thì rất nhanh sẽ hồi phục. Cô vẫn tức giận không nguôi, nhất định muốn trừng phạt Điền Lệ Vân.

Cô nhất định phải trừng trị Điền Lệ Vân, tuyệt đối không thể tha thứ chuyện cô ta làm thương tổn đến Lý Phong, tuyệt đối không

– Em yêu. Em cứ giận dữ như thế nhất định sẽ ảnh hưởng đến cục cưng trong bụng.

Lý Phong kéo vợ vào lòng cúi đầu nhìn gương mặt vẫn rất giận dữ của cô. Trạm Na cẩn thận dời khỏi người anh rồi mới không đồng ý nói:

– Không cần làm loạn thế, cẩn thận động đến miệng vết thương.

– Chỉ là vết thương ngoài da mà thôi. Anh mỉm cười nói.

– Chỉ là vết thương ngoài da mà chảy máu nhiều như vậy? Cô trừng mắt nói, có chút giận dữ:

– Anh tốt nhất nằm im một chỗ cho em, không được lộn xộn.

– Vậy em cũng nằm cùng anh.

Anh lại kéo cô nhưng lần này không dám dùng sức lực, miễn lại bị người kia mắng.

– Đừng đùa nữa, em còn có nhiều việc phải làm.

Trạm Na nhú mày đẩy anh ra. Bọn họ vừa mới từ viện trở về nhà anh. Trước kia vì công việc của cô nên bọn họ hay ở căn phòng cô thuê ở Đào Viên. Cho nên nơi này dù thường sẽ có người đến quét tước nhưng trong tủ lạnh lại trống không. Cô phải ra ngoài mua chút đồ về nữa.

Trừ ra, cô còn phải mua thuốc, băng gạc, oxy già... còn phải về Đào Viên một lần lấy nhưng thứ đồ cần thiết mang lại.

Suy nghĩ một chút thực sự cô có rất nhiều việc cần làm.

– Có chuyện gì cần làm? Cho dù trời sắp cũng phải ngủ một giấc cho ngon đã, tỉnh lại nói tiếp. Đêm qua em chưa ngủ rồi.

Lý Phong lại nắm tay cô, vẻ mặt kiên trì nhìn cô.

– Nhưng...

– Không nhưng gì cả, nhanh lên đây. Anh cắt ngang lời cô: – nếu em cứ nhất quyết muốn đi làm gì đó thì anh đi cùng em.

– Như thế sao được!

– Sao lại không được?

– Anh là bệnh nhân mà.

– Em là phụ nữ có thai. Anh mạnh mẽ nói, tiếp theo lại ôn nhu khuyên nhủ: – vợ à, em quên bác sĩ đã nói thời kì đầu mang thai là lúc quan trọng nhất, tuyệt đối không được để bản thân mệt nhọc sao?

Trạm Na không còn gì để nói.

– Lại đây, lên giường nào. Anh vỗ vỗ vị trí bên cạnh: cho dù em thật sự không mệt nhưng để anh yên tâm, nằm xuống ngủ cùng anh một chút được không? Anh nhỏ nhẹ yêu cầu.

Trạm Na hít sâu một hơi, đem sự tức giận suốt mấy giờ mà tiêu tán đi. Cô lên giường, nằm bên cạnh chồng.

– Như thế là đúng ý anh rồi chứ gì. Cô nói

Lý Phong cười, cúi đầu hôn trán cô rồi gật đầu mạnh:

– Đúng ý, anh rất hài lòng.

Cô cười khẽ ra tiếng, lúc sau lo lắng hỏi:

– Miệng vết thương của anh thế nào? Có đau không?

– Rất tốt, chỉ như kim châm thôi. Anh thoải mái nói.

– Đúng thế, là cây kim lớn.

Cô tức giận ngẩng đầu lườm anh một cái. Nhớ lại khi nhìn đến con dao nhỏ cắm trên lưng anh mà run rẩy.

– Sao thế?

Cảm nhận được cô run lên anh quan tâm hỏi. Cô xoay người, vùi mặt vào ngực anh lắc lắc đầu, mệt mỏi nói:

– Nằm xuống mới thấy mệt, chồng ơi, em buồn ngủ.

– Ngủ đi.

Anh gật đầu nhẹ nhàng nói rồi hôn lên tóc cô. Sau đó kéo cô lại gần để cô gối trên ngực mình mà ngủ.

Đem những cảm xúc buộc chặt thả lỏng xuống, mệt mỏi nhanh chóng kéo đến, Trạ Na bất tri bất giác ngủ say. Mà ngược lại, Lý Phong vì miệng vết thương luôn đau đớn khiến cho anh không thể yên ổn ngủ ngon mà chỉ có thể chợp mắt.

Không biết qua bao lâu, Trạ Na đang cuộn mình bên cạnh anh bỗng nhiên co rúm lại khiến anh bừng tỉnh, cúi đầu nhìn cô.

Cô đột nhiên lại giật mình, phản ứng so với khi nãy còn lớn hơn, trong miệng phát ra tiếng nức nở giống như gặp ác mộng.

Lý Phong còn chưa kịp lay cô tỉnh thì cô đột nhiên kêu lên hoảng sợ thét chói tai khiến anh cũng giật mình. Anh giữ lấy bả vai cô, dùng sức lay cô tỉnh dậy.

– Vợ ơi, tỉnh lại.

Cô nhanh chóng mở to mắt, vẻ mặt hoảng sợ, thân thể cứng đờ cả người như vẫn còn chìm trong nỗi sợ hãi.

– Em mơ thấy gì? Anh hỏi cô.

Cô lúc sau mới có phản ứng, ầm ạch nói:

– Dao nhỏ

– Dao nhỏ?

Anh hơi sững sốt rồi chợt hiểu, gắt gao ôm chặt cô không nghĩ đến vết thương đau đớn, chỉ muốn làm tan đi sự sợ hãi của cô.

– Không có việc gì, anh không phải vẫn ở đây sao? Không cần suy nghĩ đến nó, không có việc gì.

Anh vỗ nhẹ bả vai cô, ôn nhu an ủi: – không có việc gì, không có việc gì.

Xác định anh thật sự tồn tại trước mắt là sự thật, cô vươn tay ôm chặt anh, tựa vào ngực anh nghe tiếng tim đập của anh, cảm nhận nhiệt độ của anh. Khi nãy anh bị đắm vào tim thật sự chỉ là ác mộng mà thôi.

Chỉ là ác mộng, chỉ là ác mộng mà thôi, không phải là sự thật

Nước mắt cô tuôn rơi, cô thật sự sợ muốn chết, rất sợ, rất sợ...

– Không có việc gì, không có việc gì!

Anh vẫn trấn an cô, một lần lại một lần cho đến khi cô bình tĩnh lại, khóc đến mệt mà ngủ thiếp đi lần nữa.

Lý Phong cúi đầu nhìn cô, mày nhíu lại. Anh biết cơn ác mộng này vẫn có thể tái diễn khiến cô ngủ không yên.

Đáng giận. Tối qua phản ứng của anh nên nhanh hơn, không để mình bị thương nếu không đã không khiến mình bị thương mà dọa cô sợ hãi.

Đáng giận!

Vừa tỉnh lại, trong phòng chỉ có đèn ngủ chiếu sáng lờ mờ, Trạ Na trừng mắt nhìn, mơ hồ ngồi dậy. Trong thời gian ngắn đầu hỗn loạn muốn làm rõ đây là nơi nào.

Vài giây sau cô mở to mắt nhanh chóng quay người nhìn vị trí bên cạnh, người đáng lẽ nên ngoan ngoan nằm nghỉ ngơi lại chẳng thấy đâu. Cô vội vã nhảy xuống giường, lao ra cửa phòng kêu to:

– Lý Phong Lý Phong

– Anh ở đây, em yêu.

Giọng anh truyền đến từ phòng khách.

Cô lập tức chạy ra phòng khách, thấy anh đang yên ổn ngồi trên sofa xem TV.

– Anh làm cái gì thế? Bác sĩ đã dặn anh phải nghỉ ngơi cho tốt còn gì? Anh dậy làm gì? Muốn xem tivi trong phòng ngủ cũng có tivi? Anh lập tức trở về phòng nằm xuống nghỉ ngơi cho em.

Cô nổi giận ùng ùng chạy đến kéo anh, muốn lôi anh về giường.

– Thoải mái một chút đi, đừng quan trọng hóa như thế anh đã khỏe hơn nhiều rồi.

Anh ngồi vững như Thái Sơn không chút nhúc nhích nói với cô.

– Mới qua một ngày thôi, làm sao tốt lên được? Lý Phong, đừng để em giận, nhanh về giường nằm nghỉ đi.

Cô trừng mắt cảnh cáo anh.

– Được rồi.

Lý Phong thỏa hiệp nhưng vẫn cố cò kè: – nhưng cũng chờ anh ăn no rồi nghỉ chứ, anh sắp chết đói rồi.

Trạ Na tròn mắt vội xem đồng hồ

10 rưỡi? Thế mà đã 10 rưỡi rồi !

– Trời ạ, anh tỉnh lại lúc nào sao không gọi em dậy? Bây giờ làm thế nào đây, trong tủ lạnh không có gì cả, lại muộn thế này rồi, phải đi đâu mua đồ ăn để nấu....

– Thoải mái một chút. Đừng khẩn trương như thế, anh vừa mới nói còn gì?

Anh kéo cô ngồi xuống bên cạnh:

– Anh đã gọi một số người mang đồ ăn đến cho chúng ta, tính thời gian thì chắc cũng sắp đến rồi.

Trạ Na hoài nghi nhìn anh, còn chưa hỏi lại thì tiếng chuông cửa đã vang lên.

– Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới liền.

Lý Phong cười nói, chuẩn bị đứng dậy lại bị cô kéo lại sofa.

– Anh ngồi đi, em đi mở cửa.

Anh cười cười, dù sao người đến đây cô cũng biết.

Trạ Na đi ra cửa chợt nghĩ đến lấy tiền lại quay vào phòng.

– Em làm gì thế. Lý Phong hỏi.

– Lấy tiền.

– Không cần đâu, chỉ cần mở cửa là được. Anh cười nói.

Cô hoài nghi liếc anh rồi lại quay người ra mở cửa. Ba khuôn mặt quen thuộc lập tức xuất hiện trước mặt cô: Đồ Thánh, Bạch Lăng và tiểu Nghiên Nghiên (cùng xem triển mới của Heo nhé)

– Mọi người sao lại đến đây?

Cô vui vẻ, ngạc nhiên hỏi rồi nhìn “Thánh Thủ” nâng lên túi lớn túi nhỏ đầy đồ ăn cô mới chợt hiểu vì sao Lý Phong nói không cần tiền.

Thấy cô, Đồ Thánh dù có chút kinh ngạc nhưng quan trọng là:

– Tên kia đâu? Anh hỏi.

Nửa giờ trước anh đột nhiên nhận được điện thoại của Lý Phong muốn anh mang đồ ăn sang nhà, nói anh ta sắp chết đói vì hiện tại không thể động đậy. Hỏi anh ta sao lại không thể động đậy thì anh chỉ đáp tối qua không cẩn thận bị người đâm một dao rồi vội vàng cắt điện thoại. Đồ Thánh sợ đến mức lập tức cùng vợ và con gái chạy như bay đến, tất nhiên cũng không quên mua theo đúng yêu cầu của anh: hai bát mì thịt bò, một cay, một không.

Trạm Na lùi lại chỉ về sô pha trong phòng khách,

Đồ Thánh bế con gái, ôm eo vợ cùng đi vào nhà nhìn về phía sô pha.

– Hi. Lý Phong cười hì hì chào hỏi vợ chồng bọn họ, tuyệt đối không giống người bị thương.

– Cậu bị thương ở đâu? Đừng nói là đang đùa tôi đấy nhé?

Đồ Thánh đến gần nhú mồm nói.

Lý Phong kéo áo lên cho anh xem vết thương.

– Thật ra chỉ là vết thương nhỏ thôi, nhưng vợ tôi quá nghiêm lắm không cho phép tôi lộn xộn, đành phải phiền cậu Thánh thủ bác sĩ tự mình đi một chuyến, đảm bảo với tôi rằng đây chỉ là vết thương nhỏ.

Anh thoải mái cười, vẻ mặt rõ ra bất đắc dĩ.

– Bị dao đâm lên người mà kêu là vết thương nhỏ? Trạm Na mắt húng trừng mắt nhìn anh.

– Bác sĩ nói không quá nghiêm trọng.

– Lăng Nhi, em cùng Trạm Na vào bếp dọn mì ra đi.

Đồ Thánh quay đầu nói với vợ. Hình ảnh máu me không nên để cho phụ nữ và trẻ em thấy.

Hiểu ý anh, Bạch Lăng gật đầu, một tay nắm tay con gái Nghiên Nghiên, một tay nhận lấy túi có hai bát mì thịt bò quay lại hỏi Trạm Na:

– Phòng bếp ở đâu?

– Bên kia, mình dẫn cậu qua. Trạm Na nắm tay kia của Nghiên Nghiên, ba người giống như chữ M đi vào phòng bếp.

– Xảy ra chuyện gì?

Các cô vừa rời đi, Đồ Thánh đã tò mò hỏi, vừa hỏi vừa kiểm tra vết thương của Lý Phong.

– Gặp phải một phụ nữ điên. Lý Phong bất đắc dĩ nói.

– Là phụ nữ cậu từng ruồng bỏ? Đồ Thánh chế nhạo anh.

– Của cậu thì có. Lý Phong tức giận lườm anh nói: – là đối thủ trong công việc của vợ tôi, vì thành tích kém cô ấy mà tích thù thành hận)

– Cho nên đây là kết quả của việc cầu hùnh cứu mỹ nhân.

Xác định vết thương rất tốt, không bị nhiễm trùng, Đồ Thánh dán lại băng gạc như lúc đầu.

– Là anh hùnh không phải cầu hùnh. Lý Phong sửa lại.

- Anh hùng sẽ không bị thương, bị thương chính là cẩu hùng. Anh mỉm cười.
 - Lại đây... Lý Phong hung hăng đánh anh một quyền
- Từ Thánh cười cười rồi tò mò nhìn về phía phòng bếp hỏi:
- Cậu và Trạ Na hợp lại khi nào, sao không nói cho tôi biết?
 - Cậu và Tề Thác có vợ quên bạn bè thì làm sao biết được? Lý Phong bấu môi.
 - Trách tôi? Là vì ba chúng ta vô dụng không nhanh chóng đuổi theo vợ trước về, nếu không sao lại có cục diện chồng trước vợ trước thế nào
- Lý Phong hừ nhẹ:
- Chúng ta vô dụng? Nếu Bạch Lăng không phải bất ngờ mất trí nhớ, tôi không tin bây giờ cậu có thể nói mình hữu dụng. Huống hồ, ai nói tôi vô dụng, cậu không thấy “vợ tôi” ở ngay trong nhà tôi sao?
- Mặt anh đầy vẻ đắc ý.
- Chắc chắn là cô ấy thương hại cậu đang bị thương không có người chăm sóc nên mới đến đây.
- Đồ Thánh cười như không cười phản pháo.
- Còn lâu, không phải thế. Lý Phong lại dùng sức đánh anh một quyền
 - Không phải thì thôi, cậu việc gì phải thẹn quá hóa giận thế?
- Đồ Thánh xoa xoa bả vai bị đánh.
- Lý Phong đột nhiên nhếch mép cười:
- Vì muốn đánh nhau với cậu
 - Tới đây. Đồ Thánh cười cũng đánh anh một quyền.
- Khi Trạ Na và Bạch Lăng bưng hai bát mỳ thịt bò đến phòng khách đã thấy hai người đàn ông kia cậu một quyền tôi một quyền cười rất vui vẻ, cũng không biết cười cái gì nữa.
- Hai cô không hẹn mà cùng nghĩ: Đàn ông, có lúc thực sự nhàm chán.

19. Chương 19

Lý Phong là một bệnh nhân rất không biết an phận. Bất kể Trạ Na nói gì cũng không khiến anh nằm im trên giường nghỉ ngơi trừ phi cô cũng cùng anh nằm trên giường ngủ cùng anh. Nếu không cô chân trước ra khỏi cửa anh nhất định bấm rết sau lưng, quả thật khiến cô tức chết.

- Anh là bệnh nhân mà không có tí nào bộ dáng của bệnh nhân?
- Khiến cô tức giận mà mắng anh thì anh nhất định sẽ nói:
- Em là phụ nữ có thai cũng không nghỉ ngơi cho tốt, chạy tới chạy lui làm gì?
 - Em làm gì mà chạy tới chạy lui, anh thấy em chạy lúc nào?
 - Được rồi là đi tới đi lui
 - Không ai qui định phụ nữ có thai không được đi tới đi lui.
 - Cũng không có quy định bệnh nhân nhất định phải nằm trên giường, huống chi anh cũng không phải người bệnh, chỉ là vết thương nhỏ còn chưa đến 2cm.
 - Nhỏ cái đầu anh!
- Anh làm cô tức giận đến quay đi không thèm để ý anh. Lúc ấy, anh sẽ lén lút chạm vào lưng cô rồi kéo cô vào lòng, cô mà giãy thì anh sẽ vô lại kêu:

– Cẩn thận vết thương của anh.

Hại cô hoàn toàn không biết nên làm thế nào, thật tức chết người ta mà. Tóm lại người bị thương là anh nhưng người nằm nghỉ nhiều hơn lại là cô. Mỗi lần cô tỉnh lại anh đều không có bên cạnh khiến ối lần cô tỉnh lại đều nổi giận dùm dùm.

Anh không cho cô làm bất kì chuyện gì. Lúc cô nói muốn ra ngoài mua ít đồ ăn và đồ dùng hàng ngày, anh sẽ hỏi cô muốn mua gì. Sau đó, gọi điện thoại sai người mang những đồ cô muốn mua đến.

Khi cô nói muốn nấu cơm, anh lại gọi điện thoại sai người mang đồ ăn đến, từ đồ ăn vặt ven đường đến những cao lương mỹ vị khách sạn năm sao đều đầy đủ.

Sau đó cô nói ngấy, muốn ăn đồ tự nấu, nóng sốt ngon lành, không nghĩ anh lại gọi đến một đầu bếp nhà hàng đến nấu cho cô ăn hại cô thiếu chút nữa té xỉu.

Cô muốn giặt quần áo, anh lại sai người đem quần áo đến tiệm giặt là, muốn quét nhà anh thuê nhân viên vệ sinh đến nhà làm. Tóm lại, anh không để cô làm bất kì chuyện gì hết.

Qua mấy ngày, hiểu được chồng mình năng lực không ai sánh bằng, cô thực sự hoài nghi nếu ở Đài Loan anh chỉ cần gọi điện mà chuyện gì cũng làm được thì khi trở về Arab – địa bàn của anh thì sẽ như thế nào? Thật khó tưởng tượng.

Còn có một chuyện khác rất khó tin, chính là cô trở nên béo. Từ trước đến nay cô chưa bao giờ nặng hơn 50kg. Nhưng anh mới bị thương một tuần thôi, cô đã từ 46kg thành 50kg.

Một tuần tăng bốn kg, thật sự không thể tin được.

– Sao nhìn em như sắp khóc thế? Quá tốt, kẻ đầu sỏ đã xuất hiện.

– Anh lại đây mà tự nhìn! Trạ Na tức giận kêu.

– Nhìn cái gì? Lý Phong đi về phía vợ.

– Anh nhìn đi! Trạ Na nổi giận dùm dùm chỉ về chiếc cân dưới chân.

Anh cúi đầu nhìn lập tức nhú chặt mày:

– Sao em lại nhẹ thế, chỉ có 50kg?

– Nhẹ cái đầu anh. Cô lấy tay thúc anh: – em vốn chỉ 46kg mà thôi, đều tại anh, chuyện gì cũng không cho em làm còn bắt em chỉ ăn với ngủ. Hại em thành con heo.

– 50kg đã kêu là béo thế người hơn 50kg thì gọi là gì? Thần trư (thần lợn) sao?

Không nghĩ anh lại nói thế khiến cô ngáy người rồi cười phá lên.

– Anh nói thế thật phóng đại quá đi! Cái gì mà thần trư ha..ha cô cười không ngừng

Lý Phong âu yếm kéo cô vào lòng, đợi đến khi cô ngừng cười mới nghiêm túc nói:

– 50kg thật sự là rất gầy, sau này em phải ăn nhiều một chút, biết không?

– Đùa à! Em không thích biến thành người béo. Cô chu miệng, trừng mắt nhìn anh.

– Em không béo.

– Bây giờ một tuần em tăng 4kg, nếu cứ như thế thì một tháng sau sẽ cực kì béo. Cô tức giận nhìn anh: – phụ nữ tăng cân là điều tối kị anh không biết sao? Sau này không cho anh bảo em ăn với ngủ không, chuyện gì cũng không cho em làm, biết chưa?

– Em là phụ nữ có thai

– Có thai thì vẫn là phụ nữ.

– Nhưng phụ nữ có thai tăng cân là chuyện bình thường mà.

– Nhưng không có ai tăng nhanh như thế!

Mà tất cả là tại anh hại, chuyện gì cũng không cho cô làm mới thành ra thế này:

– Từ mai anh bảo bếp trưởng kia không cần đến nữa. Cả người lau dọn và giặt đồ cũng không được thuê nữa. Em muốn tự mình làm việc nhà.

– Nhưng em yêu....

– Không được phép cãi lại, nếu không em sẽ về Đào Viên ở, dù sao chỗ đó phòng ở vẫn còn chưa hết hạn thuê. Cô ngang nhiên cắt lời anh: – anh dám không đồng ý em lập tức thu dọn quần áo chạy lấy người.

Xem cô rất kiên định, Lý Phong chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài rồi gật đầu.

Trong nhà thiếu đi đầu bếp cứ trước mỗi bữa ăn xuất hiện và với mấy nhân viên giặt quần áo, dọn vệ sinh. Trạm Na vui vẻ làm chuyện nhà, cảm thấy mình lại là người có ích, không phải là phế nhân.

Lý Phong lúc đầu luôn cẩn thận đi theo sát cô, mặc kệ cô muốn làm gì anh đều khăng khăng muốn giúp, kết quả là càng giúp càng rối, cuối cùng đành phải rút lui đứng ngoài quan sát. Nhưng cho dù là thế thì khi vừa thấy cô động tay anh đã vội vàng chạy đến bên cạnh rồi.

Ngày ngày hòa thuận, hạnh phúc lại có vài tình huống buồn cười trôi qua, sau đó, lại xuất hiện một chuyện ngoài ý muốn.

Đó là một ngày không gió không mây.

Trạm Na ngồi trên ghế quý phi xem tạp chí, Lý Phong năm phút trước còn ở bên cạnh cô nhưng lại có điện thoại liên quan đến công việc nên anh vào thư phòng để xử lý

Cô xem tạp chí một chút rồi thấy hơi khát nên ra khỏi phòng sưởi nắng vào bếp, đúng lúc này ngoài cửa có tiếng chuông vang lên.

Ringggggggggggg

Khi tâm tình tốt thì tiếng chuông cửa cũng thật đáng yêu.

– Em đi mở.

Cô kêu lớn cho người trong thư phòng nghe thấy, không để anh đang làm việc lại bị người khác quấy rầy.

Đến trước cửa lớn, Trạm Na không nghĩ nhiều mà lập tức mở cửa. Ban ngày ban mặt lại không phải là ngày nghỉ thì chắc chỉ có vợ chồng Vệ Thịnh hay Quý Hy thôi.

Cô vốn tưởng như vậy nhưng không nghĩ cửa lớn vừa mở, một khuôn mặt hoàn toàn ngoài ý muốn xuất hiện. Người cô nghĩ đã quên nhưng khuôn mặt cô ta lại nhớ rất rõ: Annie.

Hơn nữa càng khiến cô mặt không còn giọt máu chính là Annie bế một đứa bé trai, đứa trẻ này có đôi mắt giống Lý Phong như đúc.

– Mẹ, cha đâu? Đứa trẻ ôm cổ mẹ hỏi nhỏ.

– Chờ một chút là thấy ngay. Annie trả lời như vậy

Trạm Na không tự chủ được mà hơi lảo đảo, cảm giác đầu hơi choáng váng, cảnh vật trước mắt có chút hoảng loạn.

Không, người hoảng loạn là cô chứ không phải là cảnh tượng.

Cô nhắm mắt lại, hít thật sâu để cho sự kích động dần ổn định. Tuy tình huống trước mắt khiến lòng cô rối như tơ vò, chịu đả kích lớn khiến cô muốn khóc, muốn hét chói tai, ngay cả thở cũng thấy khó khăn nhưng cô nhất định phải chịu đựng, cô phải tin tưởng Lý Phong, nhất định, nhất định.....

Không, không có cách nào cả. Nước mắt đã ngập trong mi, cô không thể khóc trước người phụ nữ này càng không thể để Lý Phong thấy cô khóc, cô không phải không tin anh mà là...

– Xin lỗi, anh ấy ở bên trong, hai người tự vào tìm anh ấy nhé?

Cô nhanh chóng nói xong rồi chạy ra ngoài cửa, ngay cả dép cũng không đổi.

Cô phải rời khỏi đây, tìm một chỗ để bình tĩnh lại đã. Nếu không thì cho dù Lý Phong nói gì với cô cô cũng không nghe vào.

Cô muốn thật tỉnh táo mới đối mặt với anh, đối mặt với Annie và cả đứa trẻ trên tay cô ấy giống hệt Lý Phong, đứa trẻ muốn tìm cha kia...

Đứa bé đó ... là con anh ư?

Anh nói anh không kết hôn cùng Annie, nhưng không kết hôn không có nghĩa không phải là tình nhân, mà đứa trẻ kia... không nghĩ nữa, Trạ Na.... không nghĩ nữa.

Cô tự nhủ với mình nhưng nước mắt không ngừng rơi, trái tim đau đớn.

Hôm nay mây rất ít, gió rất nhẹ, mặt trời chan hòa khắp nơi nhưng lại không sưởi ấm được lòng cô.

Lạnh quá.

20. Chương 20: The End

Tiếng gió bên tai gào thét, trái tim cuồng loạn, nhìn khắp nơi nhưng đều không thấy cô.

Lý Phong sắp nổi điên, anh chạy như điên, gọi tên cô nhưng không có bất kì tiếng trả lời nào.

Ác mộng năm năm trước lại tái diễn sao? Anh phải làm thế nào mới khiến cô có được cảm giác an toàn? Phải làm thế nào thì cô mới tin tưởng anh? Anh cuối cùng phải làm thế nào.....

Cô chạy đi đâu? Có phải đi tìm bọn Bạch Lãng không?

Đúng rồi, gọi điện thoại! Lý Phong sờ túi mới phát hiện anh không mang điện thoại theo, cả ví tiền cũng không.

Đột nhiên dừng lại, anh đứng tại chỗ, một lần nữa quay đầu nhìn khắp nơi nhưng vẫn không thấy cô.

Cứ tìm khắp nơi thế này cũng không phải là cách, anh nên về nhà gọi cho Bạch Lãng . Nếu xác định Trạ Na không đến chỗ các cô ấy anh còn có thể nhờ bọn họ cùng tìm cô.

Mang thai, không đem tiền thậm chí còn đeo dép trong nhà đi, cô sẽ chạy đi đâu đây?

Có phải cô không bình tĩnh mà đi ra khỏi nhà không cẩn thận mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay nhất thời nghĩ quẩn

Không! Không đâu! Không thể.

Trạ Na là cô gái rất kiên cường. Cô tuyệt đối sẽ không làm chuyện điên rồ, cho dù không vì cô thì cũng sẽ vì đứa trẻ. Anh nhất định phải tin cô, phải nghĩ thoáng, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.

Vội vàng chạy về nhà gọi điện, Lý Phong có nằm mơ không nghĩ người khiến anh tìm khắp nơi lại đang ngồi trong nhà.

Đó là giọng nói của cô, cho dù bây giờ anh đứng ở cửa thôi, còn chưa nhìn thấy cô nhưng giọng nói kia đúng là của cô, giọng nói của cô.

– Trạ Na! Anh vội chạy vào trong phòng.

– Lý Phong? Trạ Na đứng lên: – anh chạy đi đâu thế, sao có thể để khách.....

Cô còn chưa dứt lời Lý Phong đã như gió xoáy ôm chặt lấy cô, anh ôm chặt đến nỗi cô suýt nghẹt thở nhưng cô cũng không ngăn anh lại.

Người anh hơi run, tim đập thành thịch, hơi thở nóng ẩm phả trên cổ cô, giống như là ở bên ngoài đã chạy tìm cô thật lâu.

Anh ôm cô rất nhanh, rất chặt giống như nếu không làm thế thì cô sẽ biến mất vậy, lúc này cô khiến anh thực sự rất sợ hãi.

– Em xin lỗi.

Cô áy áy nói nhỏ, cho dù biết trong nhà đang có khách, không phải là lúc thổ lộ cùng anh nhưng vẫn không nhận được ôm lấy anh nói: – em xin lỗi, xin lỗi...

Khi này cô tâm phiền ý loạn nên muốn một mình ra ngoài cho tỉnh táo một chút, không phải muốn rời bỏ anh. Nhưng không nghĩ anh không thấy cô đâu thì lại có phản ứng này.

– Ak! Anh thấy chúng mình vẫn nên về khách sạn nghỉ ngơi, tối nay lại sang là được. Lý Tư xấu hổ nói, anh là chồng Annie, cũng là em trai Lý Phong.

Nhưng đôi vợ chồng kia đang đắm chìm trong thế giới của họ, giống như không nghe thấy anh nói gì, anh sờ sờ mũi, nhìn vợ một cái rồi ôm vợ con lặng lẽ rời đi.

Phòng khách thiếu đi ba người, cửa đóng rồi lại mở nhưng đôi vợ chồng đang ôm nhau kia cũng không phát hiện,

– Em xin lỗi.

Lúc cô trở lại, nghe Annie và Lý Tư nói sau khi cô rời đi, ba năm liền Lý Phong sống như thế nào khiến lòng cô quặn đau.

Cô không biết năm đó mình rời đi đã khiến anh chịu tổn thương sâu như vậy. Anh chưa từng nói cùng cô chỉ nói anh không muốn lãng phí thời gian, chuyện quá khứ thì cứ để nó qua đi.

Anh nói thoải mái như năm ấy bọn họ bình tĩnh chia tay sau lại hối hận, gặp lại nhau rồi quyết định tái hợp vậy.

Lý Tư nói với cô những năm đó Lý Phong rất sa sút, ngày ngày dùng rượu chuốc say chính mình, thậm chí còn định uống thuốc tự tử, có một lần thiếu chút nữa đã không thể cứu lại.

Ba năm đó, Lý Phong như phát điên, thật đáng sợ. Annie nói những lời này về mặt vẫn còn sự sợ hãi.

– Nếu không phải em của em xảy ra chuyện, mọi người trong nhà đều bệnh nặng, ngay cả em cũng mệt mỏi mà ngã gục thì anh ấy đến giờ vẫn mơ màng màng, muốn tự sát. Lý Tư nói đầy cảm khái.

Cô đã làm gì anh thế này?

– Em xin lỗi, em xin lỗi, em xin lỗi. Trạ Na ôm chặt Lý Phong, nước mắt hối hận không ngừng rơi xuống, thấm ướt hai gò má cô cũng thấm ướt ngực áo anh.

– Không cần nói xin lỗi, trừ khi em muốn rời khỏi anh,

Anh đẩy cô ra, về mặt kích động nắm hai bắp vai cô, lạnh lùng nói.

– Không!

Cô nhanh chóng lắc đầu, nước mắt nóng bỏng rơi lên tay anh.

Trùng mắt nhìn giọt nước mắt trên tay, Lý Phong khẽ mắng thầm một tiếng rồi lại ôm cô vào lòng. Anh không nên hung bạo với cô như thế.

– Em chạy đi đâu thế? Anh hỏi rồi chủ động giải thích: – em hiểu nhầm rồi, Tiểu Kiệt là con của em trai anh và Annie, Annie là vợ của Lý Tư, bọn họ....

– Em biết, Annie và em trai anh đã nói cho em rồi, bọn họ...

Nói tới đây cô mới nhớ ba người kia, vội vàng đẩy Lý Phong, quay đầu nhìn phòng khách. Phòng khách rộng lớn như thế cũng chỉ còn lại hai người bọn họ, một nhà ba người kia không biết đâu?

– Sao thế? Lý Phong lại kéo cô vào lòng hỏi,

– Em trai anh đâu rồi? Bọn họ đi lúc nào cô cũng hoàn toàn không biết.

– Kệ chúng nó đi tìm chết đi. Lý Phong không nhận được tức giận nói: – Bọn nó muốn đến cũng không nói trước, tự nhiên xuất hiện khiến em hiểu lầm

– Là tại em sai, em không nên không nói gì đã chạy ra ngoài, em xin lỗi

Cô lắc đầu giải thích, nước mắt lại rơi.

Lý Phong hít thật sâu, ôm lấy cô ngồi xuống so pha, ôn nhu lau nước mắt cho cô rồi mới hỏi:

– Nói cho anh sao em tự nhiên lại chạy đi?

Cô hít hít mũi rồi chậm rãi nói:

– Lúc em mở cửa chỉ thấy Annie và đứa bé trai có ánh mắt giống anh như đúc....

– Em nghĩ đó là con anh và Annie?

– Em không biết. Em chỉ biết bản thân lúc ấy rất hỗn loạn, khiếp sợ, không thể đợi anh giải thích bởi vì em sợ chính mình sẽ không thể yên lặng nghe anh nói, sẽ vì tâm tình quá hỗn loạn mà không thể tin tưởng anh. Hơn nữa em không muốn khóc trước mặt anh và Annie nên mới ra ngoài, muốn tĩnh táo một chút.

Cô khàn khàn nói ra tâm tình của mình khi ấy.

– Không phải em muốn rời bỏ anh? Anh muốn xác định điều này

– Em không có! Em yên tĩnh một chút rồi sẽ về, thật mà! Cô đột nhiên nắm chặt áo anh, kích động kêu to, lắc đầu như trống bỏi, nước mắt văng khắp nơi. (cái đoạn nước mắt này khó mà edit nuốt:)

Không nghĩ cô phản ứng mạnh như thế, Lý Phong hơi hoảng.

– Được rồi, anh biết rồi. Đừng khóc, anh tin em cho nên em cũng tin anh đúng không?

Anh ôm Trạ Na vào lòng, dịu dàng trấn an cô:

– Anh tin em.

Sự bất an trong lòng anh cũng đã được buông xuống.

Trạ Na hai mắt đầm lệ nhìn anh, đến khi anh lau nước mắt cho cô cũng không hề chớp. Cô muốn xác định rõ anh không lừa cô, thực sự tin tưởng cô, không còn vì cô rời đi mà sợ hãi nữa.

– Sao thế, không tin là anh tin em sao?

Anh ôn nhu hỏi. Cô dùng sức lắc đầu, áp mặt vào ngực anh:

– Em yêu anh, Lý Phong.

– Anh biết. Anh nhẹ vỗ vỗ lưng cô.

– Về sau bất kể xảy ra chuyện gì.... trừ khi là chết, em tuyệt đối sẽ không rời anh đi, tuyệt đối sẽ không.

Giọng nói nhẹ nhàng mà đầy sự kiên định.

– Thật không? Lý Phong cúi đầu nhìn cô.

Cô ngẩng đầu lên gật đầu. Sau đó, vẻ mặt thật sự chưa từng thấy nói:

– Em thề. Nếu sai lời thề sẽ không chết tử tế.

Anh ngẩn ngơ lập tức mắng:

– Ngốc quá, em thề thốt cái gì, anh vừa mới nói là tin tưởng em đấy là gì?

Anh không tự chủ được mà vội nói.

Không để ý đến sự buồn bực của anh, cô lại dựa đầu vào ngực anh, ôm anh.

– Em yêu anh.

Lý Phong nói không nên lời, chỉ có thể dùng sức ôm cô càng chặt giống như muốn cô hòa nhập vào thân thể anh. Cô, cô lại phát lời thề độc này, người con gái này... người phụ nữ của anh. Anh yêu em. Anh thầm nói trong lòng

Mà cô tựa như nghe thấy, mỉm cười.

Tương lai không rời, không chia xa, bọn họ sẽ yêu nhau cả đời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-truoc-cua-kim-chu>